

PŘÍBĚH ODVÁŽNÉ MINERVY

Kč 29,90

KRÁLOVNA ROMANTIKY

4

BARBARA
1/97

CARTLANDOVÁ

VYŠVOBODILA JE
LÁSKA

ISBN 80-7210-426-8

9 788072 104260

BARBARA CARTLANDOVÁ

VYSVOBODILA JE LÁSKA

PŘELOŽIL ANNA VALENTOVÁ

Autorská poznámka

Roku 878 přeplulo mohutné dánské vojsko Severní moře a vpadlo do Chippenhamu. Zmocnilo se této vesnice i okolního hrabství Wessex a poté východní Anglie a Rochesteru.

Král Alfred a jeho družina se museli stáhnout do střední Anglie. Po šesti letech se Dánové vrátili do své domoviny, připlouvali však po skupinkách a přepadali vesnice na východním pobřeží Anglie. Brali si úrodu a někdy také ženy.

Proto domy na tomto území, zvláště v Norfolku, byly po mnoho let opevňovány a opevnění patřily věže, z nichž hlídaly sledovaly krajinu.

Tento příběh mě napadl poté, co jsem

spatřila v Norfolku velice hezký dům, který patří panu St. Johnu Fotiovi a který obklopuje několik nevysokých bašt. Tento dům patřil původně benediktinům, po nichž se nám zachoval recept na takzvaný punč ze starého Norfolku, který má vynikající léčivé účinky. Pan St. John Foti uvedl tento punč nyní na mou radu na trh a sklízí s ním velké úspěchy v Anglii, na kontinentu a v Japonsku.

Zúčastnila jsem se otevření jeho továrničky, takže vím, že zájem o tento punč se záhy pronikavě zvýšil.

Krásu Norfolku, jeho úžasná katedrála Ely a historické památky, to všechno uchvacuje a tvoří součást naší historie.

Kapitola první

1833

MINERVA ZAVOLALA NA DĚTI NA ZAHRAĎ. Oknem na ně dobře viděla. Stavěly si na břehu potoka hrad z písku a domů se jim nechtělo. Zadoufala, že se děti nezmáčely a nebudou se muset převléci. Zase by jí to přidělalo práci. Zavolala na ně ještě jednou.

David byl z obou dětí poslušnější, odložil tedy lopatičku a vydal se k domu. Byl velice hezký. Podobal se svému staršímu bratrovi a otci, který býval neobyčejně krásný.

Kdykoli se Minerva na své bratry podívala, vždy si uvědomila, jak velice bolestně snáší, že otec už s nimi není. Zjistila, že nejvíce jí chybí to, že si nemá s kým vážně popovídat.

Cítila, jak je to obtížné, když se její starší bratr Anthony, jemuž vždy říkala Tony, vracel domů z Londýna. Chtěl jí vyprávět o všech těch radovánkách, jichž se účastnil, zvláště o dostizích. Jízdu na koni miloval sir Anthony Linwood nade všechno. Tony Linwood měl však malé příjmy, nemohl si tedy dovolit vydržovat v Londýně stáje. Peníze mu stačily pouze na skromný byt v Mayfair. Minerva se smíchem říkala, že je to pouze dobrá adresa, nic víc. Minerva sama pobývala raději doma, na venkově, chápala však, že Tony se v tomto prostředí nudí. Ale doma to bylo zase lehčí než mezi přáteli, kteří byli mnohem bohatší než Tony a kde se musel snažit, aby si udržel dobrou pověst. Tonymu bylo dvadvacet let, chápala tedy, že ho vábí společnost.

To však znamenalo, že Minerva, David a Lucy si museli odpírat veškerý luxus. Ale Minerva o tom nemluvila.

Neměli dost peněz na to, aby chodili do společnosti.

Nyní, když se k ní David blížil, uvědomila si, že z kalhot už vyrostl a na košili že má díru.

Zavolala na něho:

„Pojď, umyj si ruce a pospěš si, nebo nám vystydne oběd!“

Potom se opět zahleděla na Lucy, která vykládala kolem hradu z písku kolečko ze sedmikrásek.

„Pojď už, Lucy!“ zavolala. „Prosím tě, miláčku, tak už pojď, David má hlad a já taky!“

Lucy vstala. Bylo jí šest let, ale svým chováním připomínala spíše malou dívenku, a každý, kdo na ni pohlédl, musel bez rozmyšlení prohlásit, že vypadá jako andílek. Bylo roztomilá, měla plavé vlásky, modré oči a bílou pleť, která se nikdy neopálila. Každého nejdříve napadlo, že to snad ani není lidská bytost, že se snesla přímo z nebe. A když tak běžela přes trávník s rozpraženými pažemi, byla Minervinou přesnou napodobeninou.

„Omlouvám se, moc se omlouvám!“ řekla Lucy, „chtěla jsem ale dostavět ten svůj kouzelný zámek!“

„Dostavíš si ho po obědě,“ odvětila Minerva.

Vzala Lucy do náruče, nesla ji dovnitř a postavila ji až na starých dubových schodech.

„A teď si pospěš a umyj si ruce,“ řekla, „nebo ti David všechno sní a zůstaneš o hladu!“

Lucy vyjekla, zpola smíchem, zpola na protest, a rozběhla se rychle nahoru po schodech. Bylo to majestátní dubové schodiště, které bylo připojeno k budově dlouho poté, co byla postavena. Děti si už od malička rády prohlížely podivné vousaté postavy, které byly vyřezány do sloupků.

Minerva seběhla z haly po několika schodech dolů a úzkou chodbou spěchala k jídelně. Byla to malá místnost s kosočtvercovými tabulkami v oknech, která vedla do zahrady. Měla povalový

strop, stěny obložené dubovým dřevem a dýchala z ní historie. A to nejen Linwoodových, kteří zde nyní bydleli, nýbrž i mnichů, protože původně patřila ke klášteru.

Když Minerva kladla na talíře porce dušeného hovězího, na které David hladově čekal, nezabývala se historií, jež je všude kolem obklopovala, nýbrž usilovně přemýšlela o svém bratrovi. V koutku duše doufala, že časem je přece jen přijede navštívit. Počítala však s tím, že se jistě baví ve společnosti tak dobře, že ona bude moci mluvit o štěstí, jestli se doma zastaví alespoň na skok. Řekla si, že jistě se bude denně projíždět na skvělých koních hraběte. A nepochybně bude flirtovat s těmi půvabnými dámami, které tam byly na návštěvě, jak jí vyprávěl.

Minerva se nikdy nezabývala myšlenkou, jak by to bylo vzrušující, kdyby se mohla k té společnosti připojit. Zvykla si na poklidný domácký život. Po otcově a matčině smrti se starala o mladší sourozence. Ani ve svých nejodvážnějších snech si nedovedla představit, že by kdy jela do Londýna. Nebo že by byla představena králi Williamovi a královně Adelaide, jak kdysi měla matka v úmyslu. To všechno bylo už velice dávno, tehdy se jim žilo mnohem lépe než nyní. Jen ten zámek tu stál, aby jim připomínal, že Linwoodové v tomto kraji kdysi hráli důležitou úlohu.

„Mohl bych dostat ještě, prosím?“ zeptal se David a zdvihl talíř.

Ve velké porcelánové míse, zdobené linwoodským erbem, už toho zbylo velice málo. Minerva vyškrábala poslední zbytky dušeného masa a přidala posledních pár brambor, které ještě ráno rostly na zahradě. Miska s hráškem byla prázdná.

„Já ani hlad nemám,“ prohlásila Lucy.

„Musíš ještě něco sníst, miláčku,“ napomenula ji Minerva, „jinak ani nebudeš mít sílu, aby sis s Davidem pohrála, až se vrátí z učení.“

„Na učení je dneska moc hezky!“ namítl David; „a včera večer jsem si ani nenapsal úkoly.“

„Ach, Davide, víš přece, jak se bude pan vikář zlobit!“ řekla vyčítavě Minerva.

„Byl jsem unavený,“ odpověděl David, „jen tak tak jsem si přečetl dvě stránky a musel jsem jít spát.“

Minerva si povzddechla.

Davidu vyučoval vikář, protože před odchodem na střední školu se mu muselo dostat slušného vzdělání!

Minerva si často říkala, že po takovém malém chlapci požaduje vikář příliš mnoho. Věděla však, že by se dopustila chyby, kdyby své mínění vyslovila nahlas. Bylo to vlastně veliké štěstí, že taková vesnička měla svého vikáře. Byl to vzdělaný muž, který úspěšně vystudoval univerzitu v Oxfordu. A protože měl velmi rád jejich otce, souhlasil s tím, že obtížnější předměty bude Davida vyučovat sám. Stará vychovatelka, která ho učila to ostatní, už by na ně nestačila. Minerva si ovšem spíše lámala hlavu tím, z čeho budou platit pozdější Davidovo studium.

Dokud ještě žil otec, který byl osmým baronem v jejich rodu, plynula rodině celkem slušná částka z knih, které otec každým rokem napsal.

Většina knih z pera historiků se prodává špatně. Jsou příliš náročné, než aby se staly takzvaným zábavným čtením. Proto je dovedou ocenit pouze vědci.

Sir John však dokázal psát o historii se smyslem pro humor. Období, kterým se zabýval, ale hlavně lidé, kteří tehdy žili, byli v jeho podání nejen zajímaví, ale byli to především bytosti z masa a krve. Knihu o Řecku začal psát ještě v mladých letech. Soupeřil s knihami a básněmi, které o této kouzelné zemi napsal sám slavný lord Byron. A když se sir John zamiloval a založil rodinu, pustil se do psaní o končinách, v nichž žil. Těm, kdo si jeho knihy koupili, ožíval Norfolk před oči-

ma. Sir John jim vyprávěl o jejich předcích a živě jim vylíčil Dány, kteří obsadili východní Anglii na mnoho let.

Minerva velice milovala knihy, které otec napsal. Znovu a znovu si četla o dobrodružstvích dánského náčelníka Lodbroga. Má se za to, že byl jedním z prvních, kdo vstoupil na anglické území. A pro Minervu byl jeho příběh stejně skutečný jako příběhy o Jiřím IV., který vládl Anglii, když byla Minerva malá. Lodbroga zastihla v Severním moři bouře, která ho dohnala až k ústí řeky Yare, kde našel útočiště.

Král východní Anglie Edmund ho přivítal v Reedhamu poblíž Yarmouthu. Minerva často sourozencům vyprávěla, že Lodborg miloval lovy a velice rád vyjížděl na štvanici s králem a jeho družinou. Naneštěstí byl však lovcem velice zdatným. A proto na něho začal nesmírně žárlit královský lovcí Bern. Ten pak Dána v hlubokém lese zabil, jeho zločin ale odhalil Lodborgův pes, který se na Berna vrhl, když našel mrtvolu svého pána.

Lovčí byl za trest vsazen na loď, kterou hnal proud na širé moře. Král Edmund a jeho družina se domnívali, že ho vidí naposledy.

Po několika dnech jej moře vyvrhlo na dánský břeh zpola mrtvého vyčerpáním a hladem. Bern lživě obvinil krále Edmunda; z toho, že zavraždil dánského náčelníka Lodbroga. Dánové se rozzuřili a dva jejich vojevůdci shromáždili početná vojska.

Pod vrahovým vedením přepluli Severní moře a zakotvili u ústí řeky. Vyplenili pak celé pobřeží východní Anglie a po několika letech krutých bojů se jim podařilo krále Edmunda zajmout. Tehdy ho připoutali ke stromu a z luků po něm stříleli tak dlouho, dokud nevydechl naposledy. Vládcí východní Anglie se stali Dánové.

Tento příběh vyprávěl otec Minervě ještě v útlém dětství. Když si potom přečetla jeho knihu, uvědomila si, jak napí-

navě dokázal otec událost vylíčit. Po jeho smrti vyprávěla ten příběh Davidovi a Lucy a oba jí naslouchali s očima doširoka otevřenými.

Zvláště je zaujalo, když jim Minerva vysvětlovala, proč byl zámek tak důležitý.

Dánové se nakonec vrátili domů. Angličané si však uvědomili, že před dalšími vpády budou muset východoanglické pobřeží opevnit.

„A právě tehdy,“ vyprávěla, „vybudovali naši předkové ten hrad, na věži pak stála hlídka dnem i nocí a sledovala moře, zda se v dálce neobjeví dánské lodě.“

„To muselo být hrozně napínavé!“ vykřikl David.

„A jakmile na obzoru zahlédli plachty,“ pokračovala Minerva, „zapálili ohně, které lemovaly celé pobřeží, aby příjezd Dánů již očekávali angličtí lučištníci, připravení vystřelit po nich své smrtonosné šípy.“

Linwoodský hrad ovšem prodělal mnohé změny od doby, kdy byl vybudován. Jen strážní věž dál střežila zdejší kraj. V alžbětinských dobách k ní přistavěli mnohem pohodlnější zámek. Byl stržen asi roku 1720 jedním ctižádostivým Linwoodem. Ten pak dal na jeho místě během osmi let postavit skvostnou stavbu. Je považována za jeden z nejkrásnějších dokladů palladiovské architektury v Anglii.

Sir Hector Linwood se rozhodl, že ke stavbě přizve jen ty nejlepší. Zaměstnal proslulé stavitele, vynikající tesaře včetně Grinlinga Gibbonse, „předního tesaře královských staveb“.

Když byl zámek dobudován, přicházeli lidé z široka daleka, vlastně z celé země, aby jej v úžasu a ohromení zhlédli. Než jej však majitel dostavěl, finančně se zruinoval.

Nyní tedy na jednom jeho konci se tyčil starý zámek, od hlavní budovy se pak rozbíhala dlouhá křídla, takže celá stavba skýtala překrásný pohled, ale byla to

nepochybně „železná kráva“. Potýkali se s tím tak dlouho, dokud s tím jednoho dne Minervin děd rázně neskoncoval.

„Můžeme si žít v přepychu, proč ne,“ prohlásil, „jestli však zemřeme hladu, vznešenost naší hrobky už nás nebude zajímat.“

A proto ještě před svou smrtí prodal zámek, zahrady a statek jednomu bohatému šlechtici, který však v něm nikdy nebydlel. Zámek a všechno, co k němu patřilo, byly ponechány jako památka na výstřednost jeho budovatele.

Sir John se s chotí přestěhoval do vdovského domu. Stál na území panství a pamatoval už pěknou řádku let. Jeho údržba však byla mnohem snazší než údržba zámku. Navíc jej sir Hector kdysi renoval a vybavil pro svou matku, když ovdověla. Krásou v něm vynikalo schodiště, malované stropy v několika ložnicích a skvostné krbové římsy. Komnaty však byly pro takovou nádheru těsné.

Avšak po smrti sira Johna Minerva zjistila, že jí dělá potíže udržovat y pořádku i tenhle mnohem menší dům. Často ji napadlo, že se budou muset přestěhovat do některé vesnické chaloupky, pokud se Tony neožení s bohatou dívkou.

O bratrovi už několik týdnů vůbec neslyšela. Potom najednou dostala dopis, který zapůsobil jako výbuch bomby. Bratr v něm psal:

Stěží mi uvěříš, ale včera jsem byl v klubu představen hraběti z Gorlestonu. Dosud jsem ho neznal, protože několik let pobýval v cizině. A velice mě překvapilo, když mi hrabě vyprávěl, že poslední majitel zámku, s nímž my jsme se nikdy nesetkali, ale jenž byl patrně jeho příbuzný, mu zámek odkázal.

Říkal, že slyšel, jak je ten zámek krásný, a že tam hodlá strávit s velkou společností asi šest týdnů.

Když Minerva dočetla až sem, užasle vydechla. Četla dál a nemohla uvěřit svým očím.

Tony pokračoval:

Hrabě je nesmírně bohatý a poslal do zámku celou armádu lidí, aby jej uvedli do pořádku. Požádal mne, abych tam s jeho společností přijel také. Budu mu tedy vyprávět o zámku všechno, co se bude chtít dozvědět.

Dovedeš si představit, že jsem jeho pozvání s nadšením přijal, ostatní Ti pak povím, až se setkáme.

Minerva si jeho dopis přečetla dvakrát nebo třikrát, aby se přesvědčila, že se jí to nezdá. Nedovedla si to vůbec představit, vždyť zámek byl liduprázdný, okna zatlučená prkny, dveře byly vždycky zamčené, kam až její paměť sahala.

Ale za dva dny se celé vesnice zmocnilo horečnaté vzrušení. Tony měl naprosťo pravdu, když psal, že přijede celá armáda lidí. Minervu napadlo, že si vlastně do této chvíle neuměla představit, že práce na domě vyžaduje tolik lidí.

Minerva s dětmi navštěvovala zámek často. V zimě si tam děti hrávaly, protože v zámku měly mnohem víc místa než v usedlosti. Její dědeček žádných nákladů nelitoval a Minerva milovala vznešenost té obrovské budovy. Velkou kamennou halu a ochozy, které vedly kolem celé budovy. Široké mahagonové schodiště, vždyť mahagon se teprve tehdy začal do Anglie dovážet. Milovala římské sochy, které se vzosně tyčily po obou stranách mramorového krbu. Za ta léta se s nimi zřejmě ani nehnulo. Obdivovala se i obrazům v salonu. Tam stál i krásně zdobený krb, pozlacené stoly a nábytek, čalounění bylo dovezeno z Francie.

Než byl zámek prodán, vzala si matka některé předměty, které obzvlášť milovala, s sebou do vdovského domu. Bylo však nemožné přestěhovat tam obrovské obrazy, ohromná zrcadla nebo gobelíny ze stěn. Všechno zůstalo na svém místě jako v dobách, kdy byl zámek obýván. Bylo to zaprášené, ale nedotčené a nepoškozené.

Nyní Minervu napadlo, že vše uvidí v plném lesku. Nejříve ale musí zmizet ze zámku hrabě a jeho společnost. Měla ovšem jistou naději, že bratr zařídí, aby byla pozvána do zámku také. Musela by to odmítnout, i kdyby se mu to podařilo. Neměla žádnou vhodnou toaletu, takovou, jakou budou nosit dámy ze společnosti hraběte. David a Lucy vyjádřili své přání naprosto jasně.

„Chceme jít do zámku, Minervo," opakovali neustále, „chceme vidět, co všichni ti lidé dělají."

„Musíte počkat, až budeme pozváni," odpovídala nesmlouvavě Minerva.

„Ale my jsme chodili do zámku vždycky!"

„To vím, ale jenom proto, že nám kdy si patřil, ale po pravdě řečeno, vždy jsme tam vlastně vnikali svévolně, jenže všem to bylo jedno."

Někdejší správci byli místní lidé, starali se o zámek, protože majitel tam nepobýval.

Minervu s dětmi vždycky nadšeně vítali.

„Je tu tak krásně, slečno Minervo," říkávala paní Upwoodová, „jako v pohádce, až mi naskakuje husí kůže! A manželovi říkávám, že tu chybí jenom strašidla!"

„Jistě tu žádná nejsou," tvrdila Minerva.

Když ale procházela skvostnými komnatami a otvírala okenice, aby dovnitř proniklo sluneční světlo, mívala pocit, že tam straší sama. A přitom chápala, jak muselo dědečka těšit, když tu nádhernou budovu vybavoval. Když nakupoval ten nejkrásnější nábytek a obrazy, jaké jen byly k dostání. Byl jedním z prvních, kdo si za revoluce dal dovézt nábytek z Francie. Stejně jako před lety lord Yarmouth si najal loď, aby mu na ní přivezli všechno potřebné, a potom z Lowestoftu to dal dopravit do zámku. A nyní byl za neuvěřitelně krátkou dobu zámek upraven pro svého nového majitele.

Tony ještě připsal poznámku:

Hrabě usoudil, že cesta po moři bude mnohem pohodlnější než po souši. Proto se jachtou dopravíme do Lowestoftu a potom kočáry přijedeme na zámek.

Těším se na shledanou.

Tvůj vroucně Tě milující bratr Tony

Společnost už sice přijela, ale bratr se ani neukázal. Minerva si uvědomila, že je tak zvědavá, že snad půjde sama k zámku a skryta v křoví, bude pozorovat zámek, jestli se bratr neobjeví záhy doma. Věděla jistě, že tohle dělá spousta vesničanů.

„Chci se podívat na zámecké koně!" prohlásil David, když spořádal všechno, co měl na talíři.

„Až půjdu od pana vikáře, můžu se tam podívat?"

„Jak už jsem ti vysvětlila včera," odpověděla Minerva, „budeš muset počkat, až nás Tony přijde navštívit, potom se ho zeptáme, jestli je možné, aby ses na ty koně šel podívat. Bylo by to velice nezpůsobné, vtrhnout tam bez pozvání."

„Ale co když nás nepozvou?" zeptala se Lucy. „To pak nikdy neuvidíme, jak krásně ten zámek upravili, a já ho chci vidět osvětlený svíčkami."

Minerva si uvědomila, že jim vyprávěla o lustrech v salonu, a měla na jazyku odpověď, že sama by to ráda viděla. Musela však odpovědět to, co už jim tolikrát říkala, že totiž musí počkat, až se u nich zastaví bratr.

David spořádal ještě pudink se šťávou a pak, nerad, se vydal na vikářství. Lucy, která zápolila s každým soustem, se vrátila do zahrady ke svému hradu z písku.

„Dej pozor, ať se nezamažeš, drahoušku!" napomenula ji Minerva, „tvoje druhé šaty jsem vyprala a ještě neuschly."

„Pojď se mnou a vyprávěj mi o zámku nějaký příběh," poprosila Lucy.

„Přijdu za tebou, jen co umyju nádobí od oběda," slíbila Minerva.

Odnesla nádobí do kuchyně. Právě si z konvice na plotně nalévala do škopíku horkou vodu, když zaslechla, jak před hlavními dveřmi zachrastěl šterk pod koly vozu.

To je jistě Tony, pomyslela si a vyběhla do haly.

Otevřel zprudka dveře právě v okamžiku, kdy seběhla po dubovém schodišti.

„Tony!“ vykřikla radostně a už byla u něho. Smekl cylindr, políbil ji a potom jej odložil na židli.

„Už jsem si myslela, že jsi na nás zapomněl,“ zavyčítala Minerva.

„Věděl jsem, že si to budeš myslet,“ odpovéděl, „ale od chvíle, kdy jsme přijeli, jsem vůbec neměl čas, teprve dneska odpoledne jsem si mohl od hraběte půjčit kočár.“

Minerva spolkla odpověď, že do zámku snad není tak daleko, aby nemohl přijít pěšky. Potom na bratra pohlédla a uvědomila si, že je oblečen příliš elegantně, než aby chodil po pěšinách sypaných pískem. Vysoké boty se mu leskly jako zrcadlo. Ve světlých žlutavých kalhotách a žaketu vypadal nyní ještě elegantněji, než když je navštívil naposledy. Nákrčník měl módně a složitě uvázaný, tento styl ještě nikdy neviděla. A napadlo ji, že růžky límce má nad bradou ještě výš, než je mívá obvykle.

„Vypadáš náramně elegantně!“ zvolala.

„To bys měla vidět jeho lordstvo a ostatní hosty!“

„Vždyť já doufám, že je uvidím.“ Překvapilo ji, že výraz bratrovy tváře se ihned změnil.

„To je nemožné!“

„Nemožné? Proč?“

Při rozhovoru zamířili do obývacího pokoje, kde Minerva sedávala, když byla sama. Byl vlastně zařízen mnohem pohodlněji než upjatě a stroze působící salon. Tony se rozhlédl a potom opatrně usedl do křesla, které potřebovalo nové čalounění.

Bylo to však křeslo, v němž sedával jejich otec. Minervu napadlo, že je to na-prosto správné, že se tam Tony posadil, vždyť nyní je hlavou rodiny.

„Jistě si myslíš, že jsem se zachoval špatně, že jsem vás tak dlouho nenavštívil,“ spustil Tony, „ale abych pravdu řekl, nechci, Minervo, aby se hrabě dozvěděl, že jsi na světě, že vůbec existuješ.“

Užasle na něho pohlédla.

Potom zrudla a řekla:

„Mám tomu rozumět tak..., že se za nás stydíš?“

„Ne, to samozřejmě ne!“ bránil se Tony. „Jak tě to mohlo napadnout?“

„Proč tedy? Nerozumím tomu.“

„To je zcela prosté,“ odvětil bratr. „Když jsem ti psal, že jsem byl pozván, abych se připojil ke společnosti jeho lordstva, nevěděl jsem přesně, jak to bude vypadat.“

Minerva usedla na pohovku poblíž něho.

„Co se ti tam... nelíbí?“ zeptala se.

„To bych ani neřekl,“ odpovéděl bratr, „jenže se tam nesešla taková společnost, ve které by tě maminka ráda viděla, kdyby byla naživu.“

„Vysvětlí mi to.“

Bratr se odmlčel a potom odvětil:

„Chci, abys viděla, jak je teď zámek upravený. Vypadá opravdu skvěle! Denne slyším od hraběte, že nechápe, jak se může někdo rozloučit s takovou krásou.“

„Ty jsi mu řekl, že dědeček neměl na opravy?“

„Víceméně jsem mu to řekl,“ přiznal Tony. „Jenže Gorleston je tak bohatý že nemá ponětí, jak žijí chudáci.“

Nastalo ticho. Potom Minerva řekla:

„No dobrá, a co dál?“

„Myslím, že to byla ode mne naivita,“ připustil Tony, „ale domníval jsem se, že tu společnost budou tvořit Gorlestonovi přátelé a dámy ze společnosti, s nimiž je v Londýně vídán každý večer.“

„A není tomu tak?“ zeptala se Minerva.

„Ne tak docela," odtušil Tony. „Ty dámy jsou všechny vdané a upřímně řečeno, necítila by ses s nimi ve své kůži."

„Nechápu, proč by ne," zvolala Minerva, „ledaže by... když jsi mi napsal, že přijedeš, uvědomila jsem si, že bych si tam připadala jako Popelka v královském zámku."

Tony se zasmál a pak řekl:

„To je docela dobré přirovnání. Ale necítila by ses tam dobře, i kdybych měl možnost navrhnout, abys byla pozvána na večeři nebo něco podobného."

„Pořád tomu ještě nerozumím," řekla Minerva.

Překvapilo ji, že Tony vstal a přistoupil k oknu, místo aby jí odpověděl. Hleděl do neupravené, zarostlé zahrady.

Minerva sice dělala, co bylo v jejích silách, aby květinové záhony nezarostly plevelem, ale na všechno čas neměla.

Potom bratr řekl:

„Vím, že se chovám sobecky, Minervo, když si užívám v Londýně, jsem ale nejstarší, a proto se musím o tebe starat. A musíš si uvědomit, že jsi velice hezká, protože se podobáš mamince."

Minerviny oči se rozšířily.

Tak s ní dosud Tony nemluvil. Nechápala, co ho k tomu přimělo právě nyní.

„Gorleston je zvláštní člověk," pokračoval, „nechápu ho a mnoho lidí má z něho strach."

„Strach?" zvolala Minerva.

„Má velkou autoritu, je bohatý, a kdybys ho uviděla, chápala bys to."

„Co bych chápala?"

„To, že se chová tak, jako by svět byl stvořen proto, aby on po něm chodil. Myslí si, že většina lidí stojí hluboko pod ním, abych tak řekl!"

Minerva mu naslouchala s očima doširoka rozevřenými a bratr pokračoval:

„V Londýně se obklopuje muži, kteří jsou téměř stejně bohatí a vlivní jako on, a přesto mezi nimi vyniká jako král."

„Je pravda, že do zámku vyslal celou armádu lidí, aby jej upravili," pozname-

nala Minerva. „Nikdy jsem ještě neviděla takovou spoustu řemeslníků, kteří by všichni pracovali, jako by jim šlo o život!"

„To je celý hrabě," přisvědčil Tony, „takhle on na lidi působí. Ten je přímo galvanizuje, aby udělali, co po nich požaduje."

„Pokud jde o zámek, sklidil jistě úspěch," řekla Minerva, „ale stále ještě nechápu, jak to souvisí s tím, že se s ním nesmím setkat."

„Právě jsem ti to vysvětlil," bránil se Tony, „jsi příliš mladá a příliš hezká!"

„To přece neznamena... nechceš tím říct, že by mi mohl činit nějaké návrhy!"

„To je nanejvýš nepravděpodobné," řekl prudce. „Nechci však nic riskovat. Rozumíš, Minervo? Dokud bude hrabě na zámku, musíš se mu vyhýbat na sto honů!"

Minerva se zasmála.

„V životě jsem neslyšela nic směšnějšího! Jestli si hrabě přivezl celou sbírku krasavic, pak si sotva povšimne mne!"

„Dobrá, on třeba ne, ale někdo z jeho hostů," namítl Tony. „A upřímně řečeno, do téhle společnosti se rozhodně nehodíš."

„Myslím, že se teď chováš velice nepřívětivě...," spustila Minerva.

„Je to spíš tak, že snad poprvé od tatínkovy smrti si uvědomuji svou odpovědnost," namítl Tony.

Nastalo ticho. Potom Minerva řekla:

„Chtěla bych, aby ses vyjádřil jasněji. Asi jsem hloupá, ale pořád ještě nechápu, co ti vadí!"

„Dobrá, myslím, že jsi dost stará na to, abych ti řekl pravdu," odhodlal se Tony. „Jde o to, že ta společnost je příliš nemorální na to, aby se k ní připojila mladá a nevinná dívka."

Minerva se na něho užasle zahleděla.

„Nemorální?" opakovala. „Myslím, že sis to teď vymyslel!"

„Nemluv tak hloupě!" řekl nevrle Tony. „A jestli chceš fakta, máš je mít! Hrabě tam pro své potěšení pozval velice při-

tažlivou manželku španělského vyslan-
ce. Její manžel, markýz Juan Alcala, mu-
sel naneštěstí odjet na kontinent s diplo-
matickým posláním, nemohl tedy společ-
nost provázet."

Když Tony domluvil, uvědomil si, že
sestra na něho hledí v hlubokém úžasu.

„Chceš tím říct, že... hrabě se ... s tou
dámou... miluje?" zeptala se.

„Ovšemže jsem to chtěl říct!" odsekl
bratr. „A ostatní členové společnosti si
rovněž zvolili své dámy, a proto si nemys-
lím, že by ses v tomto prostředí cítila vol-
ně."

„Ne... to samozřejmě ne!" přitakala Mi-
nerva. „Ale... já nechápu..."

Odmlčela se a zhluboka se nadechla.

„Bylo to správné, že jsi mi o tom pově-
děl," uznala. „Ale jenom doufám, že ve
vesnici nemají ani ponětí, co se tam děje."

„O tu pitomou vesnici nedbám," řekl
drsně Tony, „tam se nic nemůže stát, vím
ale, že tatínek by si rozhodně nepřál, abys
měla cokoli společného s takovou spo-
lečností."

„Ne, to by jistě nechtěl," souhlasila Mi-
nerva, „jenže... co ty?"

Rozhostilo se hluboké ticho. Pak Tony
řekl:

„Jsou tam dva nebo tři muži, kteří jsou
jako já, o nikoho se nijak zvlášť nezají-
mají a dobře vycházejí se všemi."

Mluvil tak nejistě, že Minervu napadlo,
že jí patrně říká jenom polovinu pravdy.
Ale už se ho nechtěla dále vyptávat.

Když si pak všechno, co jí řekl, ještě jed-
nou promyslela, uvědomila si, že měla
o hraběti velice naivní představy. Zaují-
mal tak vysoké postavení a byl tak boha-
tý, a ona se tedy domnívala, že je starší a
mnohem usedlejší než nějaký mladík
v Tonyho věku. Snažila se nyní strávit
všechno, co jí bratr vyprávěl, a nemohla
si pomoci, připadalo jí to neuvěřitelné.

„Musel jsem ti říct pravdu," říkal Tony
dosti rozpačitě, „ale pouze proto, že sis
umanula, že hraběte navštívíš nebo pro-
vedeš nějakou jinou hloupost. Teď už víš,

co si přeju - aby ses zámku vyhýbala a
nepouštěla tam ani děti. Nechci, aby se
hrabě vyptával, co je to za lidi, a já bych
mu musel vysvětlovat, že je to můj bratr
a sestra."

„Ano, to chápu," přikývla Minerva,
„ale nikdy... nikdy by mě nenapadlo, že
po tolika letech bude zámek obýván ta-
kovým člověkem!"

„Ale on je svým způsobem hodný člo-
věk," řekl Tony, „jde jenom o to, že z něho
jde strach, a nechtěl bych s ním mít ne-
příjemnosti. Slíbil, že mě pozve na dosti-
hy, které pořádá ve svém zámku v Hert-
fordshiru."

„Takže on má ještě jeden zámek..."

„Zámky!" přerušil ji Tony.

„Proč tedy přijel sem," podivila se Mi-
nerva, „když má tolik jiných zámků?"

„Ani vlastně nevím. Patrně už ho nu-
dilo to, co důvěrně zná, a napadlo ho, že
vlastní i tento zámek."

„Tak se nesnaž, aby si to tu oblíbil," řek-
la Minerva, „jinak se sem bude vracet!"

„A právě toho se obávám," přisvědčil
Tony. „Ustavičně se mě vyptává na ob-
razy a zařízení. Vypadá to, že má o zá-
mek opravdu zájem."

Odmlčel se a potom veseleji dodal:

„Předpokládám, že se časem začne nu-
dit i tady. Ujišťuji tě, že jeho lordstvo se
znudí velice snadno."

„To je hrozné," řekla Minerva, „a mož-
ná chybuješ, že se s ním přáteliš."

„Když mi nabídl ty nejlepší koně, jaké
si jen člověk může přát?" odpověděl Tony
otázkou. „Nebud' hloupá, Minervo! Když
si mě oblíbí, dovolí mi, abych jezdil na
jeho koních, zastřílel si na jeho bažanty a
ochutnával jeho jídla a nápoje, které pře-
konávají všechno, co jsem kdy jedl nebo
pil!"

„Vidím, že tě to velice těší," prohodila
Minerva a hlas jí přeskočil.

Tony se odvrátil od okna. Zamířil k po-
hovce, na níž seděla Minerva, a posadil
se k ní.

„Poslyš, vím, že v posledním roce jsem

se k tobě nechoval jako nějak zvlášť dobrý bratr," řekl, „ale vynasnažím se, abych to napravil. Až budeme mít dost peněz, požádám některou váženou vévodkyni vdovu, aby tě uvedla do společnosti a představila u dvora."

„Patrně si to nebudeme moci dovolit," namítla Minerva.

„Ano, já vím," povzdechl si Tony, „ostatně můžu tě ujistit, že u dvora panuje náramná nuda. Jenže opravdu by ses tam měla objevit, a protože jsi hezká, měla bys náramný úspěch..."

Minervu ta lichotka překvapila. Pak řekla:

„Opravdu si myslíš, že... jsem hezká? Víím, že se velice podobám mamince, jenže tady není nikdo, kdo by mi něco takového říkal..."

„Já si to uvědomuju," přerušil ji bratr, „a vadí mi to, jenže momentálně nevím, jak to napravit."

Vyznělo to tak ustaraně, že se k němu Minerva hned naklonila a políbila ho na tvář.

„Nemusíš si dělat se mnou starosti," těšila ho, „já se teď starám jenom o to, jak dostat Davida na Eton, lámu si hlavu tím, z čeho zaplatím poplatky, které budu muset uhradit."

„Ani na to jsem nezapomněl!" prohlásil Tony. „A přísahám ti, že jen co se vrátím do Londýna, hned začnu šetřit!"

Na okamžik se zamyslel. Potom řekl:

„Pokud jde o to, tak cesta sem mě nestála ani penny. A tady mám střechu nad hlavou a jídlo, jenže se bude slušet, abych dal služebnictvu spropitné, až budu odjíždět."

„Tak aspoň že to!" zasmála se Minerva. „A navíc vypadáš náramně elegantně!"

Bratr se zatvářil rozpačitě a vstal.

„Budu potřebovat nové jezdecké boty a moje večerní obleky jsou už taky chatrné."

Minerva lehce vykřikla.

„Ale Tony, neutrácej už! Víš přece, že

tohle dělal pradědeček, když stavěl ten zámek, a kvůli tomu ho pak musel dědeček prodat."

„A utržil za něj pramálo," řekl Tony lítostivě, „kdyby byl počkal, až bude po válce, Minervo, získal by mnohem víc než tehdy."

„Sotva mohl čekat patnáct let!" namítla Minerva.

„Kdyby to udělal, bylo by to rozumné," trval na svém Tony. „Nakonec ty peníze stejně špatně investoval a většina jich zmizela."

„Tohle říkával tatínek taky," přitakala Minerva, „jenže ten aspoň něco vydělal svými knihami."

„Myslím, že ty nepíšeš nic?" zeptal se Tony.

„Sotva bych mohla psát takové věci, kterými se zabýval tatínek," řekla Minerva, „ale kdybych napsala román, třeba bych měla úspěch."

„Proboha tě prosím, ani se o to nepokoušej!" zvolal Tony. „Na zámku se už odehrává tolik milostných románek, že by vydaly za tisíc knížek, a navíc tam panuje výbušná atmosféra!"

„Co tím myslíš?" otázala se Minerva.

„Víš, ten vyslanec je ohnivý chlapík, a jestli se mu donese, jak se jeho manželka chová, nepochybně vyzve hraběte na souboj, a to bude náramný skandál!"

„Nedávno jsi mi ale povídal, že král William souboje zakázal."

„Ten zakázal spoustu věcí, které byly za panování jeho bratra povoleny," odvětil Tony, „ale nikdo na to nedbá. Jeden můj přítel se v Green Parku utkal v souboji minulý týden a teď jak on, tak jeho soupeř mají paži na pásce!"

„Tony, ty takovou hloupost nevyvedeš, víd?" zaprosila Minerva: „Co kdyby se ti něco stalo? Nepřežila bych to!"

„Nebudu zabit v souboji," zasmál se Tony, „ale musí to být velice nepříjemné a člověk se pak cítí jako hlupák, když byl zraněn."

„Proboha tě prosím, jenom ne žádný souboj," zopakovala Minerva.

Tony se zasmál a napětí povolilo.

„Slibuji ti, že se vynasnažím, abych se do žádného souboje nezapletl a nedělal tak potíže," řekl. „Když to je to poslední, co bych chtěl."

„A slib mi, že dáš na sebe dobrý pozor."

„Slibuji ti to!" pronesl Tony. „Ty se zase říd' mou radou, a jakmile se mi naskytne příležitost, přijedu se na tebe zase podívat, ale neuvolním se tak snadno."

„To chápu," odtušila, „ale prosím tě, vynasnaž se. Víš, že tě ráda vidím, a někdy se tu cítím velice opuštěná, když už tu není tatínek."

Tony ovinul paži kolem jejích ramen.

„Jsi úžasná a já jsem na tebe velice hrdý," prohlásil, „jenom nechod' na oči tomu nestoudnému a zkaženému hraběti! Až se vrátím do Londýna, pošlu ti ty nejkrásnější šaty, na jaké budu mít!"

Minerva zlehka vykřikla.

„Tony, to by bylo krásné! Já bych tak ráda nové šaty!"

„Nezapomenu na to!" slíbil.

„A přijedeš mě navštívit, než ze zámku odjedeš?"

„Vynasnažím se," slíbil.

„Kdy odjedete?"

„Nemám ani ponětí. Hrabě si může usmyslit, že pojedeme dnes večer nebo zítra ráno, nebo tu zůstane ještě několik dní. U něho nikdy nevíš, co udělá!"

„To znamená, že jedná nepředvídatelně!" poznamenala Minerva.

„Ten vyvádí všelijaké věci," přisvědčil Tony. „Ale ty nezapomeň, co jsem ti povídal."

Políbil ji zlehka na tvář a zamířil ke dveřím.

Potom řekl:

„Škoda že jsi neviděla ten kočár, když jsem jel sem, táhli jej ti nejlepší koně, jaké jsem měl kdy to štěstí řídit!"

„Půjdu se na ně podívat!" zvolala Minerva.

„To ne, to by byla chyba," namítl bratr, „štolba by o tobě mohl mluvit a někdo v zámku by se pak o tobě zmínil hraběti."

Pronesl to tak vážně, že se Minerva zasmála.

„Ty teď mluvíš, jako by byl bůhvíjak nebezpečný!"

„Však on taky nebezpečný je," přikývl bratr, „a na to nezapomínej."

Došli do haly, Tony si vzal cylindr a nasadil si ho. Potom se rozhlédl a řekl:

„Vypadá to tu velice stísněné, možná proto, že jsem teď žil na zámku."

„Malé to tu já," souhlasila Minerva, „ale nezapomínej, že je to tvůj domov!"

Tony se na ni usmál.

„Nezapomenu na to," řekl. „Sbohem! Slibuji ti, že se vynasnažím, abych tě co nejdřív navštívil."

Vykročil ke dveřím, jen je pootevřel, aby mohl projít, a hned je za sebou zabouchl.

Minerva stála a naslouchala. Když se kola rozjela, věděla, že bratr odjíždí. Rozběhla se k vysokému oknu a viděla zadní část kočáru, jak odjíždí po hlavní cestě. Kočár vypadal opravdu elegantně. A věděla jistě, že i koně jsou tak skvělí, jak je vylíčil Tony. Sledovala kočár pohledem, dokud jí nezmizel z očí, potom si lehce povzdechla a zamířila do kuchyně. Voda, kterou si ohřála na mytí nádobí, už mezitím vychladla, a oheň v kamnech skoro vyhasl. Trochu smutně pomyslela na zámek a na všechny ty radovánky, které se v něm odehrávají.

„A teď už tedy nikdy hraběte neuvidím," řekla si, „ani se nedozvím, jestli je opravdu tak zkažený!"

Kapitola druhá

BYLO TO SICE DIVNÉ, ALE HRABĚ NE-
odjel ani na druhý den, ani ten další.

Minerva očekávala, že uslyší, že všichni ze zámku odjeli. Místo toho se po vesnici začaly šířit zvěsti o divokých radovánkách, o pánech, kteří po večeři přeskakovali na koních neuvěřitelně vysoké překážky, A starší ženy si šeptaly i o spoustě jiných věcí.

Minerva se snažila neposlouchat to. Nemohla si však pomoci, navzdory tomu byla nesmírně zvědavá. Potom dostala náhle zprávu od Tonyho, přinesl ji mladý štolba, přijel na jednom ze skvělých koní hraběte.

Tony psal:

Hrabě je zámkem jako posedlý, klade mi tisíce otázek a já je neumím zodpovědět. Prosím Tě, po tom mladém muži - doufám, že mu mohu důvěřovat - mi pošli knihu, kterou napsal otec. Vynasnažím se přijet k Tobě na návštěvu, než odjedeme, ačkoli v této chvíli nemám tušení, kdy to bude.

Srdečně zdraví Tony

Minerva si lístek přečetla a odešla do pracovny vyhledat knihu o zámku, kterou otec napsal. Zabýval se v ní jeho historií, podal přesný popis celé té krásné budovy. Veřejnost to vlastně nemohlo zajímat, tiskem kniha ani nevyšla. Přepisovala ji svým krásným rukopisem matka. Potom jedna stará vesničanka, která se roky zabývala vázáním knih, ji svázala do červené kůže.

Minerva vzala knihu z police a jen tiše zadoufala, že Tony na ni dá pozor. Přečetla ji už několikrát a brávala ji také s sebou do zámku, když si tam vyšla s Davidem a Lucy. Věděla, že děti se jí budou vyptávat. Zabalila knihu a převázala, potom ji odnesla ven štolbovi, který tam čekal.

„Prosím vás, dejte na to pozor," řekla. „Má to velkou cenu, nesmí se to ztratit ani nějak poničit."

„Dám na to pozor, slečno," řekl mladý štolba a dotkl se na pozdrav svého klobouku.

Ačkoli si uvědomovala, že tomu chlapci není víc než sedmnáct nebo osmnáct let, cítila, že na ni hledí obdivně. Jen doufala, že Tony měl pravdu, když tvrdil, že mu může důvěřovat, že mluvit nebude. Napadlo ji, že je velice dojemné, jak se hrabě zajímá o své nové vlastnictví. Přála si, aby mohla být při tom, když mu Tony vypráví o gobelínech, na nichž byl zobrazen Ludvík XIV. a několik dvorských krasavic. Někde také byly, stejně jako na stropě, zobrazeny bohyně obklopené amorky.

Když si představovala, co je v zámku nejpůsobivější, napadlo ji, že hrabě jistě spí v ložnici z červeného sametu. Na zařízení této místnosti vydal její pradědeček přímo závratnou sumu. Čela obrovského lůžka byla vykládána stříbrnými lasturami a nebesa nad lůžkem sahala až skoro ke stropu. Sametové závěsy, které halily i okna, byly utkány přímo pro zámek. Strop maloval Kent a byly na něm zobrazeny bohyně. Jednou z nich byla Minerva, bohyně moudrosti.

Tu ukázal Minervě otec, když byla ještě malá. Vzrušovalo ji pomyšlení, že se tato bohyně ocitla v jedné z nejkrásnějších ložnic, jakou si vůbec uměla představit.

Bruselské gobelíny na stěně zase vyprávěly příběh o Venuši a Adonisovi. Minerva často myslívala na to, jestli i jí se poštěstí najít si jednou takového Adonise, který by ji miloval tak jako ona jeho. Bylo to velmi nepravděpodobné, protože žila se svými sourozenci v ústraní a stýkala se jenom s vesničanky. Přinutila se proto myslet na ostatní místnosti v zámku, které se hraběti jistě líbí také.

Určitě na něho udělá velký dojem sa-

Ion, usoudila. Tam maloval obrazy sir Joshua Reynolds a některé podobizny jí připomínaly Lucy a samozřejmě se na nich poznávala také, protože to byly portréty předků.

Potom ji napadlo, zda zvědavost hraběte bude sahat tak daleko, že by se odvážil sejít až dolů do kobky. Nalézala se pod velkou věží, a když byla malá, naháněla jí hrůzu. David a Lucy byli zase nesmírně zvědaví, jak mnoho vězňů tam mohlo být umístěno a jak dlouho to trvalo, než se v té vodě, která tam byla napuštěna, opravdu utopili.

„Nesmíte být tak krutí!“ napomínala je Minerva.

Ale David se jenom smál a odpověděl:

„Když ti Dáni, kteří připluli po moři, aby nám kradli koně, ovce a krávy, byli tak zlí, tak si smrt zasloužili!“

Nevyprávěla dětem podrobnosti o tom, že voda z vodního příkopu zvolna kobku zalévala a vězni se v ní utopili.

Minerva vařila oběd a přitom si plánovala, co podniknou. Jen co se hrabě vrátí do Londýna, půjdou se do zámku podívat, aby si jej prohlédli v celé slávě a lesku. Na nábytku nebudou žádné ochranné potahy ani okenice na oknech. Snad si budou moci, ona a Lucy, rozsvítit nějaké to světýlko v lustrech.

A potom večer, když ulehla, si Minerva představovala, že Tony získal nějakým kouzlem spousty peněz. A koupil zpět zámek od hraběte. Všichni se tam pak vrátí a budou mít kolem sebe krásné věci, které tvoří součást jejich minulosti. Cítila; že ty předměty prostě nikdy nebudou plně patřit někomu jinému.

Jsou naše, říkala si, než usnula, a třebaže je hrabě zákonně vlastní, v našich srdcích zůstanou navždycky.

DRUHÝ DEN RÁNO PŘIŠLA Z VESNICE PANÍ Briggsová. Přicházela dvakrát týdně umýt podlahy a kuchyň. Dnes mluvila ustavičně jenom o zámku.

„Včera večer se tam konala velká slavnost, slečno,“ vyprávěla, „jeho lordstvo si pozvalo přátele až z Lowestoftu a Yarmouthu, u večere jich sedělo padesát!“

„Padesát!“ zvolala Minerva.

Představila si obrovskou hodovní síň plnou elegantních pánů a dam. Nedokázala se ubránit přání vplížit se na galerii a sledovat, co se děje dole. Dosud ji nikdy nenapadlo, že by to mohla udělat, ale věděla, že by to bylo velice vzrušující. Jenže Tony by se na ni určitě rozzlobil.

Paní Briggsová drhla podlahu v kuchyni a Minerva se jí zeptala:

„Viděla jste někdy jeho lordstvo - hraběte?“

„Ale ano, slečno. Viděla jsem ho jet na obrovském černém koni a vypadal přitom náramně!“

Sedla si na paty a dodala:

„Ale vykládá se o něm všelico, jenže to není pro vaše uši, slečno Minervo!“

Nicméně byla paní Briggsová, jejíž syn v zámku pracoval, rozhodnuta, že vypoví Minervě všechno, co se tam přihodilo.

„Ta cizí dáma - prý je to nějaká Španělka - tancovala a něčím přitom, co držela v rukách, ťukala.“

„Kastaněty,“ řekla Minerva.

„A mávala sukní až nad koleny. Nevím, co by tomu říkala vaše matka, to opravdu nevím.“

Minervu napadlo, že něco takového vypadalo v anglickém salonu jistě velice neobvykle, ale paní Briggsová vyprávěla dál:

„To všecko je prostě nevkusné, když tam bylo jeho lordstvo a ta vdaná žena.“

Minerva už dále ani neposlouchala.

„Musím se dát do práce,“ řekla. „Mám toho do oběda ještě hodně.“

Když však utírala prach v salonu a v obývacím pokoji, kde vždycky sedávala, přistihla se, že myslí na hraběte.

Jedna věc byla naprosto zřejmá. Pobyt v zámku ho těší, jinak by už dávno odjel, kdyby se tam nudil. Potom uvažovala

o tom, jestli ho tak baví zámek, nebo manželka španělského vyslance, o níž mluvili Tony a paní Briggsová. Napadlo ji, že ta dáma musí být velice krásná, pokud si udrží zájem muže tak záhadného a strašlivého.

Minerva se zastavila u zrcadla, které sem dal otec dopravit ze zámku. To zrcadlo bylo velice hezké, nepříliš velké a zlatý rám byl zdoben ptáčky a květinami. Patřilo k oblíbeným matčiným předmětům. Minerva pohlédla na svůj obraz v zrcadle a uvědomila si, jak má veliké oči, skoro jí vyplňují tvář. Její oči byly modré, ale neměly stejnou barvu jako Lucyiny, nebyly světlé jako letní obloha. Jejich modř byla temnější, možná i živější. Napadlo ji, že se spíš podobá mořské modři, když se vln dotknou sluneční paprsky a za jejich leskem se tají hlubiny. Minerva se na sebe chvíli dívala a potom se od zrcadla odvrátila.

Měla toho ještě tolik na práci. Tony jí sice říkal, že je velmi hezká, ale stále ještě pochybovala, jestli mluvil pravdu. Jednou věcí si však byla naprosto jistá. Jeho obavy, že by se mohla zalíbit hraběti, byly prostě pošetilé. Jak by se mu mohla líbit, má-li jednu z nejkrásnějších žen v Londýně, a ta s ním navíc pobývá v zámku?

Leštila stříbrnou dózičku. Tu daroval matce otec k nějakému výročí jejich sňatku. Vtom zaslechla dusot koňských kopyt.

Protože bylo horko, domovní dveře byly otevřené a dveře do obývacího pokoje také. Rozběhla se do haly, protože ji napadlo, že to jistě jí zase posílá nějakou zprávu Tony. Když však vyhlédla otevřenými dveřmi ven, překvapilo ji, že vidí Tonyho samotného. Sesedal z koně, na němž přijel.

Vyběhla na schody a radostně volala:

„Tony! Tebe jsem nečekala!“

Přivazoval otěže k mříži. Tu mříž tam dal postavit její otec pro ty, kdo přijeli jenom na chvíli. Aby nemuseli odvádět koně až do vzdálené stáje.

Minerva čekala a bratr se k ní obrátil. Když spatřila, jak se tváří, hned uhodla, že se něco stalo. Zamířil k ní a Minerva se rychle a poněkud zajímavě ptala:

„C-co se stalo... co se přihodilo... proč jsi přijel?“

„Musím si s tebou promluvit, Minervo,“ řekl.

V jeho hlase zaznělo něco, co ji polekalo. Vešel do domu, odhodil klobouk na židli a vykročil směrem k obývacímu pokoji.

Následovala ho.

Ačkoli v domě nebyl nikdo, kdo by mohl vyslechnout, co jí bude povídat, mechanicky za sebou zavřela dveře.

„Co... copak?“ zeptala se.

Tony stál zády ke krbu, v němž se netopilo.

„Nevím, jak bych ti to řekl,“ ozval se po chvíli.

„Něco se přihodilo,“ řekla Minerva poněkud udýchaně, „a když ses vrátil domů, znamená to, že potřebuješ mou pomoc.“

„Mně nikdo pomoci nemůže!“ prohlásil Tony, „a nejlépe by bylo, kdybych si prohnal hlavu kulí!“

Minerva zděšeně vykřikla.

„Co to povídáš? O čem to mluvíš?“

Stanula před ním a polekaně se na něho zadívala. Tony se jejím pohledu vyhnul, přešel k oknu a tam zůstal stát obrácen zády k ní. Čekala a cítila, že jí poplašeně tlouče srdce. Stalo se něco velice zlého, nedovedla si však představit, co by to mohlo být. Potom už ticho bylo nesnesitelné, a tak Tony řekl:

„V noci jsem prohrál v kartách - dva tisíce liber!“

Jeho hlas se rozlehl malou místností.

Minerva měla pocit, jako by zkameněla. Mozek jí vypověděl službu. Nechápal to, bylo to něco, co ani neměl vyslovit. Bylo to nemožné! Tony mluvil dál a hleděl nevidomýma očima do zahrady.

„Pro to není omluvy,“ řekl. „A nestalo se to proto, že bych mnoho pil. Když jsem

ke karetnímu stolku usedal, věděl jsem, že si nemůžu dovolit hrát."

„Proč jsi tedy... přece jenom... hrál?" zeptala se Minerva příškrčeným hlasem, který ani nepoznávala.

„Vyzval mě k tomu hrabě," odušil Tony. „Kromě něho už sedělo u karet pět mužů a jedno místo bylo neobsazené. Když jsem šel kolem, abych si zahrál ruletu s jednou ženou, hrabě řekl:

„Linwoode, proč se k nám nepřipojíte?"

Minerva bez ptaní pochopila, že Tony to chápal jako lichotku, když ho hrabě přizval ke hře.

„Usedl jsem k nim," pokračoval Tony, „a když jsem před každým hráčem uviděl hromádku zlatáků, věděl jsem, že to bylo ode mne šílenství."

Zhluboka si povzdechl a vyprávěl dál:

„Pravda je taková, Minervo, že jsem neměl odvalu vstát a odejít, ačkoli právě tohle jsem měl udělat."

Jeho hlas zněl tak bolestně, že ho Minerva chtěla obejmout a těšit. Místo toho se ale šeptem zeptala:

„Co se... stalo?"

„Byl jsem moc opatrný a pár liber jsem vyhrál," odpověděl Tony. „Potom nám sluhové nalávali do sklenic znovu a znovu, a protože jsem byl patrně nervózní, pil jsem, abych si dodal odvahy."

Minerva něco zašeptala a bratr pokračoval:

„Hrálo se o vysoké částky a všichni hráči se pokoušeli obehrát hraběte."

„On ale vyhrával!" přerušila ho Minerva.

„On vyhrává vždycky!" odpověděl prudce Tony. „A přitom je mu naprosto lhostejné, jestli prohraje, a právě proto vyhrává!"

Minerva viděla, jak bratr zatáhl ruku v pěst, jako by chtěl uhodit hraběte nebo možná sebe. Potom Tony vyprávěl dál, aby už měl tu neblahou příhodu co nejrychleji za sebou:

„Nevím přesně, jak se to přihodilo, ale

najednou jsem zjistil, že jsem jediný, kdo ještě s hrabětem hraje. Ostatní se vytratil."

„Nemohl jsi to... udělat... taky?" zeptala se znepokojeně Minerva.

„Udělat jsem to měl a také jsem to hodlal učinit," odvětil Tony. „Jenže hrabě - hrom aby do něho - se rozhlédl a řekl:

„To jsou všichni zbabělí jak zajíci? A co vy, Linwoode? Utkáte se se mnou, nebo to všechno shrábnu sám?"

Minervě se zatajil dech.

„Byla to výzva," pokračoval bratr, „taková výzva, kterou jsem buď musel přijmout, nebo vypadat jako úplný blázen!"

„A ty jsi... prohrál!" Minerva si nebyla jistá, jestli to vyslovila nahlas, nebo jen v myšlenkách.

„Táhl jsem tři krále," vysvětlil Tony, „a na chvíli jsem se domníval, že jsem vyhrál."

„A co hrabě?"

„Měl tři esa! Co jiného se dá od něho očekávat?"

Bouchl do šedivého kamene okenního parapetu tak silně, jako by chtěl vybit všechnu nahromaděnou zlost i strach.

„Tři esa," vykřikl, „a já jsem prohrál dva tisíce liber, které ani nemám!"

„Co jsi... udělal? Co jsi... mu řekl?" zeptala se zoufale Minerva.

„Hra skončila, oba jsme od stolku vstali a já jsem byl tak zkoprnělý, že jsem ani nemohl promluvit," odpověděl Tony. „Asi jsem vypadal dost sklesle, protože hrabě řekl:

„Neměl jste štěstí, Linwoode! Za měsíc - jako obvykle, nemusíte spěchat!"

„Co tím myslel?" otázala se Minerva.

„Myslel tím, že do měsíce mu musím zaplatit dva tisíce liber!" odušil Tony. „Dva tisíce! Víš stejně dobře jako já, že právě tak mohl chtít, abych mu snesl modré z nebe!"

Minervy se zmocnil pocit, že ji nohy neudrží, a proto klesla na nejbližší židli.

„Co uděláš?" zeptala se vystrašeně.

„Kvůli tomu jsem právě přijel, abych

se na to zeptal tebe," odpověděl Tony. „Jak si opatřit dva tisíce liber, ostatně pochybuji, že bych dal dohromady i jen dvě stě!"

„Napadá mě...", řekla Minerva, „není možné, že bys hraběti řekl, že mu zaplatit nemůžeš?"

„Víš stejně dobře jako já," namítl Tony, „že částka prohraná v kartách je čestná záležitost a její nesplacení omlouvá jedinně smrt!"

„Takhle nemluv!" odpověděla Minerva. „To je zlé... a hříšné!"

„Nic už nemůže být horší než to, co jsem provedl včera večer!" vykřikl Tony. „Bože! Proč jenom jsem si začínal s takovým člověkem, jako je hrabě!"

Tuto otázku mu chtěla položit Minerva, ale teď už odpověď znala. Tonymu pochopitelně polichotila výzva od muže v tak vysokém společenském postavení. Od muže, který měl vždycky všechno, po čem zatoužil. A to by měl vlastně i Tony, kdyby neměl tak výstředního pradědečka.

„Myslím," říkal zvolna Tony, „že budeme muset prodat dům!"

„Prodat dům?" opakovala nevěřicně Minerva. „Je to náš domov, jinak nemáme kam jít."

„To vím," ohradil se Tony, „a mám dojem, že bychom za něj stěží dostali dva tisíce liber, když uvážím jeho polohu."

„Ale Tony... kdybychom hraběti dali všechno, co máme - a toho je velice málo - už bychom hladověli!"

Odmlčela se a potom zašeptala:

„A David by zcela jistě nemohl jít na Eton."

„Co mám dělat?" zeptal se Tony. „Co si k čertu počnu?"

Nevydržel na jednom místě, začal nervózně přecházet po pokoji. A jeho oči měly divoký výraz, který Minervu lekal. Uvědomovala si, že musí myslet i na něho, nejen na sebe a děti. Když ji bratr mýjel, natáhla ruku a stáhla ho k sobě na pohovku.

„Poslyš, Tony," řekla, „promyslíme si to, stejně jako by si to promyslel tatínek, kdyby byl naživu. Víš, že vždycky říkal, že je chyba, když se něco dělá nakvap. A vím jistě, že totéž by nyní poradil nám."

„Nakvap!" zvolal Tony nyní již poněkud klidněji. „Na tom nezáleží, Minervo, jestli budu mít celé týdny na to, abych si ty peníze opatřil. Stejně je neseženu!" A začal zase přecházet po pokoji.

„Já vím... to vím," odpověděla Minerva, „ale nezapomínej, že maminka s tatínkem se za tebe modlí."

Tony stál a hleděl na krb tak žalostně, že se jí zdál mnohem mladší, než ve skutečnosti byl. Chtěla ho utěšit, jako by těšila Davida.

„Především si musíme všechno důkladně promyslet," navrhl, „a najít způsob, jak hraběti sdělit, že během měsíce ty peníze nedostane. A přitom mu vysvětlit, že nakonec je dostane."

„Jak myslíš, že bychom to mohli provést?" zeptal se Tony.

„Na to ti zatím neumím odpovědět," odpověděla Minerva, „ale budu se za to modlit."

Položila konejšivě dlaň na Tonyho ruku a řekla:

„Zatím jsme z toho oba otřeseni, a proto se nám nedaří uvažovat jasně."

„Jsi velice statečná, Minervo," přiznal Tony po chvíli. „Vím, že jsem ten největší darebák a bídák, že jsem ti tohle provedl, ale přísahám ti, že jsem nechtěl, aby to tak dopadlo!"

„To samozřejmě vím," odušila Minerva, „ale musíme si počínat chytře. Dostat se do potíží je snadné, ale oba víme, jak je těžké zbavit se jich."

Tony si přitiskl ruce k čelu.

„Jak se jich zbavíme?" zeptal se. „Jak získat peníze - ledaže bychom našli hroudu zlata na zahradě!"

„A třeba ji tam najdeme," usmála se Minerva. „Co když je v domě ukryt poklad, který jsme dosud neobjevili a zů-

stal tady po Dánech, nebo jej schovali mniši, aby jim nebyl uloupen."

„Pamatuji se, že jsme si o tom povídali, když jsme byli malí," řekl Tony, „a prohledávali jsme sklepy, ale našli jsme jenom pár starých sudů a láhve se zkaženým vínem!"

„Ale hledali jsme!" prohlásila Minerva. „A pátrat budeme i nyní, ne nutně po domě, nýbrž v našich myslích, a vím jistě, že jsi stejně chytrý jako tatínek a že na něco přijdeme."

Tony zasténal.

„Snažíš se mě rozveselit," řekl, „a to je od tebe moc hezké. Přesto ale vím, jak ohavně jsem se zachoval! Minervo, jak jen jsem mohl provést takovou hloupost!"

„Chápu, jak je to pro tebe těžké," řekla mírně Minerva, „vlastně to ale byla chyba hraběte. Neměl tě vtahovat do hry, musel vědět, že si to nemůžeš dovolit."

Při řeči ji napadlo, že hraběte nenávidí. Tony měl pravdu - hrabě není jenom zlý, ale i hříšný a mrzký. Napadlo ji, že by ho snad i zabila za to, co bratrovi provedl.

Po chvíli řekla:

„Víš zcela jistě, že to nepochopí, když mu povíš, v jaké tísní ses ocitl? Že jsme opravdu chudobní?"

„Myslíš, že by na to dbal?" zeptal se Tony. „Hrabě je prostě nemilosrdný! Říkají to všichni, ten nemá rád nikoho, jenom sebe, k nikomu se nechová laskavě!"

„Proč se tedy chceš s takovým člověkem přátelit?" otázala se Minerva.

Věděla přesně, co jí odpoví. Takové mladíky, jako je Tony, hrabě prostě přitahoval. Měl všechno, co chtěli oni - peníze, nádherně koně, úspěch, a to nejen ve společnosti, nýbrž i na dostizích a ve všem, do čeho se pustil. Navíc měl štěstí. Měl štěstí, že získal zámek, třebaže už měl tolik jiných. Měl štěstí i ve hře proti všem svým přátelům, a přitom věděla jistě, že ti ostatní by mu mohli zaplatit, a přitom se neožebračit.

Tony vstal.

„Vím, že myslíš na to, že bych měl za hrabětem zajít a prosit ho kvůli tobě, Davidovi a Lucy, aby mi ten dluh odpustil," řekl, „a já ti přísahám, že bych to udělal, kdyby to byl jiný člověk!"

„Jenom ne hrabě!" zvolala Minerva.

„Především si myslím, že by se mi pouze vysmál," pokračoval Tony, „a navíc by mě vyloučil ze společnosti, takže by mi nezůstal jediný přítel a v Londýně bych se už nemohl ani ukázat."

Minerva vykřikla.

„To by se dokázal zachovat tak tvrdě... tak krutě?"

„Neříkám, že by to určitě udělal," odpověděl Tony, „ale ta možnost tu je a nezapomínej, že všichni ostatní, kteří hráli s námi, vědí, že mu dlužím. Jestli se hrabě ode mne odvrátí a dá najevo, že už nejsem jeho přítel, začnou i oni mnou pohrdat."

Opět přešel k oknu a Minerva řekla: „Chci, abys mi něco slíbil."

„Co to má být?" zeptal se Tony, aniž se obrátil.

„Že nic nepodnikneš a nic neřekneš, dokud si nepromýšlíme, co dělat."

„Jaký to má smysl?"

„Cítím, že nějaký smysl to má, ačkoli momentálně ho neznám," odpověděla Minerva. „Ale prosím tě, Tony, slib mi to."

„Slibuji ti to, jestli tě to potěší," odpověděl, „ačkoli pánbůh ví, že už nic horšího se přihodit nemůže."

„Opravdu mi to slibuješ... při všem, co je ti svaté?"

„Slibuji," prohlásil Tony.

Minerva přešla pokojem k němu.

„Kdy hrabě odjíždí?" zeptala se.

„Nemám tušení," odpověděl Tony. „Zdá se, že se tu cítí dobře. Když jsi mu včera poslala tu knihu, přečetl si ji, a pak si prohlédl celý zámek, a zdálo se, že je tím vším okouzlený; tanečním sálem, kaplí. Prohlédl si i kobku a vyšel na strážni vez."

Minerva měla pocit, že zájem hraběte

chápe. Potom si řekla, že hrabě má nepochybně pro svou oblibu zámku nějaký skrytý a nepříjemný důvod. Věděla jistě, že svým pobytem poskvřňuje krásu zámku, který pro ni tolik znamená. Vždycky ji vzrušilo, když vešla dovnitř a spatřila skvostný strop s vlasy Atarihó. Mezi tančícími amorky byla jediná dívka, otec ji Minervě s nadšením ukazoval. Když byla malá, vždycky si představovala, že je to ona sama a že se při tanci vznáší až ke stropu. Ten vyjev jí splýval s představou lásky.

Její matka říkávala, že láska prostupuje všechna jejich obydlí. Láska jim přinášela štěstí, kdekoli se ocitli. Stejně jako otec věřila, že láska se přičinila o to, že Tony, David a Lucy a konečně i ona sama jsou tak hezcí.

„Řekové věřili," říkal sir John, zatímco mu seděla na klíně, „že děti zrozené z lásky jsou krásné, a Řekyně se dívaly na krásné sochy a přemýšlely o ušlechtilých činech, které by potěšily olympské bohy, a proto byly jejich děti krásné, velice krásné."

„Jako maminka?" zeptala se Minerva.

„Ano, jako tvoje maminka," odpověděl otec, „a jako ty, má milovaná."

Políbil ji.

Vždy když Minerva spatřila amorky tančící na zámeckém stropě, přemýšlela o sobě.

Třeba právě láska nás teď zachrání, říkala si zoufale.

Ale jak? Kde ji naleznou?

„Asi se budu muset vrátit," řekl žalostně Tony. „Nechci, aby se mě trapně vyptávali, kam jsem jěl."

„Jak se ti podařilo odjet?"

„Doufám, že si nikdo nevšiml, že jsem šel do stájí a požádal, aby mi osedlali koně, a že jsem pak odjel."

„To zní docela pravděpodobně," poznamenala Minerva.

„Pokud jde o hraběte, není pravděpodobné nic," řekl Tony téměř drsně. „Kdyby ho napadlo, že mám nějaké tajemství,

chtěl by je vysлідit a jistě by se mu to také podařilo - jako vždycky."

Minerva div nezaplakala nad tím, co jí bratr povídá. Potom však řekla tak klidně, jako by jí to vnukl otec:

„Myslím, že děláš chybu, když se ho tak bojíš. Je to přece jenom pouhý muž stejně jako ty. Musíme se s tou nehodou vypořádat, Tony, a k tomu potřebujeme hlavně... odvahy."

Nyní Tony pohlédl na sestru přímo, vlastně ale poprvé od chvíle, kdy vešel do domu. Potom se náhle usmál.

„Mám tě rád, Minervo!" prohlásil. „Velice se podobáš mamince, něco takového by řekla taky."

„Pak tě tedy prosím, Tony, abys nebyl tak nešťastný," řekla Minerva. „Jestli si pamatuješ na historii Linwoodových, tak víš, že vždycky museli bojovat a usilovat, aby dosáhli toho, co chtěli, a přesto rodina přežila, a stejně tak určitě přežijeme i my."

Tonymu se nedostávalo slov, aby jí odpověděl, a proto Minervu objal.

„Jsi úžasná," řekl, „a já se budu modlit, aby se nějaké řešení našlo, jak jsi mě nabádala, ačkoli jen nebesa vědí, co by to mělo být."

„Něco už vymyslíme... Já vím, že něco vymyslíme!" tvrdila Minerva. „Ale prosím tě, Tony... už nehraj."

„Jsem možná blázen," odpověděl bratr, „ale úplně jsem nezešílel!"

„Nemůžu se ubránit myšlence, že by si tě spíš vážili, než tebou opovrhovali, kdybys řekl, že si to nemůžeš dovolit, když tě zvou ke hře!"

„Možná máš pravdu," připustil bratr. „Jenže jsou tak bohatí, že nemají ani ponětí o tom, co je to chudoba, co to je prázdná kapsa, když ty jejich jsou nacpané zlatáky!"

„To chápu," odvětila Minerva.

Tony ji objal pevněji.

„Zatímco já jsem si žil v Londýně, ty jsi škudlila a šetřila, a teď se hluboce stydím a je mi trapně, velice trapně."

„Tohle je to poslední, na co bys měl teď myslet," namítla Minerva. „Ty teď musíš chodit se vztyčenou hlavou a myslet na to, jaké měli pocity Linwoodové, když zahlédli na obzoru dánské plachetnice a věděli, že musí bojovat, aby zvítězili."

Tony se podivně zasmál, znělo to skoro jako vzlyk. Potom políbil Minervu na tvář a vykročil ke dveřím.

„Teď se tam vrátím," řekl.

„Kdybys ale měl odjet do Londýna... řekneš mi o tom?" zeptala se Minerva.

„Ano, samozřejmě že ti o tom řeknu," odpověděl. „A potom, co všechno jsi mi pověřila, už se tolik nebojím, jako jsem se bál, když jsem přijel. Bůh ví, že k optimismu nemám žádný důvod, a přesto ses, Minervo, přičinila, že to všechno nevypadá tak zle, jak se mi zdálo."

Vyšel do haly a Minerva ho následovala. Potom si vzal klobouk a řekl:

„Velice toho lituji, opravdu toho nesmírně lituji..."

„To je v pořádku, bratříčku," řekla spěšně Minerva.

Políbila ho, a když zamířil ke dveřím, spatřila v jeho očích bolest.

Seběhl po schodech, odvázal koně a vyskočil do sedla.

Stála nahoře u schodů a mávala mu na cestu. Dívala se za ním, dokud jí nezmižel z očí. Potom se vrátila do domu s pocitem, že byla vržena do rozbouraného moře. Byla tak vyčerpaná, že v pokoji stěží došla k pohovce. Když usedla, zakryla si rukama oči. Na okamžik se jí zdálo, že vůbec nedokáže přemýšlet; nemůže uvěřit, že je pravda to, co právě vyslechla.

Potom se začala modlit, upřímně a zoufale, aby se něco stalo, nějaký mimořádný a neuvěřitelný zázrak, který by je zachránil.

MINERVA ULOŽILA DĚTI SPÁT. POTOM ODEŠLA do kuchyně a z masa, které zbylo od oběda, si uvařila polévku. Snědla ji, umyla

nádobí a pak ji napadlo, že by si měla jít lehnout, ačkoli bylo ještě časně.

Po večerech sedávala v obývacím pokoji a četla. Často se do knížky tak pohroužila, že do ložnice odcházela pozdě. Nicméně nyní to drama, které prožil Tony a samozřejmě i ona a děti, bylo mnohem drásavější, než aby mohla cokoli číst. Na nic jiného se nemohla soustředit.

Co si počneme? Co si počneme?

Tato otázka jako by k ní doléhala ze všech koutů místnosti. Slyšela ji venku v šepotu vánku i v krákání havranů, kteří usedali na jilmy.

Něco se musí vymyslet! říkala si.

Copak se mohou ocitnout v situaci, že by byli nuceni opustit domov a odejít do neznáma?

Uložila Lucy ke spánku v hezké ložnici, která sousedila s její. Políbila Davida na dobrou noc v pokoji, v němž měl všechny své poklady. Ty pro něho znamenaly tolik jako pro ni porcelán, který milovala, protože patřival matce. Byly tam obrazy, které měla ráda, protože otec si na nich velice zakládal. Byly tam podobizny předků. Copak je to možné, že by tohle všechno zmizelo?

To by byli jako cikáni, putovali by sem a tam a nevěděli by, kam složí hlavu, ani co budou jíst.

Jistě se najde nějaké řešení! pomyslela si Minerva.

Napadlo ji, jak se asi Tony v zámku cítí. Představovala si, jak všichni sedí v obrovské jídelně a vychutnávají všechna ta jídla, která jim uvařil výborný francouzský kuchař, kterého si hrabě přivezl s sebou.

Vzpomněla si, jak Tony říkal, že nic tak vynikajícího nikdy nejedl ani v domech vysoké společnosti.

Věděla jistě, že dámy jsou krásné, a podle Tonyho i nemravné, jistě jsou skvostně oblečené a třpytí se na nich spousta šperků. Patrně s hrabětem i s ostatními pány flirtují. A Tonymu jistě připadají neodolatelné.

Za každou židli stojí lokaj ve skvělé liv-reji. Nalévají drahá vína do křišťálových sklenic. A to všechno pro potěchu jediného muže - hraběte.

Toho hříšného, zlého člověka, který ji podle Tonyho nesmí spatřit. Ten ani neví, že jsou na světě, a přesto jim zničil život. Nejenom Tonymu, nýbrž i Davidovi, Lucy a jí. Přitom si vůbec neuvědomuje, co natopil, a nepochybně si klidně flirtuje s přitažlivou paní vyslancovou. A ta je svému muži nevěrná, zatímco on slouží své vlasti.

Ovšemže je to hříšník! řekla si Minerva, a přesto on si bude užívat, a my hladovět!

Vtom ji něco napadlo. Byl to nápad tak fantastický, tak neuvěřitelný, že se div nerozesmála. Jako by bylo směšné třeba o něm jenom uvažovat. Bylo to tak rafinované, že se přistihla, jak o tom přemýšlí a hloubá, a to, co se dříve zdálo neuvěřitelné, nyní vypadalo jako možné. A pokud to možné je, vyřeší to starosti Tonyho, dětí i její.

Kapitola třetí

„JSTE NÁRAMNÉ HEZKÝ A NÁRAMNĚ silný!" řekla tiše a svůdně markýza Izabela.

„Když jsem s vámi, musím být silný," odušil hrabě.

Měl se ženami bohaté zkušenosti, ale nikdy se nesetkal s žádnou, která by byla tak vášnivá, nenasytná a neukojitelná jako markýza Alcalová. Když ji spatřil poprvé, pomyslel si, že je velice přitažlivá. Bylo to na škrobeném diplomatickém večírku, na němž hrála roli paní vyslancové, a hrabě musel později připustit, že ji hrála velmi obratně.

Jejich pohledy se střetly a hrabě si uvědomil, že to, co mu sdělují, se naprosto liší od toho, co říkají její ústa.

Hrabě pak pronásledoval svou kořist se stejně nelítostnou neústupností, s jakou zacházel se svými koňmi a s čímkoli jiným. Byla to pouhá otázka času, kdy se ocitne s markýzou o samotě. Zjistil, že ho tak vzrušuje, že v něm zažihá přímo nenesitelný žár. A napadlo ho, že má náramné štěstí. Hodlal poprvé navštívit zámek a pečlivě si k tomu vybíral společnost. K návštěvě zámku se rozhodl v okamžiku, kdy vyslance odvolali do Madridu. Líbilo se mu, jak si markýza našla důvod, proč manžela nedoprovázet: s odvoláním na společenské povinnosti, které nemohou být nesplněny. Trvala také na tom, že momentálně nemůže opustit Londýn, rozsáhlé styky s diplomaty z kontinentu jí to prostě nedovolují.

Když padla hraběti do náruče, věděl, že to je příležitost, již chtějí oba využít. Musel ji trochu přemlouvat, aby s ním na pouhé dva nebo tři dny, odjela do zámku. Jejich noci však byly tak vzrušující, že hrabě s rozloučením nikterak nespíchal.

Minulou noc sice strávili v divokých orgiích vášně, hrabě si posléze pomyslel, že Izabela je prostě neukojitelná. A tak dobře věděl, po čem markýza touží, když skvělý a zábavný oběd končil. Zatím však otálel s odpovědí na výzvu v jejích očích, protože zařizoval odpolední program pro ostatní. Věděl ale stejně dobře jako ona, že to, co se stane potom, je nevyhnutelné.

Někteří muži se chtěli vypravit na projížďku a asi dvě dámy hodlaly jet s nimi. Ostatní se spokojili s kočárem, který jim dal hrabě k dispozici, aby předvedli své umění řídit jeho koně ze skvělého chovu.

Teprve když se všichni rozjeli různými směry, hrabě zjistil, že s Izabelou osaměl.

„Jste moc chytrá!" řekla potichu.

Napadlo ho, že ho rozpaluje i její nedokonalá angličtina.

Venku už čekal kočár a hrabě trval na tom, aby se vypravili alespoň na krátkou projížďku. A byla opravdu velice krátká. Nedoprovázel je na ní ani štolba, hrabě vedl koně sám.

A to, co mu Izabela pošeptala, když jeli pod korunami stromů, ho rozvášnilo stejně jako ji. Vzápětí už kočár zastavoval před zámkem a hrabě s markýzou chvátali spolu po schodišti nahoru.

Hrabě ji zavedl do své ložnice, protože v Izabelině by je mohla vyrušit její komorána.

Markýza už znala to skvostné lůžko se sametovými závěsy a s čelem vykládaným perletí. Byla to Španělka, a proto milovala barvy. Purpurový samet jako by ji rozvášnil víc než kdykoli jindy.

Hrabě si s poněkud cynickým úsměvem pomyslel, že ani Venuše vetkaná na gobelínu nelaškovala s Adonisem tak svůdně jako markýza s ním. A odpoledne uplynulo. Hraběte napadlo, že by s Izabelou měli sejít dolů, než se společnost vrátí.

Všichni stejně dobře věděli, co se mezi nimi odehrává. Nicméně se pokoušel udržet jakési zdání konvence alespoň před služebnictvem, třebaže to bylo obtížné. Ne však proto, že by se styděl. Byla to přece jeho věc.

Jenže všechny dámy v jeho společnosti byly vdané. Bylo by nepříjemné, kdyby jejich manželé, obvykle zcela bohorovně, měli dojem, že byla uražena jejich čest. Společnost rozlišovala velice tenkou čáru mezi tím, co si vdaná žena může dovolit, a co ne. Šlo o to, že ženy provdané už několik let, které obdarovaly manžela dědicem nebo dědici jeho predikátu, očekávaly, že manželé přimhouří oko nad nějakým tím milostným dobrodružstvím, pokud se jím nebudou příliš okázale chlubit.

Když na trůn dosedl král William, bylo

to však složitější. Bratr Jiří IV. se přičinil, aby jeho milenky přijímala celá společnost. A to dodalo pánům, kteří ho obklopovali, odvahu k tomu, aby ho začali napodobovat. Manželka krále Williama, upjatá a spořádaná královna Adelaide, přiměla svého chotě, aby u dvora zavedl velká úsporná opatření. Skoncovala také s uvolněným chováním dvorních dam, dvořanů a všech, kdo se pohybovali v blízkosti trůnu.

„V Buckinghamském paláci panuje prostě taková nuda," řekl jeden z dvořanů hraběti, „že počítám minuty, kdy už službu opustím!"

Hrabě se té nudy vystříhal tím, že odmítal různá postavení u dvora, která mu byla nabízena. A jak jen to bylo možné, vyhýbal se králi.

Hrabě měl jeden dům v Newmarketu, kde pořádal koňské dostihy, a druhý v Hertfordshiru. Měl také v Leicestershiru lovecký zámek. Proto bylo pro něho snadné omluvit se, když mu přišlo pozvání od lorda Chamberlaina k večeři nebo na recepci, na nichž by se nudil až k zešílení. Pobyt na zámku ho vlastně tolik těšil proto, že tam nebyl k dostižení. Ti, kdo se vždycky snažili zatahnout ho do dvorských, politických nebo diplomatických záležitostí, zde na něho nemohli vyvíjet nátlak nebo ho přemlouvat.

„Byla jsem s tebou velice, převelice šťastná!" zašeptala Izabela.

„Totéž bych mohl říct i já tobě!" usmál se hrabě.

Přitom si pomyslel, že by ho velice překvapilo, kdyby se někdo z jeho společnosti u něho necítil šťastný. Jako obvykle strávil mnoho času pořádáním různých zábav.

Především věděl, že jeho kuchař se překonával. Vína byla lepší než kterákoli jiná, která okusil jinde. Po příjezdu ho však uchvátila krása tohoto zámku. Očekával sice něco zvláštního, když mu jeho právníci oznámili, že po smrti posledního majitele zůstal zámek neobydlen.

A poněkud skepticky naslouchal chvalozpěvům na budovu, na nábytek a gobelíny. Přitom si myslel, že v tom jistě bude nějaký háček. Jistě k tomu mají nějaký důvod, že tak přehánějí.

Jakmile však vstoupil do haly obložené kamenem, uvědomil si, že ty zprávy přinejmenším jeho nový majetek podceňovaly. Jedna místnost se mu zdála úchvatnější než druhá.

Když nyní ležel na lůžku s červenými sametovými nebesy a po hrudi se mu rozprostíraly Izabeliny tmavé hedvábné vlasy, napadlo ho, že všechno je téměř dokonalé. Právě to vždycky hledal. Chtěl jen to nejlepší, chtěl vítězit, chtěl podmaňovat. K této ctižádosti měl své důvody, nechtěl však na ně myslet.

Izabela se k němu přivinula blíž a hrabě si uvědomil, že čas plyne.

„Musíme vstát," řekl, „brzy se všichni vrátí a nebylo by správné, kdyby si uvědomili, jak náramně jsme se spolu potěšili, zatímco byli venku."

Izabela pokrčila rameny, což bylo výmluvnější než slova.

„Nemusíme dbát na to, co říkají!" prohodila.

„Jsou sice třeba okouzlující, ale naneštěstí mají jazyky," odpověděl cynicky hrabě, „a když jsou proti krásné ženě použity jazyky, drahá Izabelo, je to nebezpečná zbraň!"

Chvilí bylo ticho a potom řekla:

„Protože to jsou Angličané - Angličané nevědí, jak milovat."

„Zatímco ty to víš až moc dobře!" prohodil laškovně hrabě. Přitom se od ní odtáhl a markýza odmítavě vykřikla.

„Ne, ne! Neopouštěj mě! Chci tě, chci, abys zůstal se mnou!"

„Musíš mi dopřát chvilku, abych se nadechl," odpověděl, „nebo - jakže tomu říkáš? - opět nabyl síl, vždyť noc není daleko, jak jistě dobře víš."

„Nevydržím čekat, až nastane noc," namítla Izabela, „toužím po tobě teď, teď hned!"

Hrabě neodpověděl. Sáhł po županu, který barvou ladil s purpurovými sametovými závěsy. Přehodil si jej přes ramena a zamířil přes ložnici do oblékárny. Dveře za sebou zavřel.

Markýza se na lůžku posadila a rozmrzele za ním hleděla. Potom opět výmluvně trhla rameny a začala se rychle oblékat. Sbírala kousky oděvu, některé ležely na pohovce, jiné na podlaze. Když se hrabě do ložnice vrátil, byla už oblečená.

Hrabě se uměl oblékat rychle a obratněji sám než s pomocí komorníka. Vypadal nyní tak elegantně a uhlazeně, jako by se právě chystal na procházku po Bond Street.

Viděl, že markýza je už taky upravená, a řekl:

„Doporučuji ti, abys šla přes můj obývací pokoj, snáz a bez povšimnutí se tudy dostaneš do svého pokoje. Já jdu teď dolů. Přijď za mnou, jakmile se převlékneš."

Svůdně se na ni usmál a chtěl odejít, natáhla však ruku, aby mu v tom zabránila.

„Bude mi to zatěžko, můj skvělý milence," zašeptala, „čekat až do noci."

Hrabě pozdvihl její ruku ke rtům a políbil ji. Potom beze slova přistoupil ke dveřím své ložnice, odemkl a vyšel na chodbu. Nikdo tam nebyl. Když kráčel ke schodišti, přiznal si, že je poněkud vyčerpaný.

Takhle to dopadá vždycky, pomyslel si, ženy očekávají příliš mnoho. Zvolna scházel po schodech dolů a vtom ho napadlo, že už příliš dlouho tráví čas v jedné společnosti, i když k té společnosti patří i Izabela.

Vrátím se do Londýna, rozhodl se.

Potom pootevřenými dveřmi nahlédl do modrého salonu. Byla to nepochybně jedna z nejkrásnějších místností, jaké kdy viděl, a opět se mu zachtělo pobyt na zámku si ještě prodloužit. Uvědomil si, že by vlastně mohl poslat společnost zpátky samotnou.

Ti, kdo se vrátili z projížďky, seděli už v salonu, jak ostatně očekával. Na stolku u pohovky stála konvice s čajem a lady Janet Cathcartová jej právě nalévala.

Přistoupil k ní, dáma vzhlédla a řekla:

„Co je s vámi, Wogane? Julius se chtěl s vámi utkat, čekali jsme vás na bridž, ale vy jste vůbec nepřišel!"

„Obávám se, že jsem na to zapomněl," připustil hrabě. „Odpusťte mi to."

Kouzelně se na něho usmála.

„Copak bych vám neodpustila cokoli?" odvětila. „Pozval jste mě přece do velice zábavné společnosti, ale musím přiznat, že doufám, že Douglas se o tom nedozví."

Douglas byl její manžel a hrabě si pomyslně, že by nebylo dobré, kdyby zjistil, jak vesele si tady počínala.

Tony Linwood, nový přítel hraběte, jí byl ustavičně po boku.

Hrabě dobře postřehl, že včera večer spolu zmizeli nahoře dřív než kdokoli jiný, zatímco Izabela tančila za doprovodu kastanět.

„Prosím vás, Wogane, příště mě zase pozvěte, jistě to bude stejně krásné jako nyní!"

„Slibuji vám, že na seznamu pozvaných budete první!" řekl hrabě.

Lady Janet se na něho usmála a její oči beze slov hraběti říkaly, že doufá, že se jí dostane mnohem víc než pozvání do jeho společnosti. Protože byla velice krásná, zcela chladně a vypočítavě vyhledávala cokoli, kde by našla nějaké radovánky.

Vtom vešla do salonu markýza. Měla na sobě bledě růžové šaty, od nichž se její magnoliová plet' a tmavé vlasy nádherně odrážely. Když procházela místností, povšimla si, že tvář lady Janet je otočena k hraběti. A on se na ni díval zjevně vlastnicky. V tmavých Izabeliných očích se ihned objevil plamen. A naprosto se lišil od toho, který v nich plál celé odpoledne. Když došla k čajovému stolku, položila ruku s dlouhými nehty hraběti na paži.

Řekla tónem, který prozrazoval hodně:

„Doufám, že jsem nebyla pryč dlouho, Wogane, abyste mě postrádal?"

Přitom blýskla očima po lady Janet. Kdyby to byl někdo méně zkušený a méně odolný vůči ranám a šípům, které používají ženy, byl by zničen.

„Ovšemže vás postrádal," odtušila medově lady Janet, „ale dovolte, Vaše Excellence, abych vám udělila radu. Nikdy nechtejte bez dozoru něco cenného, mohli by vám to ukrást!"

„Kdyby mi někdo něco ukradl," odvětila markýza, „velice by toho litoval!"

V jejích slovech zazněla zřetelná hrozba. Obě ženy se postavily proti sobě tak, že hraběti připomněly dvě rozružené tygřice. Zvažoval, jak by je co nejrychleji uklidnil, protože ženy, které se kvůli němu hašteřily, ho vždycky k smrti nudily, když vtom se otevřely dveře.

Komorník oznamoval:

„Jeho Excellence, markýz Juan Alcala, mylord."

Hrabě překvapením zkoprněl a Izabela jako by zkameněla.

Vyslanec byl ještě v cestovním obleku a velkém klobouku, který rámoval jeho tvář jako černá křídla, zamířil však rovnou do salonu.

Izabela vykřikla, její zvolání jako by se rozlehlo celým salonem, a rozběhla se k němu. Všichni sledovali, jak běží k svému muži a poněkud nesouvisle říká:

„Ty jsi zde! To je překvapení! Jak ses ale dozvěděl, kde mě hledat?"

„Nečekaně jsem se vrátil do Londýna, Izabelo," odpověděl vyslanec. „A věděl jsem, že si budeš přát být se mnou, pokud jsi zůstala v Anglii."

Jeho slova vyzněla jaksi zlověstně. Pánové vycítili, že se děje něco nečekaného, a následovali hraběte. Ten zamířil k vyslanci s rozpřaženými pažemi a se slovy:

„Jsem potěšen, že vás vidím! Velice mě to mrzelo, když jsem se dozvěděl, že jste

odjel do Španělska a nemůžete se připojit k naší společnosti. Nyní vás velice srdečně vítám, ostatně ještě jsme se nerozhodli, kdy se vrátíme do Londýna."

Vyslanec neodpověděl a bylo nepochybné, že se nijak z toho neraduje.

Všem se ulevilo, když s manželkou odešel s odvoláním na to, že si chce po cestě odpočinout.

„To tedy bylo překvapení," řekl hraběti jeden z jeho přátel, když už ho vyslanec nemohl zaslechnout. „Myslíte, že měl k tomu náhlému návratu důvod?"

„Proč si to myslíte?" zeptal se ledabyly hrabě. Hned také poodešel a jeho přítel řekl Tonymu:

„Mám za to, že jsme se odvážili na rozbourené moře. Těmhle cizincům nelze věřit, zvláště Španělům ne, ti jsou svou ctí přímo posedlí!"

Tony se namáhal, aby nedal najevo, jak velice ho trápí jeho vlastní starosti, a proto jenom něco souhlasně zamumlal. Avšak později, když se šel nahoru převléknout k večeři, uvědomil si, že ani markýza, ani její manžel se do salonu nevrátili.

VYSLANCŮV PŘÍJEZD ZNAMENAL, ŽE JICH BYL u večeře lichý počet.

A protože nejmladší a nejméně důležitý byl Tony, byl posazen vedle muže, a nikoli ženy.

Po jeho druhém boku seděla lady Janet.

Třebaže večeře byla stejně výborná jako minulého večera a víno výtečné, Tony si uvědomoval, že ve společnosti to přestalo jiskřit. Věděl jistě, že to zavinil vyslanecův příjezd.

Juan Alcala přívětivě rozmlouval s dámami po své pravici i levici. Nicméně jako by vyzařoval nějaký neklid, a proto všichni pociťovali jisté obavy. Zmizel veselý smích, který se minulého večera rozléhal jídelnou, i vtipné průpovídky, které poletovaly nad karertními stolky. Mís-

to toho vládlo kolem stolu dlouhé chvíle ticho. A tehdy zazníval markýzin hlas nepřirozeně hlasitě a pronikavě. Bylo zřejmé, že se usilovně snaží přesvědčit manžela, jak je ráda, že se vrátil.

Bylo těžké uhodnout, jaké myšlenky se skrývají za Španělovým neproniknutelným pohledem jeho tmavých očí. Výrazné rysy prozrazovaly dlouhou řadu předků, na něž byl mimořádně hrdý. Mluvil velice zdvořile jako obvykle, jako diplomat byl v tom vycvičen. A přesto Tony vycítil, že se pod tím povrchem něco odehrává, z vyslance to přímo vyzařovalo. A to nepochybně působilo na celou společnost.

Protože Tony nehodlal hrát, odvedl lady Janet do alkovny. Ostatně po celou dobu jejich pobytu na zámku vystupoval jako její kavalír.

Posadili se na pohovku, která byla od salonu oddělena záplavou květin, a lady Janet se zeptala:

„Co se děje? Co vás tak rozčílilo?"

„Ale nic," odpověděl neupřímně Tony, „jenom mě napadlo, že dneska večer je tu trochu smutno."

„A to vás překvapuje?" usmála se. „Náš hostitel si blahopřál, že byl tak chytří a unesl okouzlující Izabelu z Londýna, když tam její manžel nebyl, jenže ejhle! Z nějakého důvodu, který neznáme, se nyní k nám připojil, a to zcela neočekávaně!"

„Co myslíte, že udělá?" zeptal se Tony. „Stěží může vyzvat hraběte na souboj, nemá k tomu žádný zvláštní důvod."

„Nějaký důvod už si najde - bude-li chtít," zněla záhadná odpověď.

Tony se s obavami rozhlédl po místnosti. Hrabě hrál karty a vypadal naprosto bezstarostně.

Vtom k nim přistoupil vyslanec, jako by vzbudili jeho pozornost tím, že o něm mluvili.

„Tohle je velice hezký dům!" poznamenal k lady Janet. „Byla jste zde už někdy dřív?"

„Nebyla, Vaše Excellence," odvětila lady Janet, „dokonce i náš hostitel je zde poprvé, protože zámek zdědil teprve nedávno."

„To tedy měl velké štěstí," prohodil vyslanec.

„To si myslíme všichni," souhlasila lady Janet. „Celá historie tohoto zámku byla sepsána, musíte si ji přečíst. Kdysi patřil Linwoodovým. Dozvíte se tam o vysoké strážní věži a kobku můžete vidět i dnes."

Rozpřáhla ruce a pokračovala:

„A co teprve tenhle rozkošný salon s mahagonovým a zlaceným nábytkem, ty nejlepší kusy navrhoval kdysi sám William Kent!"

„To je velmi zajímavé," prohodil vyslanec.

Izabela a Tony vyprávěli dál, když se k manželovi připojila Izabela.

„Juane, zítra musíš hraběte přimět, aby ti ukázal kobku," řekla, „je jedinečná a vypadá mnohem líp než ta v našem domě poblíž Madridu!"

Vyslanec povytáhl obočí, ale nepromluvil. Jeho žena pokračovala, jako by se obávala, že rozhovor uvázne:

„V té největší kobce prý byli utopeni dánští vězni, voda tam natekla z hradního příkopu. Dovedeš si představit něco strašnějšího?"

Mluvila poněkud afektovaně a Tony si uvědomil, že i ji něco znepokojuje. Věděl jistě, že lady Janet má stejný pocit.

Ulevilo se jim, když vyslanec s manželkou zamířili ke karetním stolkům. Lady Janet řekla:

„Je v něm něco hroživého! Víím jistě, že s ním budou jen potíže!"

„Ani by mě to nepřekvapilo," souhlasil Tony, „a jestli bude dělat potíže, musíme se jim vyhnout!"

„Jste velice rozumný," zašeptala. „Nepozorovaně zmizíme. Jistě si toho nikdo nevšimne."

Volným krokem zamířili ke dveřím, které vedly do předpokoje, a po chvíli

zmizeli. Jejich odchod zpozoroval pouze hrabě.

Společnost se začala rozpadat, jako by vyslancova přítomnost neznepokojovala pouze Tonyho a lady Janet, nýbrž všechny zúčastněné. Odcházel jeden pár za druhým, až nakonec hrabě zjistil, že je sám.

Služebnictvo začalo odnášet sklenice a uklízet karetní stolký.

Hrabě vyšel ze salonu a chvíli rozvažoval, jestli má jít do pracovny, nebo nahoru. Lokaj však už začal zhašet světla, a proto hrabě zamířil nahoru. Nezazvonil na komorníka, nýbrž prošel červenou sametovou ložnicí do sousedního obývacího pokoje.

Nedokázal se zbavit myšlenky, že měl veliké štěstí, že vyslanec nepřijel asi o hodinu dříve. Usedl do pohodlné lenošky a řekl si, že ani tentokrát ho štěstěna neklamala. I kdyby nikdo ze společnosti nepromluvil, což bylo málo pravděpodobné, některá podezření Jeho Excellence se mohla potvrdit. Je totiž zřejmé, že ho podezírá - ovšemže ho podezírá.

Jistě mu bylo divné, když po návratu do Londýna zjistil, že manželka odjela do Norfolkku. Hrabě nikdy své protivníky nepodceňoval. Věděl naprosto jistě, že vyslanec uvažuje o tom, že by ho vyzval na souboj. Hrabě jen doufal, že vznětlivá, nevypočitatelná a velice temperamentní Izabela neztratí hlavu. Věděl velice dobře, jak pošetile si ženy počínají, jsou-li obviněny z nevěry, a že se řídí spíše svým srdcem než rozumem.

Položil si nohy na protější židli a říkal si, že měl Izabele vysvětlit, co by měla mluvit. Aspoň by měl jistotu, že všechny lži, které bude vyslanci vykládat, budou přesvědčivé. Avšak po výkonech, které podával odpoledne, byl tak unavený, že se mu chtělo spát, místo aby přemýšlel o svých trampotách. Nebyl to však spánek příjemný. Zdály se mu zlé sny.

HRABĚ SE NÁHLE PROBUDIL A UVĚDOMIL SI, že nohy má ztuhlé a že pěkně prochládl. Svlékl těsné večerní sako a odhodil je na židli.

Potom si sundal batistovou košili a ucítil, jak otevřeným oknem proudí dovnitř studený vzduch. Zvolna vstal a pomyslel si, že čím dřív ulehne, tím lépe udělá. Řešení svých potíží odloží radši na zítřek. Tou hlavní starostí bylo, jak všem oznámit, že se vrací do Londýna. Potom ho napadlo, že by třeba bylo moudré, kdyby nejdřív odjel vyslanec s manželkou. Byl si jistý, že právě to hodlá markýz učinit, a proto by snad bylo moudřejší, kdyby on, hrabě, tu zůstal ještě aspoň den. Rozhodně to bude méně nápadné.

Na stolku vedle stál křišťálový svícen; pozhasínal v něm svíce, které už skoro dohořivaly. Potom zamířil do své ložnice a právě zdvihl ruku, aby si rozvázal nákrčník, když náhle vytušil, že v místnosti někdo je. U lůžka mu svítily jenom dvě svíčky, protože na komorníka nezazvonil. A vzhledem k tomu, že ložnice byla velmi prostorná, osvětlovaly jen její nepatrnou část.

A přesto rozeznával postavu nějakého mladíka, spíš menšího, ale štíhlého, jehož obličej byl zahalen škraboškou, což hraběte nesmírně překvapilo.

Na okamžik jak hrabě, tak vetřelec jen stáli a dívali se na sebe. Potom maskovaný muž pozdvihl pravici s pistolí a řekl:

„Pokud mi nevyplatíte částku, o kterou vás požádám, sdělím španělskému vyslanci, jak skandálně jste si tady s jeho manželkou počínal!“

Protože se všechno odehrálo tak náhle, stál hrabě stále ještě jako přikovaný. Potom se zeptal:

„Kdo jste? A co tu pohledáváte?“

„Důvod jsem vám právě oznámil,“ odpověděl maskovaný muž, „a za mlčení, požaduji dva tisíce liber!“

„Vy si opravdu myslíte, že vám je dám?“

„Myslím, že jinou možnost nemáte,“ odvětil vetřelec. „Uvědomte si, jaký skandál by moje sdělení vyvolalo. Vyslanec by bránil svou čest i čest ženy, které dal své jméno.“

Hrabě rychle uvažoval. Jeho oči již přivykly panujícímu šeru a on si uvědomoval, že maskovaný muž drží pistoli tak, že je to nesmírně nebezpečné. Kdyby z ní vyšla rána, střílel by ho nepochybně do srdce, nebo by mu přinejmenším těžce poranil hrudník. V druhé ruce držel mladík lucernu se svíčkou.

Hrabě uvažoval, jak v temných chodbách mohl najít jeho ložnici. Rozhostilo se ticho, ale poté vetřelec řekl:

„Dva tisíce liber! Nebudu tu přece čekat celou noc!“

„Spokojíte se se směnkou?“ zeptal se hrabě.

„Víte přece, že se okamžitě vypravím za vyslancem, pokud to budete odkládat!“

„Tak dobrá,“ souhlasil hrabě.

Zamířil k psacímu stolu pod oknem a usedl. Přitom myslel na to, že jediná zbraň, kterou zde má, leží v zásuvce u jeho postele. Nedostane se k ní, maskovaný muž mu v tom zabrání. Při řeči přešel maskovaný muž k nohám postele, takže nyní stál blíž.

Hrabě vypsál směnku na dva tisíce liber a podepsal ji, obrácen zády do místnosti. Potom vstal.

„Tady máte směnku,“ řekl a podával mu ji, „a doufám, že se mohu spolehnout, že toho nezneužijete a nebudete vyslanci nalhávat něco, co by zničilo pověst jeho manželky.“

„Kdyby to byly lži,“ odpověděl maskovaný muž, „jistě byste mi nezaplatil ani penny.“

Hraběti neušlo, že v hlase muže zazněl výsměch. Hrabě podal maskovanému muži směnku a ten natáhl levou ruku, aby si ji vzal. Vtom ale hrabě prudce vykročil vpřed. Sevřel vetřelci zápěstí a přinutil ho, aby vztyčil ruku s pistolí. Mas-

kovaný muž se bránil, ale hrabě měl velkou sílu. Vzápětí mu pistoli vyrazil, pak si ho otočil a bolestně mu sevřel ruce za zády. „Teď se všechno naprosto změnilo!“ prohlásil hrabě.

Při zápase si uvědomil, že vetřelcův pokus o útěk by byl zcela marný. Odtáhl ho nyní dál k těžkým sametovým závěsům, které byly staženy hedvábnou šňůrou, pokud nebyly spuštěny. Hrabě se natáhl pro šňůru. V okamžiku ji ovinul kolem vetřelcových zápěstí a pevně zavázal. Potom zdvihl pistoli, která ležela na zemi, a řekl:

„Nehodlám v tuto noční hodinu budit personál, ani nechci připustit, abyste ztropil scénu, a proto vás sám odvedu tam, odkud nebudete moci uprchnout. Zítra se rozhodnu, jestli vás předám úřadům, nebo se s vámi vypořádám sám.“

„Pusťte... mě!“

Hrabě ostře odsekl:

„To mě ani nenapadne! Předpokládám, že víte, že vydírání je trestný čin, který se trestá bičováním nebo deportací. Půjdete sám a tiše, nebo vás mám snad uhodit, abyste ztratil vědomí, a odnést vás?“

Přitom ho dloubl pistolí do zad, aby ho postrčil ke dveřím. Cestou hrabě sebral ze stolku vedle postele lucernu.

Na chodbě svítilo jen několik svíček ve stříbrných svícnech, které jen s nepatrným úspěchem zaháněly noční tmou. Strop byl tak vysoko a chodba byla tak široká, že hrabě a jeho zajatec zamířili chodbou ke schodišti spíše jen po paměti.

Hrabě přiměl maskovaného muže, aby kráčel před ním. Šli dlouho, až se ocitli u vysoké strážní věže. Těžké dubové dveře do ní byly otevřené a hrabě řekl:

„Sejděte po schodech dolů a ve vlastním zájmu krácejte opatrně!“

Mluvil úsečně a velitelsky, jako by vydával rozkazy vojákovi.

Maskovaný muž scházel po schodech jistým krokem, schodiště však vedlo dál a dál. Hrabě věděl, že teď už se ocitli pod

úrovní vodního příkopu u věže. Příkop kdysi vedl kolem celého zámku, nyní byl zachován jen u velké věže, nové budovy se nedotýkal.

Když se na něj hrabě díval z vrcholku věže, překvapilo ho, že je velmi hluboký a voda v něm je celkem čistá. Svahy příkopu byly porostlé různými rostlinami, které samy vrostly do pradávných cihel, jimiž byl vydlážděn.

Od chvíle, kdy opustili ložnici, maskovaný muž mlčel.

Hrabě rozrazil dokořán dveře kobky. Pootevřené zůstaly od té doby, co si kobku prohlížel se svou společností. V blízkém světle lucerny, kterou držel hrabě v ruce, vypadala kobka hrozivě. Zdálo se, že z ní není úniku.

„Tak tady zůstanete, dokud se nerozhodnu, co s vámi udělám,“ prohlásil hrabě. „Jsem milosrdný, a proto vám rozvážu ruce. Jestli se ale pokusíte na mne zaútočit, zastřelím vás - je vám to jasné?“

Maskovaný muž přikývl, ale nepromluvil.

Hrabě se rozhlédl a spatřil vysoko na zdi velký hák. Zavěsil na něj lucernu, zatímco pistoli si přidržoval pod pažím. Pak rozvázal šňůru, která mladíkovi poutala ruce.

Kobka byla studená, vlhká a nepříjemně to v ní páchlo, což jen umocňovalo její hrůznost.

Muž měl nyní ruce volné. Hrabě odhodil šňůru na zem a pistolí zase uchopil do ruky.

„Teď budete mít dost času, abyste zpytoval svědomí. A ujišťuji vás, že podle názoru někdejšího majitele není z této kobky úniku, nemusíte tedy mařit čas tím, že byste se snažil zjistit, jak se dostat ven!“

Vtom se železná dvířka za ním s hlasitým zaduněním zabouchla. Znělo to hrůzostrašně.

Hrabě a jeho vězeň se užasle ohlédli a zaslechli, jak na dveřích zapadá železná závora.

Potom nějaký hlas zvenčí vítězoslavně prohlásil:

„Máte naprosto pravdu, mylorde, od-
tud není úniku!“

Kapitola čtvrtá

MINERVA DOSTALA NÁPAD, JAK ZACHRÁNIT Tonyho a děti. Když si jej však zvážila, připadal jí směšný. Jenže ten nápad jí uvízl v mysli. Neznala jiný způsob, jak je uchránit před ztrátou domova. Když se rozhlédla po domě, který znala od svého narození, naháněl jí ten nápad strach. Pomyslela si však, že cokoli, byť by to bylo jakkoli odvážné, bude lepší, než se ocitnout bez domova a zcela bez peněz.

Minerva měla bujnou fantazii. Nedo-
vedla si pomoci, viděla se, jak kráčí kra-
jem a za jednu ruku se jí drží Lucy a za
druhou David. Budou přespávat u plotů
nebo v lesích a bude je sužovat stále kru-
tější hlad. Co když se nám to opravdu
příhodí? ptala se zoufale.

Navíc by je tento osud očekával i teh-
dy, kdyby se všechny peníze, které vů-
bec mají, ocitly v rukou hraběte. Celý den
přemýšlela, co udělat, a dospěla k názo-
ru, že pokud chce něco podniknout, musí
to učinit ihned.

Stále ještě zde byla možnost, že se hra-
bě vrátí do Londýna náhle a nečekaně.

Odpoledne zašla na půdu a tam nalez-
la, co očekávala: všelijaké vyřazené věci,
které už nikdo dlouhá léta nepoužíval.
Našla několik kufrů, stály tam od nepa-
měti. Bylo v nich šatstvo, které sem pře-
nesli ze zámku, když ho dědeček prodal.
Matně si pamatovala, že jí matka říkala,
že v jednom z kufrů jsou uskladněny šaty
jejího otce.

„Nosil je tvůj otec, když studoval v Eto-
nu,” vysvětlila jí tenkrát matka, lady Lin-
woodová, „a možná se jednou budou
hodit pro Davida, až trochu povyroste.“

Minerva věděla naprosto jistě, že prá-
vě toto nyní potřebuje. Několik kufrů už
otevřela. Šaty trochu zapáchaly zatuch-
linou, ale jinak byly v pořádku. Nakonec
v jednom obrovském koženém kufru na-
šla to, co hledala. Bylo to přesně tak, jak
jí říkala matka. Nalezla černé kalhoty,
krátké kabátky, jaké nosí chlapci v Eto-
nu, a žakety, které se hodí pro ty větší.
Chvíli jí to trvalo, než našla kalhoty, kte-
ré jí padly. Byly už sice trochu obnošené
a na kolenou vytahané, ale to právě chtě-
la.

Potom si zkoušela žakety. Nakonec
přece jen našla takový, který jí nebyl přes
prsá těsný, a ruce se jí přitom neztrácely
v rukávech.

Zase převázala kufr řemenem a vyhle-
dala nějaké matčino oblečení. Byl tam
také šátek z černého sifonu, který nosila
po dobu smutku za dědečka.

Minerva už chtěla z půdy odejít, když
ji vtom něco napadlo.

Lady Linwoodová ještě před smrtí
uspořádala o Vánocích pro Davida a
Lucy dětskou slavnost. Požádala Miner-
vu a několik starších dětí, aby jí v tom
pomohly.

„Mohli bychom hrát ‚Kašpárka a Ka-
lupínku‘“, řekla lady Linwoodová,
„k tomu bychom ale potřebovali kostý-
my z Lowestoftu, a to by bylo příliš dra-
hé. Přitom ale vím, že děti se velmi rády
dívají na tebe, milá Minervo, napsala
jsem tedy hru, kterou bys jim mohla s přáteli zahrát. A potom si budeme hrát spo-
lečenské hry.“

Minervu to nesmírně bavilo. A byla
ráda i proto, že měla u sebe přátele, kteří
zůstali v domě po několik dní, když pod
vedením lady Linwoodové nacvičovali
její hru. Byla o jednom loupežníkovi, kte-
rý u cesty přepadal lidi. Ten se potom
přeměnil v kouzelníka, který všechny od-

vedl na ples do princova paláce. Loupežníka hrál chlapec stejně starý jako Minerva.

Našla v kufru také ozdoby na vánoční stromek a masku, kterou měl ten chlapec na sobě, a dokonce třírohý klobouk, v němž vypadal náramně švihácky. Třírohý klobouk zavrhla, protože ji napadlo, že by vypadala příliš teatrálně.

Odnese si oblečení dolů a ukryla je ve své ložnici.

Když uložila děti ke spánku, napadlo ji něco jiného. Vykradla se z domu, vyběhla do parku, proběhla nejkratší cestou, tedy křovím, a za chvíli už byla v zámku.

Znala zámek, a proto se snadno vplížila bočním vchodem dovnitř, aniž měl někdo ze sloužících tušení, že tam je.

Zamířila chodbou, která byla v této večerní hodině liduprázdná a vedla do prvního poschodí. Na jejím odlehlém konci byl vstup do galerie nad hodovní síní. Zalitovala, že se Tonyho nezeptala, jestli u hraběte hraje při večeři hudba, ale potom si řekla, že tomu tak jistě není. Galerie se kdysi používala jen tehdy, když se hodovní síň přeměnila v plesovou, a pořádaly se tam i dětské slavnosti.

Minerva se vkradla na galerii. Bylo nemožné, aby ji někdo spatřil, protože galerie byla zpředu kryta vyřezávanou dubovou mříží. Byla velice stará a krásná, ale v této chvíli zajímalo Minervu pouze to, že se za ní může skrýt.

Třebaže bylo nepravděpodobné, že by ji někdo zaslechl, přikradla se Minerva tiše k zábradlí a opatrně vyhlédla dolů. Viděla pod sebou obrovskou tabuli se svícny, v každém hořelo šest svěc, které byly ozdobeny zlatými a stříbrnými ornamenty.

Minervu napadlo, že si je hrabě určitě odněkud přivezl. Na stolech však byl také modrý ševreský porcelán, který byl prodán spolu se zámkem. Na mísách se vršily šťavnaté broskve a lákavé hrozny muškátového vína.

Chvíli jen hleděla na svíčky, křišťálové sklenice a pozorně si všímala přítomných dam, na jejichž hrdlech se třpytily skvostné šperky. Pánové v černých večerních oblecích a naškrobených bílých košilích tvořili ostrý kontrast se zářivými barvami dámských toalet.

Náhle si uvědomila, že se dívá přímo na hraběte, který seděl v čele tabule na vyřezávané židli zdobené erbem Linwoodů. Jako by v duchu zaslechla Tonyho nabádavý hlas: Minervo, pozor!

Ano, hrabě je zlý, je hříšný, je to d'ábel!

Snad proto si představovala, že bude mít velký nos, oči položené příliš blízko sebe a ústa, která budou nasvědčovat, že je krutý a požívačný. Místo toho si uvědomila, že se dívá na velice pohledného muže; vlastně dosud tak hezkého muže ještě neviděla. Vlasy měl tmavé, čelo hranaté a jeho rysy jako by vytesal Michelangelo.

Když na něho pohlédla poprvé, právě se usmíval na dámu, která seděla vedle něho. Řekla si, že vypadá lépe a mladší, než očekávala. Když se přestal usmívat, napadlo ji, že vypadá hned starší a důstojnější. Avšak ve vráskách, které se mu rýsovaly od nosu k ústům, byl nepochybný náznak cynismu.

„Nenávidím ho!“ řekla si tichounce.

Vzpomněla si, jaké pocity k němu chovala, když jí ho Tony tak živě popsal.

Pohlédla dále na stůl. Spatřila bratra a pochopila, že není ve své kůži, třebaže zdvořile rozmlouval s velmi hezkou dámou, která seděla vedle něho. Věděla jistě, že myslí na ten Damoklův meč, který mu visí nad hlavou.

Musím ho zachránit! řekla si.

Rozhlédla se po ostatních, kteří seděli kolem stolu, a pomyslela si, jak pramálo to pro tyto bohaté lidi znamená, že ona, Tony a děti stojí na samém kraji propasti. Je to pouhá otázka času, kdy propadnou zmaru.

Vrátila se pohledem k hraběti. Nyní si pomyslela, že vypadá jako zlomyslná

mužská Kirké, když nějakým zlým kouzlem přeměňuje v prasata všechny kolem.

„Je... strašlivý!" zašeptala.

Postřehla, že hrabě se dívá na muže sedícího na opačném konci tabule, jehož si dosud nepovšimla. Velice se od ostatních hostů lišil a Minervu hned napadlo, že to není Angličan. Zahleděla se na něho a najednou jako by jí někdo pošeptal, kdo to je. Věděla jistě, že je to Španěl, manžel té krasavice, o níž jí tak podrobně vyprávěla paní Briggsová.

Nyní spatřila také markýzu, už na první pohled se od anglických dam velmi výrazně lišila. Na tmavých vlasech měla čelenku z rubínů a diamantů. I toaletu měla rubínově červenou, a tak se její plet' zdála oslnivě bílá. Minerva se na ni dívala shora a napadlo ji, že výstřih má markýza až necudně hluboký.

Norfolkský kraj byl pověstný svým čarodějnictvím. Dokonce i obyčejní lidé podlehli svodům kouzel. Minervino vnímavé nitro zaznamenalo vibrace, které vysílalo markýzino tělo a tělo jejího manžela vyslance k opačnému konci stolu. Nezahrávala si s ní její fantazie, byla si jistá tím, že ti dva lidé nepocítí ují pouhé potěšení z toho, že se účastní společenské večeře. S lidmi okolo neměli nic společného. Zahleděla se na vyslance a měla pocit, že ten se ovládá jen silou vůle. A kolem něho jako by proudily vlny něčeho zlého a hrozivého.

To jsou ty moje hloupé představy, pomyslela si.

Byla si také jistá tím, že každé slovo, které vyslanec prohodil k dámám po svém boku, připomínalo herecký výstup na jevišti.

Zůstala na galerii asi deset minut. Potom ji opustila tak tiše, jak přišla. Vyklouzla ven zadními dveřmi a nevěnovala pozornost schodům, které vedly do přízemí. Zamířila místo toho do prvního poschodí a potom dolů ke schodišti, které vedlo ke dveřím, jimiž do zámku vešla.

Tyto dveře se nikdy nezavíraly na závoru. Ulevilo se jí při pomyšlení, že lidé, kteří opravovali zámek, tam závoru nepřipevnili. Zamířila zpátky cestou, kterou přišla, křovím a parkem až do zahrady vdovského domu. Nemusela pospíchat, protože podle toho, co jí vyprávěl Tony, se na zámku hrály karty do pozdní noci.

A paní Briggsová, která přicházela každých čtrnáct dní, jí jako obvykle vyprávěla:

„Ti dělají z noci den, a to vůbec není správné! Syn vyprávěl, že vyměňuje v lustrech svíčky každou noc. Považte, taková výstřednost!"

Minerva se vyprávění paní Briggsové usmívala, ale věděla příliš dobře, co takové vysedávání dlouho do noci už Tonyho stálo.

Když se vrátila, nahlédla do ložnice Lucy a Davida. Oba klidně spali. Potom zamířila do své ložnice, kde ležely šaty, které si snesla z půdy. Pohlédla na ně a pocítila obavy. Může se dopustit něčeho tak špatného, tak nesmírně odvážného, jako je vydírání hraběte? Má však jinou možnost?

Opět viděla, jak jim prodávají dům, obrazy, nábytek, dokonce i postele, v nichž spí. A stejně by stále ještě hraběti dlužili; ta částka by je tížila jako mlýnský kámen po celé roky a možná až do smrti.

Tatínku, musím to udělat, řekla si v duchu zoufale, vím sice, že bys s tím nesouhlasil, ale nemůžu připustit, aby David a Lucy hladověli!

Váhavě si oblékala černé kalhoty. Velice se obávala, aby si svůj plán přece jen ještě nerozmyslela. Navíc si uvědomovala, že se chová opravdu nevhodně.

Nenašla v kufrech žádné košile a ty, které nosil otec před smrtí, jí byly příliš velké. Proto si oblékla jednoduchou mušelínovou halenku, přes ni si přetáhla etonský žaket, který si na prsou sepnula třemi zavíracími špendlíky.

Potom si sponkami upevnila vlasy

omotané těsně kolem hlavy a přes ně si přetáhla černý šifonový šátek, který patřil její matce. Když si pak nasadila masku vyrobenou z tvrdého papíru, byla jí vidět jen špička nosu. Věděla, že potmě bude vypadat jako nějaký mladík, za něhož se bude vydávat. Naposledy na sebe pohlédla do zrcadla a potom sešla dolů do místnosti, kde otec schovával zbraně. Věděla, že mezi nimi najde pistole, které se používaly při soubojích a které patřily jejímu dědečkovi. Vyprávělo se o něm, že v mládí se utkal v pěti soubojích a vždycky vyhrál. Byly tam dvě krabice s pistolemi, jedna o něco menší než druhá.

Když otec učil Tonyho střilet, trvala Minerva na tom, že se to naučí také. Sir John svou dceru miloval, a proto ji ochotně nechal střilet na terč, který postavil na konci zahrady. A velice ho těšilo, že zanedlouho se vždycky trefila do černého.

„Děvčata střilet nemají," říkal Tony posměšně, protože na její úspěchy trochu žárlil.

„Člověk nikdy neví," odpověděl otec, „a je to dobrý nápad. Ženy by se měly umět ubránit lupičům i jiným mužům, kteří by je mohli ohrožovat."

Minerva tehdy jeho slova vůbec nechápala.

Když nyní slyšela, jak si společnost počíná, napadlo ji, že kdyby byla do zámku pozvána ona, musela by si vzít s sebou pistoli. Pak by se dokázala ubránit pánovi, který by si třeba počínal stejně směle jako hostitel a vešel by do její ložnice.

Nyní byla rozhodnuta použít pistoli ke zcela jinému účelu. Říkala si však, že má k tomu všechny důvody.

Je to chyba hraběte, že s ním musím takto bojovat, říkala si zlostně. Copak nechápe, že takový mladíček, jako je Tony, nemá tolik peněz jako on, pro něho je dva tisíce liber třeba maličkost, jenže pro Tonyho je to tragédie, kvůli tomu by si třeba dokázal vzít i život!

Opět ucítila, jak jí v nitru vzplála zášť vůči hraběti. Ale vlastně nevypadal tak strašně, jak očekávala: Pohlédla na hodiny a pomyslela si, že je sice pozdě, spěchat však nemusí.

Pokud jde o to, co se děje, když se muž a žena milují, byla Minerva naprosto nevinná. Avšak podle toho, co jí vyprávěl Tony i paní Briggsová, samozřejmě si představovala, že hrabě chodí do ložnice paní vyslancové, když se všichni uloží ke spánku.

Nyní by to mělo dopadnout jinak, protože v zámku se nečekaně objevil vyslanec. Hrabě je však jistě dobrý hostitel, a proto by neměl ulehnout, dokud se všichni hosté neodeberou do svých ložnic.

Šla tiše parkem a potom proběhla křovím. Když stanula u zámku, odemkla si klíčem, který měla v kapse. Pomalu se plížila po schodech nahoru, otvory v masce se rozhlížela kolem sebe a uvědomovala si, že je to tak, jak tušila, pánové se ještě neodebrali k odpočinku. Na hlavních chodbách svítily v každém svícnu dvě svíčky, a proto snadno došla na chodbu, kde byly místnosti, které obýval pán domu. A tam také byly pokoje nejváženějších hostů, k nimž samozřejmě patřila vyslancova choť.

Zde svítila všechna světla, ale Minerva už měla svůj plán vymyšlený. Na konci chodby stála vedle širokého schodiště skříň s lůžkovinami. Byly zde uskladněny hromady prostěradel a polštářů na polštáře, proložené levandulí a vonnými bylinkami. V dobách jejího dědečka byly pytlíčky s vůněmi každý rok v létě vyměňovány. Teď v noci jistě nebude nikdo u skříně s lůžkovinami. Minerva do ní vklouzla a dveře nechala pootevřené.

Nebyla tam dlouho, když zaslechla, jak po schodech stoupá nějaká dvojice. Když vyšli nahoru, Minerva se opatrně vyklonila a zahlédla Tonyho. Šla s ním ta velice hezká dáma, která seděla při večeři vedle něho. Prošli kolem skříně a zamí-

řili do blízkých dveří. Tony vášnivě objímal tu ženu kolem pasu.

Minerva zavřela oči. Nechtěla ani pomyslet na to, že ta dáma je vdaná, Tony přece říkal, že vdané jsou všechny. Byla šokována. Zoufale si přála, aby Tony nikdy nebyl jel do Londýna, aby tyto lidi nikdy nepoznal. Ale věděla, že Tony by se nudil, kdyby zůstal doma, kde bylo málo mladých lidí v jeho věku, a kromě lovecké sezony společenský život žádný.

Nyní upoutal její pozornost další pár, nějaký pán a krásně ustrojená dáma. Šli kousek chodbou, potom ten pán dámu políbil, než vešla do svého pokoje, a sám vstoupil do sousedních dveří. Minerva si pomyslela, že tohle je přece jenom slušnější, než jak se zachoval Tony.

Za pět minut však Minerva viděla, že ten pán vyšel ze svého pokoje. Měl na sobě dlouhý župan, jaký nosíval i její otec. Ani nezaklepal a vstoupil do pokoje, který obývala dáma, již políbil. Nyní porozuměla, proč jí Tony říkal, že nesmí hraběti přijít na oči. Bylo to ostatně to poslední, po čem by toužila.

Byla však nucena nakonec do zámku přijít, protože hrabě úmyslně vyzval Tonyho ke hře o peníze, které bratr ani neměl.

Nyní vystupovalo po schodišti více lidí a jedním z prvních byli vyslanec s chotí. Uvědomovala si, že ucítila jejich vibrace ještě dřív, než je spatřila. Vystoupili nahoru a Minerva zaslechla, jak markýza říká:

„Nechápu; proč mě vlečeš do postele tak brzy. Myslela jsem, že hraješ karty rád.”

„Dneska v noci mám něco důležitějšího na práci,” odpověděl vyslanec.

Minerva si uvědomila, že to znělo výhrušně, a nepřekvapilo ji, když markýza řekla:

„Co máš v úmyslu? Pro lásku boží, Juane, nedělej scény!”

Mluvila anglicky. Vtom si uvědomila, že jsou sami a že anglicky mluvit nemu-

sí, a začala ho tedy prosit španělsky; znělo to dosti hystericky.

Vyslanec jí neodpovídal, tiše kráčel dál, dokud nestanuli u dveří do jejich ložnice.

Minerva viděla, že těsně sousedí s pokoji, v nichž bude spát hrabě.

Po schodišti stoupali další a další lidé. Nakonec si pomyslela, že snad počítala správně, že už jsou nahoře všichni kromě hraběte. Čekala dál a zatím dva lokajové začali zhášet svíčky. Za chvíli nato se nahoře na schodišti vynořil sám hrabě.

Šel zvolna po chodbě, téměř jako by se mu ani nechtělo. Potom na vzdáleném konci všel do dveří, o nichž Minerva věděla, že za nimi je ložnice z červeného sametu a hned vedle jeho soukromý obývací pokoj.

Když nyní nastala chvíle, na niž čekala, pocítila náhle velký strach. Každý nerv jejího těla ji nabádal, aby se vrátila domů a zapomněla, proč sem přišla. Potom si řekla, že si nesmí počínat zbaběle.

Jestli Linwoodové dokázali čelit Dánům a zahnat je od anglických břehů, pak se ona jistě nemusí bát, má-li čelit jedinému muži. Muži, jehož nenávidí a jímž opovrhuje. Má ostatně pistoli a je málo pravděpodobné, že on by byl ve své ložnici ozbrojen.

Čekala, protože považovala za velice pravděpodobné, že hrabě zazvoní na komorníka, aby mu pomohl se svlékáním. Zatímco na něho čekala, všimla si, že některé z dam zvonily na své komorné. Ty přišly z přízemí a potom zase spěchaly zpátky.

Minerva tedy musela čekat dál. Pomyslela si, že hrabě by zcela jistě šel za paní vyslancovou do její ložnice, kdyby se neobjevil vyslanec. Ale to pomýšlení Minervu netěšilo. Znamenalo by to, že by se musela skrývat až do chvíle, kdy se hrabě vrátí do svého pokoje. Teprve potom by mohla opustit svou skrýš a pohrozit mu.

K tomu však dneska večer nemohlo dojít. Když uplynula hodina, věděla jistě, že hrabě ulehl a spí.

Všechny svíčky už byly pozhasínány, svítily jen tři a chodba byla plná stínů. Minerva si přinesla lucerničku a nyní si v ní zapálila svíčku. Vzala do ruky pistoli, kterou si odložila na polici, šifonový šátek si přetáhla přes bradu a zhluboka se nadechla. Potom se pomodlila, aby vše dobře dopadlo, aby mohla z pokoje hraběte odejít s dvěma tisíci librami.

Já je neukradnu, tohle je něco jiného! uklidňovala své svědomí. Dostane ostatně ty peníze hned zpátky, Tony mu je splatí.

Když si to plánovala, zdálo se všechno velmi snadné. Nyní však jí srdce poplašeně tlouklo a ruce měla studené.

Nejsem zbabělec! Jsem Linwoodová! řekla si potichu.

Otevřela dveře skříně a vystoupila do chodby. Opatrně nesla lucernu. Pomyslela na to, že v místnosti bude naprostá tma, pokud hrabě zhasl svíčky, které měl u postele, což bylo nanejvýš pravděpodobné. Pomyslela si, že pro něho by to byla hračka, kdyby po ní skočil a pistoli jí vytrhl z ruky.

Otec vždycky trval na tom, aby si s sebou brali lucernu, když šli do sklepa. Stejně tak si ji museli vzít, když se v noci vypravili do zahrady.

„Nevidím to rád, když chodíte potmě,“ říkával Minervě a Tony mu.

„Na cestu nám posvítí měsíc a hvězdy,“ odpovídal Tony jenom proto, aby odmlouval.

„Jenže naneštěstí ty nesvítí každou noc,“ opáčil suše sir John, „pak ti bude lucerna dobrá.“

Nyní tedy Minerva s pistolí v jedné ruce a s lucernou v druhé vystoupila ze skříně. Neslyšně zamířila k pánovu pokoji. Prošla předsínkou, v níž stál krásně vyřezávaný stolek a nad ním viselo zrcadlo, a pak otevřela dveře pánovy ložnice.

Pohybovala se potichu, nesmírně potichu.

Když vstoupila do ložnice, spatřila, že svíčky u postele stále ještě hoří. Postel halily purpurové sametové závěsy, takže neviděla, jestli v ní někdo leží. Ještě se ani nestačila rozhlédnout, když z obývacího pokoje vešel hrabě. Překvapilo ji, že není v posteli, dokonce že je stále ještě oblečen, a proto se na něho upřeně zahleděla.

A on se zase díval na ni.

Potom jen s velkou námahou promluvila hlubokým hlasem, i když si to cvičila hodně dlouho. Tak dlouho, dokud neznel opravdu mužsky, když už se za muže vydávala.

KDYŽ MINERVA SESTUPOVALA PO VEDLEJŠÍM schodišti na konci chodby, pocíťovala spíš ponížení než obavy. Jak si mohla počínat tak neobratně, že připustila, aby ji hrabě odzbrojil? Zápěstí ji bolelo, jak jí je sevřel, když jí bral pistoli. Zoufale si pomyslela, jakou to udělala hloupost, že se k němu přiblížila. Nyní ji napadlo, že mu měla nařídit, aby položil směnku na stůl nebo na postel, potom ji popadnout a utéct.

Jak to, že mě to nenapadlo dřív? ptala se v duchu nešťastně.

Sestupovali po schodech dolů. Věděla velice dobře, kam ji hrabě vede. Byla si jistá, že ji hodlá zavřít do kobky, a věděla, že odtamtud není úniku.

Až pak pro ni ráno přijde, patrně ji odvede na úřad, jak vyhrožoval. Zmocnila se jí strašlivá panika, když si pomyslela, co by to znamenalo. Ale vzápětí jí zdravý rozum napověděl, že je to nepravděpodobné.

Pokud chtěl hrabě uchránit dobrou pověst vyslancovy choti, určitě by se vyhnul tomu, aby Minerva vysvětlovala soudci, proč se pokusila hraběte vydírat.

Říkala si, že spíš zvolí druhou možnost, že ji nějak potrestá sám. Měl-li by

to být fyzický trest, brzy zjistí, že pachatel je žena.

Procházeli dlouhou temnou chodbou. Nyní jim na cestu svítila jen její lucerna, kterou ale nesl hrabě. Minervu napadlo, jestli by nebylo lepší říci mu pravdu nyní a nečekat na ráno. Potom si pomyslela, že ať se děje cokoli, nesmí do toho zatahnout Tonyho. Říkal přece, že hrabě by ho vyloučil ze své společnosti, a stejně tak jeho přátelé. A Tony by se na ni patrně tak rozzlobil, že by s ní už nikdy nepromluvil.

Jak bych to unesla? Copak můžu ztratit Tonyho, domov a všechno ostatní? ptala se zoufale.

Měla strach, a proto mechanicky plnila pokyny hraběte a domnívala se, že bude nejlepší, zachová-li mlčení. Když scházeli po schodech ke kobce, napadlo ji, jestli mu není její mlčení divné. Přitom se jí ustavičně honilo hlavou, co by měla podniknout. Už sešli do kobky, a stále se ještě nerozhodla. Hrabě pověsil lucernu na skobu.

Vnímala vlhké stěny, zápach a skutečnost, že otec ve své knize napsal, že „ti dánští darebáci, kteří tam byli uvězněni“, opravdu nemohli uniknout!

Musím mu teď povědět, kdo jsem, a poprosit ho, aby mě pustil, rozhodla se konečně Minerva.

Otevřela ústa, aby promluvila, ale hrabě ji předešel:

„Tak tady zůstanete, dokud se nerozhodnu, co s vámi udělám. Jsem milosrdný, a proto vám rozvážu ruce. Jestli se ale pokusíte na mne zaútočit, zastřelím vás - je vám to jasné?“

Promluvil dřív než Minerva, a proto cítila, jak jí slova odumírají na rtech. Když potom ucítila, jak rozvazuje šňůru a uvolňuje jí nice, opět ji napadlo, že jí zbývá jen ho prosit, aby ji pustil. Prosit ho nikoli jako muž, nýbrž jako žena. Nechtěla tam zůstat sama, ta kobka jí vždycky naháněla hrůzu. Nadechla se a otvory v masce pohlédla na hraběte.

„Prosím vás...“ začala.

„Teď budete mít dost času, abyste zpytoval svědomí,“ přerušil ji hrabě. „A ujišťuji vás, že podle názoru někdejšího majitele není z této kobky úniku, nemusíte mařit čas tím, že byste se snažil zjistit, jak se dostat ven!“

Minerva usoudila, že jí zbývá jediná možnost, jak uniknout, totiž povědět mu pravdu. Opět se pokusila promluvit, vtom se ale ozval ten pronikavý zvuk. Leknutím uskočila a uvědomila si, že železné dveře za hrabětem se s ohlušujícím rachotem zabouchly.

Ta rána jí ještě zněla v uších. Oba se užasle zahleděli na dveře a Minerva slyšela, jak někdo zasunul těžkou závoru.

Myslela si, že se jí to snad jen zdá, když zazněl zvenčí vítězný hlas:

„Máte naprosto pravdu, mylord, odtud není úniku!“

Nebylo těžké uhodnout, kdo to vyslovil. Vyslanec mluvil anglicky téměř dokonale, ale Minerva ho slyšela, když hovořil s manželkou, a postřehla, že má sice slabý, ale přece jen slyšitelný cizí přízvuk.

„Co jste to ksakru udělal?“ zeptal se hrabě.

„To se ptám já, a proto jsem taky přišel!“ odpověděl za dveřmi vyslanec.

„Myslím, že děláte chybu,“ řekl hrabě, „měli bychom si o tom v klidu promluvit.“

Minerva si uvědomila, že jeho hlas zní nezvykle ostře. Patrně ho přece jen vyvedlo z míry to, co se přihodilo. Nyní, když se opět začal ovládat, mluvil zvolna a spíš konejšivě.

„Jen si tu nehrajte na nevinátka,“ odtušil vyslanec. „Dovolte, abych vám sdělil, že manželka se mi právě vyznala, že jste ji svedl. Neubránila se vám, máte příliš velkou sílu.“

Minerva postřehla, že hrabě ztuhl, a domnívala se, že hněvem.

„Nicméně trvám na tom, Vaše Excelence,“ řekl, „že bychom si o tom měli promluvit jako muži a šlechtici.“

„Naštěstí nejsem Angličan, chválabo-
hu," odsekl Španěl, „jsem však muž, kte-
rý brání svou čest a své dobré jméno!"

Hněvivě pokračoval:

„Dneska v noci jsem tě chtěl zmrzačit,
Gorlestone, ale tak, aby ti už nikdy ne-
byla žádná žena vydána na milost a ne-
milost."

„Vy jste zešílel!" stěží ze sebe vypravil
hrabě.

„Ne, jsem zcela při smyslech a vím, co
říkám!" odpověděl vyslanec. „Zatímco
jsem však zvažoval, jak se pomstít za to,
jak jsi mě potupil, usnadnil jsi mi to tím,
že jsi sešel do kobky."

Zlověstně se zasmál.

„Teď už vás nezmrazím, mylord, vy
totiž zemřete! Vaši hosté mi vyprávěli,
jaké máte u kobky šikovní zařízení, a tak
já do ní teď vpustím vodu, a vy se utopí-
te!"

Minerva přidušeně vykřikla, ale vysla-
nec pokračoval:

„Nikdo mě nebude z vaší smrti pode-
zřívát, a jakmile se o ní dozvím, budu pro
vás ronit slzy. Sbohem, Gorlestone, a pa-
matujte si, že já jakožto Španěl budu vě-
dět, že jsem pomstěn, až voda bude zvol-
na stoupat a vy se v ní utopíte!"

Když domluvil, Minerva si uvědomi-
la, že vyslanec bude muset otočit kolem,
aby z vodního příkopu začala stékat
voda do kobky.

Vtom zaslechla, jak to za nimi na ka-
menné podlaze zašplouchalo. Hrabě to
musel slyšet také, protože pokročil ke
dveřím. Opřel se o ně oběma rukama a
volal:

„Poslyšte, Alcalo, tohle nemůžete udě-
lat ani mně, ani tomu mladíkovi. Je na-
prосто nevinný, vám přece vůbec neublí-
žil."

Hrabě se odmlčel a Minerva si uvědo-
mila, že vyslanec už odešel. Slyšela jeho
kroky, které k ní z dálky doléhaly, jak
stoupal po točitém schodišti ve věži.

Hrabě si to jistě uvědomil také, proto-
že nyní začal zoufale křičet:

„Alcalo, Vaše Excellence! Prosím vás...!"

Jeho hlas se rozléhal těsnou kobkou, ale
zvenčí mu odpovědělo pouze ticho.

Minerva naslouchala, jak i vyslancovy
kroky slábnou. Španěl je ponechal jejich
osudu.

Kapitola pátá

OKAMŽIK STÁL HRABĚ MLČKY A JEN
upřeně hleděl na zavřené dveře. Potom
se vynuceně klidným a pevným hlasem
zeptal:

„Máte nějaký nápad, jak se odtud do-
stat?"

„Ne... nemám."

Minerva byla tak vystrašená, že mlu-
vila skoro šepem a velice nejistě.

Hrabě se obrátil a popošel k místu, od-
kud sem přitékala voda, která jako by
prosakovala podlahou kobky. Nyní už to
byl pramen, který se zvolna roztékal po
podlaze. Hrabě se tímž klidným hlasem
zeptal:

„Jak tu vodu zastavit?"

„To... to je... nemožné!" zakoktala Mi-
nerva. „Vytéká z příkopu a zalije kobku
až po strop."

Hrabě neřekl nic. Potom se sklonil a po-
koušel se najít místo, kde by otvor ucpal,
aby voda nevtékala do kobky. Bylo to
však v těch starých dobách vymyšleno
velice chytře a Minerva věděla, že vodu
nelze zastavit, leda zvenčí. Pocítila, že se
jí zmocňuje panická hrůza, chtělo se jí
hlasitě a nepřetržitě křičet. Uvědomila si
však, že by to nikdo nezaslechl.

Hrabě se však ovládal, řekla si tedy, že
to musí dokázat i ona. Jinak by zjistil, jak
velice se bojí.

Zemřeme tady, pomyslela si, a já mu-
sím umřít přinejmenším důstojně!

Cítila však, jak se chvěje. Voda se dotkla jejích střevíců, couvla, třebaže věděla, že v těsné kobce k ní dosáhne, ať ustoupí kamkoli. Voda bude stoupat výš a výš, až se nakonec oba utopí. Stěží tomu mohla uvěřit, a přesto se to stane.

Voda stále přitékala. Minerva se snažila rozpomenout se, jak dlouho to trvá, než se kobka naplní.

Hrabě se stále ještě skláněl nad místem ve zdi, jímž vtékala voda.

Minerva však věděla, že je to marné. Někdejší vězni se také snažili zachránit před utopením, a hrabě brzy zjistí, stejně jako zjistili oni, že před jistou smrtí není úniku.

Byla tak vyděšená, že si chtěla zakrýt rukama oči, a vtom si uvědomila, že má na sobě masku. Strhla si ji z obličeje, odhodila na podlahu a viděla, že maska již plave na hladině. Voda nyní protékala kolem ní až ke dveřím do kobky. Náhle Minervě prolétlo myslí, že nechce zemřít; chce žít. Co by si ostatně děti bez ní počaly?

Zakryla si obličej rukama a začala se modlit.

„Prosím tě, Bože... zachraň nás! Prosím tě, tatínku... rozpomeň se na místo, kudy bychom unikli... prosím tě... prosím... prosím...!“

Měla pocit, jako by každý nerv v jejím těle zatoužil po Bohu a otci, ať už jsou kdekoli.

„Pomoz nám...,“ modlila se.

Zabrala se do modlitby tak, že téměř zapomněla, že je tam s ní hrabě. Proto se na něho užasle podívala, když se náhle ozval:

„Jistě velice litujete, že se vám dostalo trestu mnohem horšího, než jaký si dneska a ve vašem věku vůbec někdo umí představit!“

Minerva neodpověděla, ani nesundala ruce z obličeje.

Po chvíli hrabě opět řekl:

„Pokud se modlíte, doufám, že vaše modlitby budou vyslyšeny. Asi bych se

měl modlit také, jestli je vůbec nějaká možnost, že bych byl vyslyšen.“

Vyznělo to poněkud cynicky. Minerva však měla pocit, že mu musí odpovědět:

„Je to tak, jak říkáte. Můžeme se leda modlit, aby nás Bůh vyslyšel.“

„Myslím, že je to nepravděpodobné,“ odtušil hrabě.

Prošel kolem ní a zamířil ke dveřím kobky. Opřel se do nich vši silou, jako by doufal, že vytlačí závoru ze západky.

Minerva však věděla, že dveře jsou ze železa a odolaly celá staletí, a závora je velice těžká. Vyslanec jistě vynaložil všecou svou sílu na to, aby ji zastrčil.

V zoufalství se opět začala modlit

„Pomoz mi, tatínku... jistě odtud vede nějaká cesta! Přece nepřipustíš, abych tak nesmyslně, hloupě umřela!“

Oddálila ruce od obličeje a instinktivně vzhledla. Potom opět pohledla dolů a viděla, že voda už dosahuje výšky několika coulů a že jí smáčí boty.

Hrabě ustoupil od dveří.

„Máte pravdu, že se modlíte,“ připustil, „teď už nás může zachránit jen Bůh.“

A jako by nedokázal stát na místě, přešel k opačné zdi kobky. Šel kolem zdi a voda mu čvachtala pod nohama. Zastavil se a zahleděl na podlahu. Potom řekl:

„Myslím, že nastal nepříjemný a zcela jistě nečekaný okamžik v našich životech, a proto bychom se měli modlit za to, abychom umírali s odvahou a jistou důstojností.“

Minerva neodpověděla a hrabě pokračoval:

„Mám dojem, že jste mnohem mladší než já, a lituji, že jsem zavinil, že váš život má být ukončen tak náhle. Žádný z nás však tomu nemůže zabránit, a proto se domnívám, že se musíme smířit s nevyhnutelným.“

Pronesl to opět tím klidným a ukázněným hlasem, jímž mluvil na začátku, a Minervě se zatajil dech. Řekla si, že hrabě nesmí zjistit, jak strašlivě se ona bojí. Chtělo se jí přiskočit k němu a požádat

ho, aby ji objal, protože vody zase o něco přibylo, a hrabě byl alespoň lidská bytost, muž. Už na něho nedokázala myslet jako na nenáviděného hraběte. A přitom týž den by ho byla zastřelila kvůli té katastrofě, kterou jí přivodil.

Nyní bylo pro ni důležité jen to, že je s ní někdo, kdo dýchá a s nímž může promluvit. Bylo to sice strašné pomýšlení, ale nebude aspoň umírat sama.

Potom se opět modlila; modlila se za to, aby se dokázala chovat stejně statečně jako hrabě, aby nekřičela a neučinila nic, pro co by se za ni museli její předkové stydět.

Nyní jí voda sahala nad kotníky. Byla studená, Minerva cítila, jak jí prosakuje punčochami, které na sobě měla pod dlouhými kalhotami. Voda také nepříjemně páchla po rostlinách, které hnily v příkopu. Napadlo ji, jak odporné okamžiky ji čekají. Bude mít pocit špíny, až jí voda bude sahat po hrdlo a nakonec po ústa.

„Stále jenom mlčíte," poznamenal hrabě. „Kajete se ze svých hříchů, nebo se modlíte za osvobození?"

„Prostě se modlím," odpověděla Minerva, „a vy byste se měl modlit taky!"

Hrabě se zasmál a v temnotě, kterou zmírňovalo jenom světýlko z lucerny, to zaznělo podivně.

„Opravdu věříte v předsmrtné pokání?" zeptal se lehkovážným tónem. „Kdykoli jsem o tom přemýšlel, vždycky jsem si uvědomil, že to je příliš lehká cesta, jak se zbavit svých dluhů."

Když vyslovil slovo „dluhy", hořce si pomyslela, že právě ty dluhy mohou za situaci, v níž se ocitli. Čestný dluh, který musí být splacen, třebaže následky budou kruté a strašlivé.

Pomyslela si, že by mu snad měla říci, kdo je a proč se v této pasti ocitla. Potom ji napadlo, že má-li zemřít, byla by to od ní špatnost, kdyby hraběte obviňovala a řekla mu, že ho považuje za bídáka.

Musím myslet na samé krásné věci, při-

kázala si, a soustřeďovat se na nebesa, a ne na peklo!

Viděla, jak voda stoupá. Sepjala ruce ještě pevněji, nesmí plakat, ani křičet.

„Prosím tě... Bože," zašeptala.

Hraběti se jí patrně zželelo, protože řekl:

„Hlavu vzhůru, mladíku, smrt utopením je prý velmi příjemná, třebaže v posledním okamžiku vám vytanou před očima všechny vaše hříchy. Jste ale moc mladý na to, abyste jich měl hodně, mně to bude trvat zřejmě mnohem déle!"

Promluvil téměř vesele, vtom však Minerva zlehka vykřikla:

„Co je?" zeptal se hrabě.

„Počkejte!" řekla. „Něco mě... napadlo! Chci se rozpomenout, co tatínek v té knize napsal!"

Přitiskla si ruku na čelo, jako by se tak chtěla přinutit, aby se na to rozpomněla.

„Psal, že Angličané se dívali dolů, když vsadili Dány... do kobky," pokračovala, „a pustili tam vodu... dívali se, aby viděli, kdy umřou... potom je vytáhli a pochovali... jejich kosti se objevují... ještě i dnes."

Mluvila trhaně, skoro jako by jí ta slova někdo napovídal.

Potom zopakovala:

„Dívali se dolů! Někde nahoře musí být něco, čím se dolů dívali!"

„Dobrotivý Bože!" zvolal hrabě. „Kéž by to byla pravda!"

Postavil se doprostřed kobky a zdvihl ruce. Ať se natahoval, jak chtěl, na strop nedosáhl.

„Snad kdybyste mě zdvihl," navrhl.

„Samozřejmě," odpověděl hrabě.

Vzal Minervu kolem pasu a zdvihl ji na ramena. Musela se sice sklonit, aby hlavou nenarazila do stropu, ale dosáhla na něj.

Boty měla plné vody a tížily ji, proto je skopla z nohou. Potom začala rukama pátrat po místě, kde by mohla být padací dvířka, jimiž Angličané sledovali své oběti dole.

Hrabě s ní popošel přímo do středu kobky. Nenašla však nic, proto s ní zase pokročil nejdřív jedním směrem, potom druhým.

Vší silou tiskla ruce ke stropu a snažila se najít skrytý otvor. Potom najednou ucítila, že se jí něco pod rukama lehce pohnulo.

„Tady je to! Tady je to!“ vykřikla.

Hrabě se zapřel nohama a zdvihl ji trochu výš.

Minerva tlačila rukama do stropu a přitom mimoděk říkala:

„Prosím tě, Bože, dej, ať to není zavřené. Prosím tě, Bože, moc tě prosím...!“

Neuvědomovala si, že to říká nahlas, ani to, že se modlí velmi dojemně. Najednou ucítila, že strop se pod jejíma rukama začíná hýbat.

„Je to... těžké!“ řekla udýchaně.

Hrabě se pevně rozkročil, pevně si ji přidržel v pase a usadil na ramena:

„Až řeknete teď, já vás trochu nadzdvihnu, a vy do toho místa vši silou strčíte!“

Řekl to tak autoritativně, že ho bez vyptávání uposlechla. Položila ruce na místo, kde si myslela, že jsou padací dvířka. Potom řekla:

„Jsem připraven!“

Tlačila rukama do stropu. Hrabě se nadechl a prudce ji popostrčil výš. Ozvalo se zaskřípání, padací dvířka odskočila a dopadla na podlahu hořejší místnosti.

Hrabě ji prostrčil otvorem a ona zjistila, že bez větší námahy dosedla na dřevěnou podlahu. A uvědomila si, že zamřížovaným a nezaskleným oknem dopadá dovnitř bledé světlo. Byl to měsíc a hvězdy, které svítily na obloze venku.

Poklekla a otočila se, aby pohlédla dolů do kobky. Voda teď už dosahovala hraběti do pasu. Minerva viděla, že ji bedlivě pozoruje.

„Poohlédněte se po něčem, na co bych se mohl postavit,“ řekl.

Minerva vstala a rozhlédla se. Viděla kolem sebe malou místnost, v níž stál stůl

stlučený z prken, používala ho kdysi patrně věžní hlídka. A potom tam byla spousta blíže neurčitelných předmětů, které se tam za ta léta nashromáždily. Zahlédla mezi nimi židli s polámaným opěradlem.

Chtěla ji zdvihnout. Byla těžká a patrně tu stála pěknou řádku let. Přitáhla ji k padacím dvířkám a doufala, že nebude tak široká, aby neprošla otvorem. Stálo ji to velkou námahu, ale hrabě popadl židli za nohy, a tak ji nakonec dolů dostali.

Postavil ji na podlahu, a když si na ni stoupl, objevila se v otvoru padacích dvířek pouze jeho hlava. Natáhl ruku, ale neměl se čeho chytit. Aniž by cokoli řekl, Minerva si hned uvědomila, co má udělat. Rozhlédla se po místnosti, ale v šeru žádné lano neviděla. Vtom ji něco napadlo, rozepnula špendlíky a svlékla etonský žaket. Obtočila jej kolem mříže v okně a pomyslela si, že podá-li hraběti oba stočené rukávy, dosáhne na ně.

Chopil se jich oběma rukama a začal se vytahovat nahoru. Byla to veliká námaha i pro muže tak zdatného, jako byl hrabě. Minerva se k němu naklonila, vzala ho v podpaždí a táhla ho vši silou nahoru.

Když se hraběti podařilo protáhnout jednu nohu padacími dvířky, oba zprudka oddechovali. Vtom se však ozval zlověstný zvuk trhané látky. To povolil etonský žaket, který jim sloužil jako bezpečnostní lano.

Minerva vynaložila nesmírné úsilí. Vší silou táhla hraběte nahoru, protože se obávala, aby nesklouzl zpět do kobky.

Když se konečně ocitl v bezpečí, oba se svezli na podlahu. Minerva se převálila na záda, lapala po dechu a měla pocit, že má snad vykloubené ruce. Chvilí žádný z nich nedokázal promluvit.

První se vztyčil na kolena hrabě, pak vstal, kdežto Minerva stále ležela tam, kam padla.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Jsme... v bez-bezpečí!" řekla tenkým rozechvělým hláskem.

Bránila se, aby se nerozplakala.

„Čím dřív se odtud dostaneme, tím líp!" prohlásil hrabě. A zabouchl padací dvířka do kobky. Vypadalo to, jako by se co nejrychleji chtěl zbavit pohledu na vodu, v níž se ještě před několika minutami měli utopit.

Zamířil místností ke dveřím na opačném konci a prohodil:

„Doufám, že nejsou zamčené!"

Minerva se pomalu vztyčila. Došla k hraběti, který zrovna sahal na kliku.

„Dejte si pozor!" varovala ho. „Jestli vyslanec napadne, že jste unikl, vynasnaží se, aby se vás zbavil nějak jinak!"

Hrabě zkoprněl. Potom řekl:

„Myslím, že to není pravděpodobné. Ale máte pravdu, byla by to chyba, kdybych mu poskytl další příležitost."

Sklonil se a zul si boty plné vody. Potom velice potichu otevřel dveře.

Ve světle, které dopadalo dovnitř střílnami, uviděli odpočívadlo, z něhož vedly schody nahoru do věže i dolů do kobky.

„Půjdu první," řekl hrabě skoro šepetem, „a vy mě následujte!"

Vykročil, z šatů mu kapala voda, a Minerva šla poslušně za ním. Když se ocitli na kamenných schodech do věže, Minerva si vzpomněla, že o něco výš, než stáli nyní, jsou dveře, které vedou do přízemí budovy, jež byla přistavěna v minulém století. Dole pak byla dvířka do dlouhé a úzké chodby, kterou vedlo potrubí do nové budovy. Minerva a Tony se tam v dětství často schovávali. Jejich vychovatelky a učitele nikdy nenapadlo je tam hledat.

Hrabě šel dál a Minerva rychle proklouzla dvířky, která byla jenom čtyři stopy vysoká. Věděla jistě, že hraběte ani nenapadne, že v této části vysoké věže by mohl být ještě jiný východ. Ten se podíví, až se otočí a zjistí, že ona za ním nejde.

Vběhla do dvířek, hluboce se předklonila a rozběhla se chodbou, co jí síly stačily. V chodbě byla místy zamřížovaná okénka, aby dovnitř mohl proudit vzduch a trocha světla. Dokud poběží v předklonu, nemůže zapadnout do nějaké díry nebo se zranit. Když dělníci renovovali zámek pro hraběte, jistě to potrubí viděli a všechno tu vyčistili. A když uvážíme, jak dlouho byl zámek neobývaný, nebyla podlaha nijak znečištěná. Běžela sice jen v punčochách, ale poranit se nemohla.

Věděla, že chodba ústí v místě, kde vedou schody do sklepa. Než tam Minerva doběhla, už ji pořádně bolelo v zádech. Cítila také, jak ji studí mokré kalhoty. To ale nevadí, nic není důležité, pouze to, že je naživu a podařilo se jí uniknout hraběti. Doběhla na konec a otevřela dveře, které naštěstí nebyly zamčené.

Jak očekávala, ocitla se u kamenných schodů, které vedly do sklepů, v nichž její výstřední předek skladoval svá vína.

Bylo štěstí, že Minerva se tu tak dobře vyznala. Jinak by pro ni bylo obtížné dostat se potmě dlážděnou chodbou, která vedla kolem kuchyně, přípravný jídel, špižírny a mlékárny.

Došla k zadním dveřím. Byly pocho-pitelně zavřené na závoru i zamčené. Nikdo poblíž nebyl, a tak vyklouzla na dvůr, kam obchodníci přiváželi zboží. Odtud se plížila ke křoví, jímž proběhla k zámku už navečer. Nyní viděla na cestu velice dobře, protože měsíc stál vysoko na obloze a hvězdy měla nad hlavou jako diamantovou klenbu. Nemusela už spěchat, ani nemohla, protože kamínky na pěšině jí zraňovaly chodidla.

Teprve když vyšla z křoví a spatřila park v celé jeho kráse, odraz měsíce v jezeru a obrysy budovy na pozadí stromů, pomyslela si, jaké měla štěstí. Byla naživu, ačkoli si ještě před chvílí byla jista, že nemá žádné vyhlídky na záchranu. Byla naživu a vyslanec nemohl vykonat svou strašlivou pomstu.

„Děkuji ti, Bože," vydechla Minerva a vzhlédla k měsíci. Potom se rozběhla k jejich domu a všechno jí připadalo nesmírně velké a prostorné. Jako by jí jen bezpečí domova mohlo poskytnout pocit, že jí už nic nehrozí.

Když se konečně ocitla ve své ložnici, svlékla si mokrý oblek, vklouzla do noční košile a ulehla. Teprve když položila hlavu na polštář, uvědomila si, jak hrůznou událost právě prožila. Nemusela se teď už ovládat, slzy jí volně stékaly po tvářích. Zabořila obličej do polštáře a rozplakala se. Plakala jako dítě, které se bálo tmy, a najednou zjistí, že je objímají matčiny paže.

„Jsem naživu! Jsem živá! Drahý tatínku, zachránil jsi mě, když už jsem si myslela, že to není možné!"

Plakala, až se tím nářkem unavila, ale uvědomovala si, že slzy jí zároveň přinášejí útěchu po tom, co zažila.

Ať už jí hrozí jakákoli budoucnost, umřít nechce!

„Jsem zachráněna... Jsem zachráněna!"

Říkala si to znovu a znovu, až nakonec přece jen usnula.

MINERVA SE PROBUDILA MNOHEM POZDĚJI než obvykle. Ležela a dívala se na sluneční světlo, které pronikalo dovnitř mezi závěsy, a připomněla si celé to hrůzné drama, které se v noci odehrálo. Měla pocit, jako by se jí to jenom zdálo. Copak je možné, aby se takové hrůzy skutečně staly? A ona je navíc jako zázrakem přežila.

Viděla na zemi vlhké kalhoty a halenu. Blesklo jí hlavou, že by měla vstát a uklidit je, kdyby za ní náhodou přišly děti, mohly by se vyptávat.

Sotva na to pomyslela, otevřely se dveře a do ložnice nakoukla malá Lucy.

„Jsi vzhůru, Minervo?" zeptala se. „Byla jsi moc unavená, a tak jsme tě nebudili, ale už jsme se nasnídali."

„To je od vás moc hezké," odpověděla

Minerva, „ale neměla jsem spát tak dlouho."

„David říkal, že jsi unavená, protože máš moc starostí," pokračovala Lucy. To je pravda, pomyslela si Minerva. Zázrakem si sice zachránila život, nepodařilo se jí však zachránit jejich domov, a to byl přece účel její výpravy do zámku.

Přemýšlela, jestli se hrabě vrátil a hledal ji, když došel do přízemí a zjistil, že je sám. Nechtěla však myslet na hraběte, ani na to, jak se jí nezdařil pokus dostat z něho tolik potřebné peníze, jak měla v úmyslu, a proto rychle vstala a oblékla se.

Když sešla dolů, viděla, že děti už jsou na odchodu.

„Dneska by byl krásný den na projížďku, kdybych měl některého koně z hraběcí stáje!" poznamenal David u dveří.

„Kdyby se všechna naše přání přeměnila v koně, všichni bychom si mohli vyjet!" zažertovala Minerva.

„On má těch koní hrozně moc!" bránil se David. „Byl bych šťastný, kdybych se mohl projet jenom na jednom!"

„To pochybuju!" namítla Minerva. „Čím víc toho člověk má, tím víc chce! Budeš se muset spokojit tím, že půjdeš po svých, stejně jako chodím já!"

David neodpověděl.

Minerva ale věděla, že na koně v zámeckých stájích myslí se závistí. Povzdechla si.

Ten protiva nám úplně narušil život! pomyslela si.

Chvíli se dívala za dětmi, jak míří se svými školními brašnami po silnici k vesnici, a potom šla do obývacího pokoje, aby si promyslela události poslední noci.

Musela připustit, že hrabě se choval velice statečně. Pomyšlení, že se ocitl v pasti, z níž není úniku, muselo být pro něho stejně děsivé jako pro ni. Pochopitelně se musel bát. V takové situaci se musí bát každý. Určitě se ale nechoval zbaběle, a navíc se neubránila myšlence, že otec by

byl na ni jaksepatří hrdý, protože neplakala a nekřičela, i když se musela ovládat.

Náhle si ale uvědomila, že je zase tam, kde byla, a že musí vymyslet nějaký jiný způsob, jak Tonyho zachránit, aby nemusel splatit ty dva tisíce liber, které hraběti dluží. Nenapadalo ji nic jiného, než že bude muset prodat dům.

Začala utírat v pokoji prach, a když tak každý předmět brala do ruky, napadlo ji, že si jich velice váží, protože záhy budou prodány a už je nikdy neuvidí.

Asi za hodinu zaslechla na příjezdové cestě dusot koňských kopyt. Vyběhla do haly. Jak očekávala, přijel Tony, sesedl z krásného koně, odvedl ho do stáje a cestou na ni zavolal:

„Zdržím se dlouho - musím ti toho hodně vyprávět!"

Minerva zatajila dech. Uvažovala, co se asi ještě stalo. Čekala, Tony se vrátil, políbil ji na tvář a řekl:

„Naskytla se mi příležitost navštívit tě. Víš, že všichni, celá ta společnost odjela - věřila bys tomu?"

Minerva se na něho upřeně zadívala.

„Odjela?"

„Vlastě to docela chápu," pokračoval Tony, „protože včera večer se znenadání objevil španělský vyslanec a spolu s manželkou dneska odjel, ještě před snídaní."

Minerva mlčela. Napadlo ji, že by se měla tvářit překvapeně, ale Tony vyprávěl dál:

„Byl to trochu šok, když se Jeho Excellence objevila, a když jsme se dneska ráno dozvěděli, že odjeli už před osmou, všichni si pomysleli, co se asi bude dít dál."

„A co se dělo?" zeptala se Minerva.

„Ani tomu nebudeš věřit, ale hrabě oznámil všem komorníkům a komorným, že jejich pánové a paní musí mít zabaleno a musí být připraveni k odjezdu v jedenáct hodin."

Minerva pohlédla na hodiny stojící na krbové římse; bylo už skoro poledne.

„Znamená to - že všichni odjeli do Londýna?" otázala se.

„Hrabě je doprovodil ke své jachtě do Lowestoftu, ale sám se vrátil."

„A proč jsi nejel s nimi?" ptala se Minerva.

„To ti právě chci vysvětlit," pokračoval Tony. „Protože žádného komorníka nemám, postaral se o mne jeden lokaj. Povídal, že podle pokynů jeho lordstva mám já zůstat v zámku."

Minervu to překvapilo a bratr pokračoval:

„Šel jsem k snídani poněkud později a uvažoval jsem, co to všechno má znamenat. Hrabe mi řekl: ‚Chci, aby ti noví koně, Linwoode, prodělali patřičný výcvik, a napadlo mě, že byste mi mohl pomoci. Víím, že na nich jezdíte rád.'"

Minerva se nezmohla na slovo a Tony pokračoval:

„To všechno je samozřejmě pravda, ale poněkud mě to překvapilo. Pochopitelně jsem to pozvání přijal."

„Nic jiného ti ani nezbývalo," podotkla Minerva.

„Také mě to napadlo," přiznal Tony. „A opravdu mě to bude těšit, ale stále ještě žasnu nad tím, že chce, abych s ním zůstal."

„To znamená... že jinak nezůstal v zámku nikdo?"

„Vůbec nikdo... ledaže by si pozval z Londýna jinou společnost, což je nepravděpodobné."

Minerva se zamyslela a po chvíli pečlivě volila slova, když se zeptala:

„Rozloučil se vyslanec s hrabětem?"

„To je směšné, že se mě na to ptáš," odtušil Tony. „Slyšel jsem, jak po jejich odjezdu říká hrabě svému tajemníkovi:

‚Chtěla mě Jeho Excellence před odjezdem navštívit?'

‚Ne, mylordé,' zněla odpověď, ‚Jeho Excellence mě jen požádala, abych vyřídil jeho lordstvu, že se omlouvá, že odjíždí tak časně, má však v Londýně velmi důležitou schůzku.'"

„Pak doufám, že ji nezmeškal," odpověděl hrabě. „Předpokládám, že přijel lodí?"

„Ano, mylord. V Lowestoftu očekává Jeho Excelenci jachta."

Tony dovyprávěl a klesl do křesla.

„Pokud jde o mne," řekl, „zůstanu mnohem raději zde, než abych nad tím vším přemýšlel někde v Londýně a lámal si tam hlavu, kde probůh seženu dva tisíce liber!"

„Snad by ses s tou nesnází... mohl svěřit hraběti?" navrhla opatrně Minerva.

Tony zavrtěl hlavou.

„Už jsem ti povídal, že to bych se dopustil náramné chyby, ale třeba mi poskytně nějaký odklad."

Minerva si pomyslela, že to nebude o nic snazší, i kdyby mu hrabě poskytl odklad sto let. Byla však příliš taktní, než aby to vyslovila, a proto jen podotkla:

„Myslím, můj drahý, že se najde i jiný způsob, jak hraběti splatit, co mu dlužíš, jestli si tě oblíbil, a zdá se, že ano!"

„Nedovedu si představit jak!" řekl ponuře Tony.

„V této chvíli to nevím ani já," přiznala se Minerva, „ale třeba nás to napadne ve chvíli, kdy to budeme nejméně očekávat!"

Tony vyskočil.

„To nemá smysl, sestřičko," namítl. „Víš stejně dobře jako já, že budeme muset prodat dům. Jenom uvažuji o tom, jestli by si ho nekoupil hrabě, když více méně stojí na jeho pozemku."

Minervě zazářily oči.

„Tony, tohle je chytrý nápad! Jednou ho třeba bude potřebovat jako vdovský dům a nebude ho chtít prodat úplně cizímu člověku!"

„Je to ovšem pouhý nápad," řekl zvolna Tony, „uvidím, co z toho bude, zkusím to, až s ním zůstanu o samotě. Ale pro lásku boží tě prosím, Minervo, nechod' mu na oči! Nechci, aby sem přišel a spatřil tě!"

„N-ne... to samozřejmě ne," přikývla Minerva.

„Až si s ním o vdovském domě promluvíme a on ho bude chtít vidět, možná bys měla s dětmi na noc odejít."

„Odejít na noc?" zvolala Minerva. „Kam bychom šli?"

„Nebesa!" zvolal Tony. „Jistě se někdo najde, kdo vás přijme!"

„To... ano," odpověděla Minerva, „ale bude se to zdát divné nejen jim, nýbrž i hraběti."

„Tak ať," řekl Tony, „ale já nechci, aby ses s ním setkala, rozumíš? Prostě to nechci!"

„Říkáš to... úplně jasně!" odtušila Minerva stísněně.

Tony ji náhle vzal kolem ramen.

„Lituju, sestřičko, že jsem všechno tak zašmodrchal! Přísahám ti, že se vynasnažím, abych to nějak napravil."

„Vždycky se můžeš... modlit," odpověděla Minerva, „ať tak či onak, ale naše modlitby jsou vždy vyslyšeny."

„Přál bych si, aby to byla pravda," poznamenal Tony.

Minerva myslela na to, jak v noci byly její modlitby vyslyšeny, když už si v zoufalství myslela, že to ani není možné.

Stoupla si na špičky, aby bratra políbila na tvář.

„Nedělej si starosti, můj milý," těšila ho. „Ať už je tatínek kdekoli, vím jistě, že se o nás stará, a nyní by byl jistě rád, že budeš jezdit na těch skvělých koních. Bylo to od hraběte velice laskavé, že ti poskytl takovou příležitost."

„Právě na tohle jsem myslel, když jsem jel sem," řekl prostě Tony. „Rád bych u tebe zůstal na oběd, ale jeho lordstvo řídí kočár se čtyřpřeží, a jen co se ta jeho společnost nalodí, vrátí se a vůbec bych se nedivil, kdyby tu byl už na poledne!"

„Stejně nemám, co bych ti nabídla," odpověděla Minerva, „raději se rychle vrať na zámek, tam už nějaká dobrota na tebe určitě čeká."

Tony na okamžik zaváhal, jako by jí chtěl ještě něco říci. Místo toho jen sestru políbil.

„Moc jsem se na tobě provinil,“ řekl, „nedávám to sice najevo, ale strašně se stydím!“

„Ale já jsem na tebe hrdá, když si jeho lordstvo myslí, že jsi tak dobrý jezdec,“ poznamenala Minerva.

Zavěšení do sebe vyšli do haly.

„Zase přijedu, jen co budu moci,“ slíbil Tony, „ale utéct lordovi bude teď možná těžké.“

„Ovšemže,“ souhlasila Minerva.

Když kráčeli ke stájím, myslela na to, že bratr by nejen užasl, ale přímo by se rozzuřil, kdyby se dozvěděl, že ona a lord unikli v noci jen o vlásek smrti. Touto dobou už by byli oba mrtví, kdyby nenašli ta padací dvířka. Trvalo by to dlouho, než by v zámku někoho napadlo, že by hraběte mohli hledat v kobce.

Minerva vzhlédla ke slunci. Život je velmi drahocenný. Třeba bude svízelný a nepříjemný, zůstala však naživu a děti nebudou odkázány samy na sebe.

„Děkuji ti, Bože,“ vydechla, když vcházela do domu.

Kapitola šestá

DĚTI SE VRÁTILY DOMŮ K OBĚDU. JÍDlo bylo tentokrát opravdu skromné; potom se zase oba vrátili ke svým učitelům.

David stále mluvil jenom o koních. Minerva si uvědomila, že bude velmi obtížné zabránit mu v návštěvě stájí, pokud hrabe zůstane v zámku déle.

Obvykle to byly děti velice poslušné. Ale vzrušení z toho, co se děje v zámku, jim bránilo pochopit, proč se toho všeho nemohou zúčastnit. Zámek byl neobydlený tak dlouho, že vyrůstali s vědomím, že si tam mohou běhat, jak se jim zlíbí.

Sloužící je rádi vídali, protože byli pří-

liš staří na to, aby chodili na kus řeči do vesnice. A proto David i Lucy směli pobíhat po rozlehlých komnatách, jezdit po zábradlí a hrát si na schovávanou, stejně jako to dělávali Minerva s Tonym, když byli malí.

Minerva se za dětmi dívala, jak odcházel se školními potřebami v podpaždí. Zoufale si pomyslela, že zanedlouho třeba neztratí jen zámek, nýbrž i domov.

Měla toho ještě dost na práci a právě upravovala květiny v obývacím pokoji, když vešla paní Briggsová.

„Koukejte, koho jsem vám přinesla ukázat, slečno Minervo,“ oznámila.

Minerva se otočila a spatřila, že paní Briggsová nese v náručí nemluvně.

„Můj první vnouček,“ řekla hrdě paní Briggsová.

„Ten je roztomilý!“ zvolala Minerva.

„To je naší Kitty,“ vysvětlovala paní Briggsová, „přijela ze statku, a já jsem tak ráda, že jsme se zase rozrostli.“

Minerva věděla, že každé nové dítě znamená pro vesnici vždycky radostnou událost.

Kitty byla dcera paní Briggsové a provdala se za sedláka z opačného konce panství. Vdávala se loni v místním kostele a její sňatek se stal událostí roku. Zúčastnila se ho celá vesnice včetně Minervy.

A teď se z paní Briggsové stala babička. Nebylo pochyb, na děťátko, které držela v náručí, byla velice hrdá.

„Vlastně jsem chtěla počkat až na křtinu,“ řekla Minerva, „ale v zásuvce po mamince jsem našla vlněný kabátek, dopletla jej těsně před smrtí, a já bych ho teď ráda dala vašemu vnukovi.“

„To je od vás velice laskavé, slečno Minervo,“ řekla vděčně paní Briggsová. „Když ho upletla vaše matka, Kitty to bude opatrovat jako oko v hlavě.“

„Nemohla byste si pro něj zajít nahoru?“ zeptala se Minerva.

Chůze do schodů jí dělala potíže, od noci byla ještě celá rozlámaná. Paže ji

bolely, jak se namáhala, když vytahovala hraběte z té strašné kobky.

„Snad kdybyste zatím Willieho podržela," požádala ji paní Briggsová, „jmenuje se po otci, a já se půjdu podívat po tom dárku."

„Slibuji vám, že dám na něho dobrý pozor," usmála se Minerva.

Převzala dítě od paní Briggsové a přistoupila k oknu. Viděla, že je velmi hezké, má kulatou baculatou tvářičku a za oušky černé chmýří. Chovala ho v náručí a myslela na to, jak je maličký a zranitelný. Právě uvažovala, jaká budoucnost ho asi čeká, když zaslechla, že se paní Briggsová vrací.

„Byl velice hodný," řekla Minerva, „a myslím, že z něho vyroste opravdový krasavec."

Nikdo jí neodpověděl.

Minervě přišlo divné, že paní Briggsová jí neodpovídá, vždyť jindy je velice hovorná. Otočila se a ztuhla, v té chvíli nebyla schopna pohybu. Ve dveřích pokoje nestála paní Briggsová, nýbrž hrabě.

Včera večer, když ho viděla sedět v čele stolu v hodovní síni, vypadal majestátně, když pak vešel do své ložnice, naháněl jí strach, ale teď na ni zapůsobil ohromujícím dojmem.

Jeho jezdecký úbor byl velice elegantní. Nákrčník měl složitě uvázaný a šedé manšestrové sako mu padlo jako ulité. Vysoké boty se mu leskly jako zrcadlo.

Jestli Minerva užasla při pohledu na něho, hrabě užasl také. Netušila, že světlo, které zezadu dopadá na její světlé vlasy, tvoří kolem hlavy svatozář, a s dítětem v náručí, s téměř průsvitnou pletí a obrovskými modrými očima tak připomíná madonu. Na chvíli se rozhostilo hluboké ticho.

Potom se hrabě zeptal tak klidně, jak mluvil i včera:

„To je vaše dítě?"

Než Minerva stačila odpovědět, přihnala se chodbou paní Briggsová.

„Našla jsem to, slečno Minervo," řek-

la, když vešla do obývacího pokoje. „Kitty bude mít určitě velkou radost."

Teprve když došla až k Minervě, uvědomila si, že není sama. Když spatřila hraběte, uklonila se a vzala dítě Minervě z rukou.

„Nejlíp udělám, když půjdu domů, slečno Minervo," oznámila. „A děkuji vám za dárek."

Opět se před hrabětem poněkud nemožně uklonila a chvatně zamířila k hlavnímu vchodu. Minerva věděla, že má úspěch, aby ve vesnici vyprávěla, že hrabě navštívil vdovský dům.

Teprve když dozněly kroky paní Briggsové, uklidnila se Minerva natolik, aby na hraběte pohlédla. Potom se příškrceným hláskem zeptala:

„P-proč... jste... přišel? C-co... se... přihodilo?"

„Přišel jsem proto," bylo zřejmé, že hrabě pečlivě volí slova, „abych navštívil rodinu sira Anthonyho Linwooda, což bych byl učinil dříve, kdybych věděl o její existenci!"

„Tony... vám... ře-řekl..., že tady... bydlíme?" zeptala se nevěřičně Minerva.

Hrabě se usmál.

„Naopak, mluvil velice vyhýbavě."

Minerva lehce vykřikla.

„Nevyprávěl... jste mu... co se v noci... přihodilo? Prosím vás... nevyprávěl... jste mu to?"

Sotva to vyslovila, hned si uvědomila, že se prozradila. Tím se mu vlastně přiznala, že to byla ona, kdo se s ním ocitl v kobce. Když o tom ráno přemýšlela, doufala, že ji hrabě stále ještě považuje za muže. Sepjala ruce a bezradně se na něho zahleděla.

„Nevyprávěl jsem nikomu, co se v noci přihodilo," odvětil, „ale o něčem bych si s vámi rád promluvil."

„Věděl jste... že jsem to... byla já?"

„Poprvé jsem si uvědomil, že patříte k rodině Linwoodových, když jste mluvila o knize, kterou sepsal váš otec."

V Minervě se něco zlomilo a řekla:

„Omlouvám se... velice se omlouvám... vím, že jsem to... neměla udělat... ale zoufala jsem si... a kdybychom se museli odtud odstěhovat... neměli bychom kam jít!"

Hlas se jí zlomil a oči zalily slzami. Chtěla je potlačit, ale stékaly jí nezadržitelně po tvářích.

„Nerozumím tomu," přiznal hrabě, „když jsem si uvědomil, kdo jste, začal jsem tušit, že jste požadovala dva tisíce liber proto, abyste splatila Anthonyho dluh, proč byste ale musela prodávat dům?"

„To vy... nechápete," odvětila Minerva. „Od tatínkovy smrti... nemáme žádné peníze... a jestli Tony bude muset splatit... dluh... budeme... hladovět!"

Poslední slova vyslovila tak tiše, že je téměř nebylo slyšet. Minerva se za své slzy styděla, a proto se k hraběti obrátila zády. Postavila se k oknu a snažila se přemoci pláč.

Hrabě chvíli pozoroval slunce, jak si pohrává v jejích vlasech, a potom tiše řekl:

„Navrhuji, abychom se posadili, a vy mi všechno zevrubně vysvětlíte, protože jsem z toho všeho úplně zmatený!"

Minerva sáhla do kapsy pro kapesník a zjistila, že jej nemá. Hrabě hned pochopil, co hledá, vytáhl z náprsní kapsy svůj čistý a podal jí ho.

Vzala si od něho kapesník a otřela si oči. Potom zakoktala:

„Velice... velice... se omlouvám. Byla to... moje chyby."

„Tím druhým důvodem, proč jsem vás přišel navštívit, je, že vám chci poděkovat za záchranu života," řekl vděčně hrabě.

„Jenže vy byste se v kobce neocitl, kdybych... vás... nechtěla... vydírat!" namítla žalostně Minerva.

„V tom případě bych spal ve své posteli a byl vydán vyslanci na milost a nemilost!" odpověděl hrabě.

Na to Minerva pozapomněla. Obrátila

se a upřeně se na něho zadívala. Potom se její bledá tvář zarděla, když si uvědomila, co hodlal vyslanec učinit. Netušila, jak v tomto okamžiku vypadá krásně.

Hrabě na ni upřeně hleděl okouzlen jejím půvabem. Potom vykročil ke křeslu u krbu, usedl, opřel se a přehodil si nohu přes nohu.

„A teď to vezmeme popořádku," řekl. „Už jsem se dozvěděl, že se jmenujete Minerva, bohyně moudrosti, ale mám dojem, že toho je mnohem víc, co byste mi měla objasnit."

Nebylo vyhnutí, Minerva tedy zvolna přešla k pohovce a usedla. Seděla naproti krbu a poblíž hraběte.

„Soudím, že váš otec a matka zemřeli," pokračoval hrabě, „a že vy se staráte o bratra a sestru."

„Jak... jak jste se to dozvěděl?" zeptala se Minerva. „Nechce se mi věřit... že by vám to pověděl Tony!"

„Tony, jak svému bratru říkáte, si dával dobrý pozor, aby mi nepověděl nic kromě toho, že zámek kdysi patřil jeho rodině."

„Jak... tedy...?"

Hrabě se usmál.

„Když jsem ráno sešel do kobky..."

„Vy jste byl zase v té kobce?" přerušila ho Minerva. „Jak jste mohl udělat něco tak nebezpečného! Co kdyby to zjistil vyslanec?"

„Jak dobře víte, Jeho Excellence je pevně přesvědčena, že jsme se oba utopili, takže jsem věděl, že jsem v bezpečí, třebaže jste mě nechránila!"

Minerva jeho slova chápala jako výsměch. Zablesklo jí v očích a dotčeně se od něho odvrátila.

„Vůbec jsem si neuměl představit, že by nějaká žena mohla být tak statečná," poznamenal jemně hrabě, „že by si počínala tak důstojně a uvážlivě v tak hrozné situaci!"

Znělo to upřímně, a proto se Minerva začervenala a nepodívala se na něho, když říkala:

„To vy jste si počínal tak... statečně, já jsem jen nechtěla, abyste viděl... jak jsem vyděšená."

„Vyděšení jsme byli oba," připustil hrabě, „a kdybyste si nevzpomněla na ta padací dvířka ve stropě, oba bychom už teď byli mrtví!"

„Jsme ale zachráněni!"

„Zachránily nás vaše modlitby."

„Vím jistě, že to tatínek mi připomněl, co napsal ve své knize," odpověděla Minerva. „Vždycky jsem si totiž nerada četla kapitolu o té kobce a o vězních, kteří se v ní utopili. Rozpomněla jsem se na to jako zázrakem!"

„Za ten zázrak jsem vám velice vděčný," uklonil se hrabě. „A uvědomil jsem si, že vás ani na okamžik nenapadlo nechat mě v kobce, když vám se podařilo uniknout padacími dvířky. Mohla jste to udělat - a dluh by byl vyrovnán."

Minerva se na něho zděšeně zadívala.

„Opravdu si myslíte, že bych dokázala spáchat něco tak... zločinného... tak hříšného?" zeptala se. „Nejsem přece žádný vrah, jako je ten vyslanec!"

„Tomu se dostane, čeho si zaslouží!" poznamenal ponuře hrabě.

„Ale... co když se vrátíte do Londýna... a on se vám opět pokusí ublížit?"

„Postarám se, aby nic takového neudělal!" odvětil hrabě. „Momentálně vím ale zcela jistě, že jsem zde v bezpečí."

„To samozřejmě jste!" přitakala Minerva.

„A teď se vrátíme k vám," pokračoval hrabě, „a to mě nejvíc zajímá."

„Ale... já vás... zajímat... nesmím!" namítla Minerva.

„Proč ne?" zeptal se.

„Protože... Tony by se na mne... velice zlobil... a slibte mi... prosím vás, slibte mi při všem, co je vám svaté..., že mu nepovíte... o co jsem se... v noci pokusila."

„To, co se v noci přihodilo, zůstane naším společným tajemstvím," slíbil hrabě. „Nikdo, opakuji vám, nikdo se o tom nikdy nedozví!"

Minerva si úlevou oddechla.

„Tony by se rozzuřil... a já jsem si myslela... když jste mě zajal, že... se mnou už v životě nepromluví."

„Udělala jste to kvůli němu," připomněl jí hrabě.

„Vyvedla jsem náramnou hloupost... ale nedovedla jsem si vymyslet, jak jinak sehnat dva tisíce liber. Ostatně si ani nemyslím, že by tu částku někdo zaplatil za tenhle dům."

„Nechápu, proč by nezaplatil," namítl hrabě, „je velice hezký a původně patřil k zámku a panství."

Minervě se rozjasnily oči.

„Myslíte, že byste ho koupil? Napadlo mě to, ale vím jistě, že Tony by se obával učinit vám takovou nabídku."

„Mám pocit, že Tony ze mne udělal přímo lidožrouta," postěžoval si hrabě. „Proč vás tak skrývá?"

Minervu ta otázka tak překvapila, že nevěděla, co odpovědět. Odvrátila od hraběte pohled. Dlouhé řasy se jí zachvěly. Tolik se styděla.

„Aha, už to chápu," řekl hrabě, „a Tony má docela pravdu. Do té společnosti, kterou jsem právě poslal zpátky do Londýna, byste nezapadala."

„Je to od vás... velice laskavé... že jste si tady Tonyho nechal a dovolil mu, aby jezdil na vašich koních."

„Bude ho to chránit, aby nehrál o peníze, které nemá!" poznamenal ostře hrabě.

„Prosím vás, nezlobte se na něho," pokračovala Minerva. „Je mladý a od té doby, co tatínek s maminkou zemřeli, je tu velká nuda... je tu jen málo sousedů a sem si nikoho pozvat nemůžeme. A protože nemáme koně, nemůžeme ani jezdit po návštěvách."

„Opravdu jste tak chudobní?" otázal se hrabě.

„Tatínek vydělával docela slušně knihami, protože jsou psány velmi zábavně... Teď je ale mrtev... a my se z toho nemůžeme vzpamatovat! Snažím se ostat-

ně úporně šetřit, abych mohla poslat Davida do Etonu."

„Vidím, že jste si stanovila velmi těžký úkol," poznamenal hrabě. „Kolik je vám let?"

„Brzy mi bude devatenáct," odpověděla Minerva, „a musím se postarat o děti... opravdu musím!"

„Ovšemže," přitakal hrabě, „ale rozhodně nebude dobré, budete-li předstírat, že jste lupič, abyste získala prostředky na jejich vzdělání."

Minerva sevřela prsty.

„Teď už vím, že to byl šílený nápad," přiznala, „jenže... byla jsem moc zoufalá a myslela jsem si, že to vlastně vůbec žádná krádež nebude. Jakmile byste mi přece ty dva tisíce liber dal... Tony by vám je vrátil."

Hrabě se zasmál.

„Pouze ženu napadne taková logická odpověď."

„Uvědomuji si, že jste jistě... vyveden z míry, že jsem se mohla dopustit... něčeho tak potřebného... ale prosím vás, ještě jste mi nepověděl, jak jste nás odhalil."

„Přerušila jste mě," odpověděl hrabě, „když jsem vám začal vyprávět, že jsem si v salonu vzal knihu vašeho otce a našel si to místo, kde se píše, jak vodu zastavit."

Odmlčel se a pokračoval:

„Dočetl jsem se, že voda, která do kobky natekla, může být zase vypuštěna, když se otevře propust, která vede pod příkopem do řeky."

„To bylo od vás chytré," prohodila mimoděk Minerva.

„Ne tak, jak bylo chytré od vás to, že jste našla padací dvířka," namítl hrabě. „Kdybyste je totiž nenašla, strávili bychom v kobce hodně dlouhou dobu, než by někoho napadlo, aby nás tam hledal."

„Prosím vás...,“ obrátila se k němu Minerva, „už na to nemyslete. Když jsem se v noci vrátila domů, uvědomila jsem si nejen to, jak hloupě jsem si počínala,

nýbrž i to, jak jsem vděčná, že se nám podařilo uniknout."

„Já jsem si zase ráno uvědomil, jak jste to vlastně dokázala," odušil hrabě.

„A patrně jste začal tušit, že jsem jistě Linwoodová, když ten zámek tak dobře znám."

„Tehdy už jsem to věděl," odpověděl hrabě, „a také jsem věděl, že nejste muž, jak jste předstírala."

„Jak... jak... jste to zjistil?" zakoktala se Minerva.

„Postřehl jsem, že se vám změnil hlas," odvětil hrabě. „A když jsem vás zdvihl na ramena, věděl jsem už jistě, že jste žena."

Teprve teď Minervu napadlo, že se nechovala příliš způsobně, když se mu tak klidně vyšplhala po zádech a usedla mu na ramena. Zaujata pomyšlením na útěk z vězení, neviděla v tom nic nepatřičného. Opět jí tváře zalil krvavý ruměnec. Rychle sklonila hlavu, aby se vyhnula zkoumavému pohledu hraběte.

Jeho šedé oči se na ni přemítavě upíraly. Po chvíli řekl, aby rozptýlil její rozpaky:

„Nejdříve jsem vodu z kobky vypustil, takže se nikdo nikdy nedozví, že tam vůbec byla, a potom jsem šel po schodech nahoru a uviděl ta dvířka. Předpokládám, že těmi jste zmizela."

„V dětství jsme se tam schovávali!" řekla Minerva téměř omluvně.

„Napadlo mě, že tak nějak to bylo," pokračoval hrabě, „a jednoho z místních lidí jsem se zeptal:

„Kde sir Anthony Linwood bydlel poté, co prodal zámek?"

„Ve vdovském domě, mylordé," odpověděl mi ten muž.

„A kdo z jeho rodiny tam ještě bydlí?" zeptal jsem se.

„Je tam slečna Minerva, mylordé, mladý pan David a slečinka Lucy."

Poděkoval jsem mu a šel do své ložnice. Už jsem věděl, kam jste šla, když jste mi zmizela."

„Bylo to od vás velice chytré,“ přikývla opět Minerva, „ale Tony by se velice hněval, kdyby se dozvěděl, že jste přišel sem.“

„Tony se bude muset smířit s tím, že jsme se setkali,“ odtušil hrabě, „ale nějaké vysvětlení si už vymyslím.“

„Musela jsem mu slíbit, že vám nepůjdu na oči... dokud se nevrátíte do Londýna,“ přiznala žalostně Minerva.

Hrabě neodpověděl a Minerva se domnívala, že se hněvá, a proto po chvíli řekla:

„Prosím vás, pochopte to... Tony mě chtěl jenom uchránit... nejen před vámi... ale také před tím, aby... mě ta společnost... nevyvedla z míry.“

„Co vy o té mé společnosti víte?“ zeptal se hrabě.

Zdálo se jí, že hlas mu zazněl poněkud ostřeji, proto spěšně řekla:

„Musíte to pochopit... celá vesnice... od vašeho příjezdu... nemluvila o ničem jiném.“

Na okamžik vypadal hrabě překvapeně a Minerva pokračovala:

„Tohle je ta nejvzrušivější událost, která se zde přihodila za celé roky... a je samozřejmé, že o tom všichni mluví, zvláště ti vesničané, kteří jsou na zámku zaměstnaní.“

Hrabě se mračil, nyní se ale upřímně zasmál.

„Tohle je staré jako lidstvo samo,“ poznamenal. „Našinec rád zapomíná, že služebnictvo jsou lidské bytosti, mají uši, aby slyšeli, oči, aby viděli, a jazyky, aby jimi mleli!“

„Pochopitelně,“ přisvědčila Minerva, „a moc je to baví, když tu mají někoho takového, jako jste vy, aby si o něm mohli povídat.“

„A co vy? Co si o mně myslíte vy?“ zeptal se hrabě.

„V noci jsem si myslela, že jste velmi... statečný... vlastně statečnější než kterýkoli muž, s nímž jsem se dosud setkala,“ odpověděla Minerva.

„A po tom všem, co jsme spolu prožili, si ještě myslíte, že bychom se neměli opět vidět?“

Minervě blesklo hlavou, že by ho opravdu opět ráda viděla. Určitě to byl ten nejhezčí muž, jakého kdy potkala, a také nejodvážnější. Ačkoli ho původně nenáviděla za to, jaké trápení jim všem způsobil, nyní věděla, že po společně prožitém dobrodružství se její pocity zcela změnily.

Potom na něho pohlédla, jeho oči se střetly s jejími - a najednou se nedokázala od toho pohledu odpoutat. A přesto nebyla schopná na jeho otázku odpovědět.

„Já čekám?“ řekl potichu hrabě.

Vtom se ale venku ozvaly hlasy a za okamžik vpadly do místnosti obě děti.

„Minervo! Minervo!“ křičel David, „je tu Tony a má ty nejbáječnější koně, jaké jsem kdy viděl! Prosím tě, můžu ven, abych se na ně podíval?“

Minerva povstala, když děti zaslechla, ale hrabě zůstal sedět.

David už k ní skoro došel, když si uvědomil, kdo to v křesle sedí. Nerozhodně zůstal stát s očima upřenými na hraběte a Minerva řekla:

„Tohle je David, mylord, a ten zbožňuje koně!“

David se uklonil.

„Mylorde,“ zaprosil, „můžu se podívat na vaše koně? Hrozně jsem se chtěl podívat do vašich stájí, ale Minerva nám nedovolila jít do zámku, když jste nás nepozval.“

„Jestli jezdíš stejně dobře jako tvůj bratr,“ řekl hrabě, „tak tě určitě pozvu.“

„Myslíte to vážně - opravdu to myslíte vážně?“ zeptal se rozčileně David.

„Myslím to naprosto vážně,“ odpověděl hrabě. „Potěšilo by mě, kdybys navštívil mé stáje a pověděl mi, co si o mých koních myslíš.“

Davidovi se zatajil dech.

„Můžu teď jít a podívat se na ty koně venku?“

„Samozřejmě!" souhlasil hrabě.

David už na další svolení nečekal, odhodil učebnice na pohovku a uháněl ven, jako by mu hořelo za patama.

Lucy zatím jen naslouchala a nyní přistoupila k Minervě. Minerva ji vzala za ruku a postrčila kupředu:

„A tohle je Lucy, mylordé!"

Lucy se uklonila.

„Vy jste ten hrabě, který bydlí v dědečkově zámku?" zeptala se.

„Ano, jsem!" odvětil.

„Buďte tedy tak hodný," zaprosila Lucy, „mohla bych se u vás podívat na rozsvícené svíčky?"

„Nesmíš obtěžovat!" pokárala ji rychle Minerva.

„Jaké svíčky?" otázal se nechápavě hrabě.

„Ona myslí svíčky v lustrech v salonu," vysvětlila Minerva. „Vždycky chtěla vidět, jak svítí, a my jsme si mysleli, že se nám to poštěstí, až přijedete do zámku. Ale je to ovšem jenom takový vrtoch, s tím může počkat, uvidí to, až vyrostete."

Lucy přistoupila k hraběti a položila mu ruku na paži.

„Dovolte, prosím vás, abych se na ně mohla podívat hned teď," zaprosila. „To bude trvat hrozně dlouho, než vyrostu!"

Hrabě se na ni usmál.

„Myslím, že to provedeme tak," navrhl, „že tebe a Davida odvezu do zámku na svačinu, a když si prohlédneme stáje a sníme kus čokoládového dortu, zapálíme si svíčky."

Lucy s radostí zavýskla.

„Jste hodný, moc hodný!" volala radostně. „A bude to náramně zajímavé!"

„Nesmíte ji rozmazlovat," řekla potichu Minerva hraběti.

„Proč?" zeptal se.

„Protože Tony..."

„Přenechejte Tonyho mne," přerušil ji rázně, „a protože vás všechny zvou na svačinu, doporučuji vám, abyste si nasadila klobouk, a vyjedeme."

Minerva na něho pohlédla poněkud

bezradně, ale cítila, že proti tomu nemůže nic namítnout ani udělat.

MINERVA SE SKORO JEŠTĚ ANI NEVZPAMATOVALA, CO SE S NÍ DĚJE, A UŽ JE HRABĚ VEZL V KOČÁRE DO ZÁMKU.

Děti spokojeně a nenuceně štěbetaly, jako by ho znaly odjakživa.

Nejdříve je zavedl do stájí. David byl koňmi tak unesen, že svým nadšením nakazil všechny.

„Chci, aby si pan David zítra ráno vyjel," řekl hrabě štolbovi, „jistě mu najdete vhodného koně."

„Jestli je jenom zpola tak dobrý jako sir Anthony, mylordé, bude to náramně jednoduché!" odpověděl štolba.

„Já chci také jezdit," prohlásila Lucy. „Když bude mít koně David, chci ho taky!"

„Ne, to samozřejmě ne!" odmítla spěšně Minerva.

„Nechápu, jaký k tomu máte důvod," namítl hrabě. „Ale Lucy musí dostat poníka."

Minerva zatajila dech překvapením.

Když štolba ukazoval dětem mohutného hřebce, na němž jezdí pouze hrabě, Minerva potichu řekla:

„Prosím vás, nerozmazlujte je tak! Je to teď náramně baví, ale to víte, až se vrátíte do Londýna a zapomenete na ně, bude to pro ně velice těžké, až budou opět odkázaní jenom na své dvě nohy!"

„Naprosto vás chápu, Minervo," odpověděl hrabě, „ale dělám si, co uznám za vhodné, a nemám rád, když se o tom se mnou někdo dohaduje!"

Minerva zdvihla hlavu, jako by mu chtěla vzdorovat. Najednou se však jeho šedé oči zadívaly do jejích modrých a veškeré námitky jí odumřely na rtech.

Vstoupili do zámku. Hrabě přikázal, aby se svačina podávala v salonu.

Děti dosud neviděly místnosti s otevřenými okenicemi, nábytek bez ochranných potahů, ani všechny ty úpravy, které zde

byly provedeny před příjezdem hraběte. To zde pracovalo tolik řemeslníků a provedli tak dalekosáhlé renovace, že Minerva už pak děti do salonu nepustila, stačilo, když viděly, jak se změnily ostatní části zámku.

Uvědomila si, že Lucy teď zámek připomíná pohádkový palác.

Vtom komorník a dva lokajové přinesli výborný čaj, chlebíčky a drobné cukroví. Podnos se stříbrnou konvicí postavili před Minervu, aby nalévala.

Lucy se údivem nezmohla na jediné slovo. Když potom jedla čokoládový dort, který jí hrabě slíbil, řekla:

„Doma máme dorty jenom o narozeninách a o Vánocích, jinak nikdy. Bylo by to krásné, kdybych s vámi mohla svačit každý den!“

Hrabě se usmál a Minerva mu řekla:

„Tak vidíte, co jste natropil! Už jim nikdy nebude chutnat chléb s máslem a džemem!“

„Je to poprvé, co mě krásná dívka požádala, abych jí dal čokoládový dort,“ zasmál se hrabě, „a to je pocta, kterou nemohu odmítnout.“

Obrátil se k Lucy.

„Povím ti, co udělám,“ oznámil jí, „zařídím, aby ti kuchař denně upekl dort, jenom pro tebe, a to přinejmenším tak dlouho, jak dlouho budu v zámku pobývat.“

Lucy zavýskla a vyskočila ze židle. Aniž jí v tom někdo stačil zabránit, objala hraběte kolem krku a políbila ho.

„Děkuji vám, děkuji,“ volala, „vy jste ten nejhodnější člověk na světě! Mám vás ráda!“

Minerva uvažovala, co by řekla, když se vtom otevřely dveře a vstoupil Tony. Na okamžik stanul neschopný pohybu a nevěřícně hleděl na svou rodinu, jak sedí na vzdáleném konci místnosti.

Před Minervou stojí stříbrná konvice, David pojídá kus dortu a Lucy objímá hraběte kolem krku.

Když potom Minerva na něho omluv-

ně pohlédla, zamířil k nim a hrabě řekl:

„Ach, tady jste, Linwoode! Doufám, že se vám projížďka líbila!“

„Víte dobře, že máte skvělé koně,“ řekl Tony, „ale proč je tu má rodina?“

„Nečekaně jsem je navštívil,“ odpověděl hrabě, „protože jsem se dozvěděl, jak je vdovský dům krásný. Ten ovšem vlastně patří vždy tomu, kdo má zámek, a stojí ostatně na mém panství, jestli se nemýlím!“

Tony zlehka vykřikl, ale nepromluvil, a hrabě pokračoval:

„Setkal jsem se tam s vašimi půvabnými sestrami a s bratrem, který se vyzná v koních stejně dobře jako vy. Přemluvil jsem je, aby jeli se mnou do zámku a posvačili zde. Jistě se k nám připojíte.“

Tonymu nezbývalo nic jiného než se posadit. Minerva mu nalila čaj.

Zdálo se jí, že se Tony mračí. Obávala se, aby před hrabětem neřekl něco nepatřičného.

Hrabě si uvědomil, jaké zavládlo u stolu zvláštní napětí, a proto vstal a řekl Lucy:

„A teď pojd' se mnou. Řekneme lokajovi, aby nám rozsvítil v lustrech svíčky. A potom uvidíš salon takový, jaký jsi ho chtěla vidět!“

„To bude báječné!“ zvolala Lucy. Chytila se hraběte za ruku a radostně poskakovala vedle něho, když spolu odcházeli ze salonu.

„Co se stalo,“ zeptal se Tony Minervy, jakmile osaměli, „a co tu proboha pohledáváte?“

„Přijel..., aby se podíval na vdovský dům,“ odpověděla Minerva, „a já si myslím, že by ho mohl koupit! Když nás ale pozval na svačinu, děti byly tak nadšené, že jsem to nemohla odmítnout.“

„Ne, to jsi patrně nemohla,“ přitakal Tony „ale pro lásku boží tě prosím, nezapleť se s ním.“

Minerva si pomyslela, že to už se stalo. Pokud si hrabě něco zamane, je velmi těžké mu odolat. Potom si ale řekla, že

na ně záhy zapomene, jen co se vrátí do Londýna.

Jestli zatím vdovský dům koupí a dovolí jim, aby v něm bydleli, pak jejich budoucnost nemusí být tak bezútěšná, jak se jim jeví nyní.

Hrabě se vrátil do salonu.

Potom přišel lokaj, začal rozsvěcovat svíčky a Lucy skákala nadšením.

„To je nádhera!“ volala. „Právě tak jsem si to představovala!“

Zdvihla ručky, točila se dokola a tančila postupně pod všemi lustry.

„Jednou z ní bude královna všech plesů,“ poznamenal hrabě k Minervě, „stejně jako nyní jste plesovou královnou vy!“

Minerva se na něho překvapeně zadívala. Potom řekla:

„Nikdy jsem na plesu nebyla... Ale možná Lucy bude mít větší štěstí, než mám já!“

„Opravdu, nikdy jste nebyla na ples?“ opakoval hrabě, jako by tomu nemohl uvěřit. „Ale jistě se takové slavnosti alespoň příležitostně konají i v takových opuštěných končinách, jako je tato!“

„Dokud byl tatínek naživu, chodíval na myslivecký ples, protože lidé by mu zazlívali, kdyby tam nešel,“ vysvětlovala Minerva. „Když jsem ale dorostla do věku, kdy bych jít mohla... neměli jsme na to..., abych si pořídila šaty... a najala kočár, kterým bych na ples jela.“ Napadlo ji, že to vyznělo příliš smutně, a proto vesele dodala:

„Ovšem mohla bych hledat na panství vašeho lordstva turín, který by se proměnil v kočár, a bílé myšky, které by se přeměnily zase v koně!“

„Mám lepší nápad,“ poznamenal hrabě, „jednou, Minervo, si uspořádáme ples tady!“

Už dříve si povšimla, že ji oslovuje křestním jménem. Nyní ji tak nazval podobně a Minerva ucítila, jak jí srdce radostí poskočilo. Potom si řekla, že je prostě naivní.

Tony ji přece varoval, že hrabě je zlý.

Nyní plně chápala, co měl Tony na mysli, když jí tvrdil, že hraběti žádná žena neodolá. Bylo v něm něco nadmíru přitažlivého. Děti jím byly uneseny a Minerva měla pocit, jako by se chytla do neviditelné sítě, a obávala se, že už z ní nikdy nebude moci vyklouznout.

Byla nervózní, a proto řekla:

„Myslím, že je načase, abychom se vrátili domů.“

„Zavezu vás tam,“ odpověděl hrabě.

„Ne, to raději ne... proč byste zbytečně proháněl koně,“ namítala Minerva. „Snadno se dostaneme domů pěšky.“

„Obávám se, že jste poněkud unavená,“ poznamenal hrabě, „a proto vás domů odvezu!“

Vyslovil to tak, že věděla, že naráží na minulou noc. Aniž mu cokoli řekla, pochopil, jak je asi vyčerpaná, ačkoli si to ona sama nechtěla přiznat.

Zazvonil a nařídil, aby připravili kočár, a když ten předjel, řekl Tony poněkud váhavě:

„Odvezu je, pokud dovolíte, mylord!“

„Chci to udělat sám!“ odvětil hrabě.

Děti si přisedly k Minervě do kočáru a Tonymu nezbývalo než jim popřát šťastnou cestu.

Hrabě pokynem ruky ukázal štolbovi, že ho nepotřebuje, a rázně pobídl koně. Minerva dobře viděla, jak hrabě obratně kočíruje a jak elegantně vypadá s cylindrem na hlavě.

„A pokud jde o zítřek,“ řekl, když zahnuili na příjezdovou cestu, „protože obě děti si chtějí vyjet, přinesu jim výstroj a vám také!“

„Mně také?“ zvolala Minerva.

„Proč byste se s námi neprojela?“ zeptal se hrabě. „Chci vás vidět, jak sedíte na koni.“

„Ale já nechápu, proč bych... měla jet s vámi?“

„Mám pro to pádný důvod,“ odpověděl klidně hrabě. „Chci, abyste jela, a pokud nemůžete, počkáme a pojedeme jindy, až budete moci!“

Minerva věděla, že by to od ní bylo prostě kruté, kdyby dětem zkazila možnost projet se na skvělých hraběcích koních. Bude to pro ně zážitek, na který nikdy nezapomenou.

Opatrně k hraběti vzhledla.

„Myslím, mylordě," řekla, „že se uchylujete ke lsti, abyste si mohl prosadit svou, že?"

„Já si vždycky prosadím svou, to už snad víte," zdůraznil hrabě.

„A to vám nesvědčí!" napomenula ho Minerva, jako by mluvila s Davidem.

Hrabě se zasmál.

„Pokud nyní ke mně promlouváte jakožto člen vaší rodiny a snažíte se mě napravit, pak vás varuji, že máte před sebou velmi obtížný úkol!"

„Tomu ráda věřím," řekla Minerva. „Ostatně, mylordě, netroufla bych si na nic, k čemu by se mi nedostávalo sil!"

„Tím si nejsem tak zcela jistý," odpovídal hrabě. „Vzhledem k tomu, že jste mi zachránila život a probudila ve mně zájem, který jsem dosud nepoznal."

Tázavě na něho pohlédla, ale on rychle řekl:

„Povím vám to někdy jindy."

Ale to už byli koně před vchodem do vdovského domu.

„Děkuji vám, mockrát děkuji, mylordě!" zvolal David, než vystoupil z kočáru.

Lucy, která seděla mezi Davidem a Minervou, nyní povstala a vděčně políbila hraběte na tvář.

„Na ten dort pro mne nezapomenete?" pošeptala mu.

„Nikdy nezapomínám na to, co jsem slíbil," odvětil hrabě. „Ale to by si měla uvědomit také tvoje sestra."

Lucy seskočila z kočáru.

„Je mi to nějak zatěžko... říkat vám slova díků," ozvala se potichu Minerva. „Jsem vám ale velice, velice vděčná za to, že děti byly u vás tak šťastné."

„A co vy?" zeptal se hrabě.

„Já jsem šťastná... také," odvětila Mi-

nerva, „ale stále se ještě trochu bojím."

Měla na mysli to, že hrabě ukázal dětem příliš mnoho krásy a jak se jim všechno bude zdát všední, až je opustí. A tehdy hrabě pronesl zcela jiným tónem, než jaký očekávala:

„Všechno nechte na mně. Jak už jsem říkal Lucy, nikdy nezapomínám na své sliby, ani na své dluhy!"

Kapitola sedmá

MINERVA JELA NA JEDNOM Z TĚCH skvělých koní z hraběcí stáje a myslela na to, že ještě nikdy nebyla tak šťastná. V posledních třech dnech si vyjížděli každé ráno a David teď ovládal koně stejně dovedně jako jeho starší bratr. A k Lucyině nesmírné radosti štolba hraběte odněkud vykouzil poníka. Byl trochu starý, vůbec nebyl bujný, a když si ho Lucy za pomoci štolby osedlala a vyjela si na něm, Minerva se o ni ani trochu nebála. Pro Lucy to byla zábava, jakou dosud nepoznala. Jakmile hraběte zahlédla, rozběhla se k němu, vylezla mu na klín a řekla, že je moc hodný.

Minervu vlastně jeho laskavost překvapovala. Vůbec ji neočekávala. Na to ji Tony nepřipravil. Děti si myslely, že je báječný, a David bez ustání mluvil buď o jeho koních, nebo o něm. A Minerva mívala pocit, jako by opanoval celý její život, jako by už neuměla myslet po svém. Bylo to zřejmé z toho, jak trval na tom, aby si s ním vyjela každé odpoledne, když se děti šly učit, a cestou ho představila lidem na panství.

Když se ostýchala a bránila, že není k tomu ta správná osoba, zeptal se jí:

„Koho jiného byste mi navrhovala? Nedovedu si představit, že by někdo v ce-

lém vikariátu znal lépe než vy všechny zdejší sedláky, staré lidi, učitele a pocho-pitelně i vikáře."

Minerva mu chtěla říci, že lidem se to může zdát velice podivné, že najednou zastává tak významnou úlohu. Napadlo ji však, že pro hraběte je důležité, aby poznal své lidi a naučil se je mít rád stejně jako je miloval její otec.

Sira Johna velmi trápilo, že si nemůže dovolit učinit pro staré lidi, kteří sloužili tak dlouho jeho rodině, to, co by potřebovali.

Neměl peníze na to, aby budoval na svém panství školy, byla tam pouze jediná, a přitom by byly zapotřebí aspoň tři.

Minerva si však pamatovala, že kde se otci a matce nedostávalo peněz, tam to vynahrazovali láskou. Když měl někdo nějaké potíže, obracel se na rodiče. Všichni za nimi chodili se svými starostmi - když byla špatná úroda, nepříznivé počasí, děravá střecha a rozbité okenní tabulky. Nemohli pro to udělat nic, ale byl zde někdo, o němž se vědělo, že se na něho mohou obrátit. A takovou autoritou byli pro všechny její otec a matka.

Když byla s hrabětem na projížďce, vyprávěla mu o každém člověku, kterého potkali. Bylo to zvláštní a nečekané, ale zdálo se, že ho to opravdu zajímá. K prostým lidem se choval s blahovolnou pozorností. Vyslechl jejich stesky, přislíbil provést na budovách velké opravy, a tak nebylo divu, že se na něho dívali jako na anděla, který se snesl z nebe, aby jim pomohl.

Minerva se jenom modlila, aby na to nezapomněl, až se vrátí ke svému obvyklému způsobu života a obklopí ho krásné dámy, které ho velmi hýčkaly. Zatím se ale zdálo, že se pamatuje na všechno.

Nemohlo ji ostatně nedojímat, jak se zajímá o děti. Když se včera jeli podívat na jednu usedlost do nejvzdálenějšího koutu panství, hrabě řekl:

„Byl bych rád, kdybyste dnes povečeřela s Tonym a se mnou. Když jsem vás

včera odvezl domů, napadlo mě, že zámecká jídelna vypadá náramně pustě, když v ní nesedí žádná krásná žena."

Minerva se zasmála.

„Lichotíte mi. Ostatně nemohu vaše pozvání přijmout."

„Proč ne?" zeptal se ostře hrabě.

„Protože se musím postarat o Davida a Lucy a připravit jim večeři. Nerada bych je nechávala samotné."

Hrabě sevřel na okamžik rty. Domnívala se, že se hněvá, protože nemůže dosáhnout toho, co chce.

Potom řekl:

„Jestli je nemůžete nechat samotné, snadná pomoc. Pošlu ze zámku nějakého služebníka, aby s nimi zůstal. Anebo o to můžete požádat tu ženu s nemluvnětem, která u vás pracuje, když si ji můžete zaplatit."

Minerva na něho užasle pohlédla. Neměla tušení, že je takový bystrý pozorovatel, nebo že si uvědomuje každou podrobnost, jak ona vede domácnost.

„Myslíte paní Briggsovou," poznamenala. „Asi by přišla, kdybych jí zaplatila."

„Nechte to všechno na mně," odpověděl hrabě, „a požádejte paní Briggsovou, aby zůstala s dětmi, než se vrátíte domů."

Minerva chtěla odporovat, ale potom ji napadlo, že by se dopustila chyby. Už si zvykla na myšlenku, že je může zachránit jedině to, když hrabě koupí vdovský dům. A alespoň nějakou dobu je tam nechá bydlet. Protože není dosud ženatý, bude to trvat dosti dlouho, než by se tam měla nastěhovat ovdovělá komtesa.

Proto neříkala nic a hrabě promluvil teprve tehdy, když kočár zastavil těsně u květinových záhonů před vchodem:

„Pošlu pro vás kočár o půl osmé a dětem také večeři."

„To není třeba...," začala Minerva.

Hrabě však už pozdvihl klobouk na pozdrav a kočár se rozjel. Její slova zanikla v hrčení kol.

Děti byly jeho štědrostí okouzleny, kaž-

dý den dostávaly na svačinu dort, jak to hrabě Lucy slíbil. Někdy měl cukrovou polevu a na ní bylo napsáno Lucyino jméno. Jindy tam zase byla počáteční písmena jejího jména složená z nakládaných třesní.

Nebyly to však jenom dorty, co jim posílal. Dostávali také broskve a hrozny a druhého dne to byla kuřata a jehněčí kýta.

Když se pak Minerva s hrabětem odpoledne setkala, trochu nejistě mu řekla:

„Děkuji vám za všechny ty lahůdky, které mi posíláte... ale prosím vás, my nechceme žádné závazky... Myslím, že děláte chybu. Už nám nic neposílejte.“

„Neposílám je vám,“ odvětil hrabě, „nýbrž Davidovi a Lucy, nevěřím totiž, že by dávali přednost nevýživnému jídlu. Lucy mi říkála, že máte obvykle králíka.“

„Nenavádějte Lucy, aby si stěžovala!“ ohradila se rychle Minerva.

„Lucy je to nejkouzelnější dítě, jaké jsem kdy viděl!“ odpověděl hrabě. „Samozřejmě jste to vy v dětském vydání!“

Minerva se zarděla a neodpověděla. Věděla, že by nemělo smysl hraběte žádat, aby nebyl tak štědrý. Trochu nešťastně si pomyslela, že stejně jim ty jeho dárky budou chybět, až odjede.

Když se děti dozvěděly, že večeři jim přivezou ze zámku, byly tak nadšené, že si zapomněly postěžovat, že tam nesmějí také. Protože si hrávaly v zahradě tak dlouho, jak jen to bylo možné, obvykle večeřely už převlečené na noc.

Minerva pomohla Lucy s mytím a s převlékáním a potom zašla do svého pokoje, aby se oblékla k večeři. A nyní si poprvé uvědomila, že vlastně nemá, co by si k večeři s hrabětem oblékla. Večerní šaty měla dvoje, ušila si je z laciného mušelínu, když ještě večeřivala společně s otcem. Byly už mnohokrát prané a žehlené a vlastně jí už byly i trochu těsné, protože povyrostla od té doby, co si je pořídila. Žádné jiné však neměla.

Pomyslela si, že třeba bude vypadat jako žebračka u královské tabule, jenže to je vina hraběte, neměl ji zvat. Bude se s tím tedy muset smířit.

Měla však hezkou modrou šerpu, která měla stejnou barvu jako její oči, a uvázala si ji kolem štíhlého pasu. Bydlela sice v kraji, kde lišky dávají dobrou noc, dobře však věděla, že její šaty už dávno vyšly z módy. Krásné dámy, s nimiž se hrabě stýkal v Londýně, nosily nařasené sukně i rukávy. Jiné slovo ji nenapadalo, pouze to, že vypadá ošuměle. Nemohla tomu však odpomoci, proto se jen učesala tak umně, jak jen dovedla, a sešla do přízemí.

Děti tam právě jásaly nad večeří, kterou jim dovezli ze zámku. Byl to pohodlný kočár, jímž ona měla odjet. V košíku byly dvě mísy obalené senem, aby jídlo nevystydlo, a pak tam byla ještě jedna mísa s mistrně nazdobeným studeným lososem. Minerva věděla, že to jídlo jim vystačí i na zítřek a nepochybně i na pozítří.

Lucy velice potěšilo, že tam byl také čokoládový pudink, který vypadal jako ježek, bodliny měl z pražených mandlí.

S jídlem přijel i lokaj, který jim je naservíruje, a až se děti najedí, vrátí se pěšky parkem do zámku.

Lucy a David byli tak nadšeni tím, co je očekává, a že mají před sebou tak výtečnou večeři, že se sotva s Minervou rozloučili.

Minerva odjela kočárem, který pro ni hrabě poslal. Nemohla se ubránit pomyšlení, že hrabě není tak zlý, jak tvrdil Tony. Věděla, že děti vnímají instinktivně, jestli je k nim někdo upřímný, nebo laskavost jenom předstírá. Nebylo pochyb o tom, že byly sice nadšené vším tím, co jim hrabě poskytoval, ale milovaly ho také jako člověka. Minerva si pomyslela, že pro Lucy znamená otce, kterého ztratila v útlém dětství. Pro Davida to byl hrdina. Muž, který jezdí skvěle na koni a přeskakuje ty nejvyšší živé ploty u cesty

právě tak, jak by to chtěl umět i David.

Davidovi se po něm bude stýskat, až odjede, pomyslela si Minerva. Velice nerada si to přiznávala, ale uvědomila si, že jí se bude stýskat také. Ať si Tony povídá, co chce, je to vzrušující vyjet si s ním odpoledne na koni a vyprávět si o všem možné, co se týká panství. A také si musela přiznat, že ji překvapil svou sečtělostí.

Minerva sice nikdy necestovala, ale o světě jí vyprávěl otec. Vždycky o něm věděl něco zábavného a neobvyklého, protože jeho vidění lidí a zemí se lišilo od toho, jak se na ně dívali jiní lidé.

Zjistila, že hrabě se mu v tom velice podobá.

Když kočár předjel před zámek, upřímně si přiznala:

Ano, bude se mi po něm stýskat, a proto se musím radovat z každého okamžiku, dokud je zde!

Tony a hrabě ji už očekávali.

Když dojedli výbornou večeři, která se skládala z mnoha chodů, Minerva si uvědomila, že zažila něco, na co nikdy nezapomene.

Ještě nikdy neviděla Tonyho tak rozjařeného.

Hrabě jim vyprávěl zábavné historky o koních, které koupil v nejrůznějších místech, a o všelijakých obtížích, které měl s jejich výcvikem. Když se nakonec Minerva zvedla k odchodu, hrabě trval na tom, že ji zaveze domů.

Nevzala si s sebou žádný šál, protože ho prostě neměla. Aniž by hraběti dokoli něco říkal, přinesl jí nádherně lemovaný čínský šál; patřil k věcem, které do zámku přivezl. Pomyslela si, že takový šál rozhodně nebyl levná záležitost, musí být opatrná, aby se s ním něco nestalo.

Hrabě jí pozorně přehodil šál přes ramena, a když dojeli k vdovskému domu, Minerva řekla:

„Děkuji vám za krásný večer. A teď vám musím vrátit ten nádherný šál.“

„To je dárek!“ prohlásil hrabě.

„Ach, to ne! To pochopitelně ne!“ bránila se Minerva. „Copak bych mohla přijmout něco tak drahého?“

„Jestli ho odmítnete, velice se urazím a budu se i zlobit!“ řekl hrabě.

Nejistě na něho pohlédla, protože věděla, že rozzlobit ho nechce.

„Zítřka večer jej budete potřebovat,“ pokračoval hrabě, jako by věděl, co se v ní odehrává. „A nepochybně i pozítří večer, a tak se o tom se mnou dohadyjte, až už ho nebudete potřebovat.“

„Nevím... nevím, jak bych vám poděkovala,“ zašeptala Minerva.

„Později vám povím jak,“ odpověděl.

Překvapeně na něho pohlédla, ale hrabě už uvazoval otěže a hbitě seskočil, aby jí pomohl vystoupit.

Teprve když otevřela dveře, řekl:

„Dobrou noc, Minervo! Nemusím vám ani povídat, že jste u stolu vypadala velice krásně a půvabně, tak, jak jsem si vás tam představoval.“

Minervu žádná odpověď nenapadla. Váhala a on zatím už naskočil do kočáru, pobídl spřežení a ujížděl pryč. Hleděla za ním a napadlo ji, že vypadá jako Apollo, když vede oblohou svůj vůz, aby přinesl světu světlo.

Pomyšlení na něho ji trochu vylekalo, a proto rychle vešla do domu, aby paní Briggsové oznámila, že už může jít domů.

„To jsem ráda, že vás vidím, slečno Minervo, na mou duši!“ zvolala paní Briggsová. „Ten lokaj ze zámku mi dal také jídlo, jaké našinec v životě neokusil, náramně mi to všechno chutnalo!“

„Musím vám zaplatit hlídání,“ řekla Minerva a uvažovala, kolik by jí měla dát.

„To vůbec nemusíte, slečno Minervo. Jeho lordstvo mi dalo zlaták - celý ryzí zlaták! Považte, tolik nevydělám ani za týden!“

Minerva si zlehka povzdechla. Věděla, že hraběti nemá smysl domlouvat. Rozhodl se jednat podle své hlavy a nic, co by mu řekla, ho nezastaví.

V příštích dnech pak v zámku i obědvali, protože hrabě prohlásil, že chce, aby děti jedly s ním. Nemohla mu odpovědět, že by raději zůstali doma. I Tony byl zřejmě rád, že je tam má. Při obědě, který trval jen krátce, panoval smích a veselí, jaké od otcovy smrti nepoznala.

OTOČILI KONĚ A CVÁLALI PO PLANINĚ, TONY i Minerva se snažili předjet hraběte. Když však dorazili do cíle, vedl před nimi na svém skvělém černém hřebci o celou délku. V očích se mu zablesklo a Minerva usoudila, že hrabě velmi rád vítězí.

Když si s hrabětem vyjela poprvé, pociťovala rozpaky, protože její jezdecký úbor byl příliš starý a obnošený. Jakmile se však ocitla na arabském koni, zapomněla na všechny obavy. Soustředila se jen na radost z toho, že jede na plnokrevníkovi.

Nyní jí tváře cvailem zružověly, vlasy se jí uvolnily z pevného účesu a jemné kadeře se jí vlnily kolem čela. Netušila, jak rozkošně vypadá.

Její jezdecký klobouk byl ošuntělý, že ho hned po prvním dnu zavrhla a jezdila prostovlasá.

Tony na ni tázavě pohlédl a Minerva vysvětlila:

„Kromě jeho lordstva mě tu nikdo nevidí, a jestli se zděsí, že nevypadám jako ty elegantní ženy, s nimiž jezdí na lov do Shires, nebo ty dámy, s nimiž se projíždí po Rotten Row, stejně to nemohu nijak napravit.“

„To je pravda,“ souhlasil nakonec Tony, „nemyslím si ostatně, že by si tě nějak zvlášť všímal.“

Takovou lhostejnou poznámku dokáže utrousit pouze bratr. Minerva neprotestovala, pokorně si pomyslela, že pro hraběte znamenají pouhé povyražení, protože se zatím nechce vrátit do Londýna. Ať už si ze svého skromného šatníku oblékla cokoli, hrabě jako by to ani nevnímal.

Když je pak vezl kočárem domů z jejich návštěvy v zámku, řekl jí:

„Dneska večer zase pro vás přijede kočár ve stejnou dobu. Kuchař připravil pro děti nějakou specialitu, myslím, že jim bude chutnat!“

„Jak můžete být tak laskavý?“ zeptala se Minerva. „Mám pocit... jako bychom se vám... denně vnucovali. Ještě budeme vypadat jako chamtivci.“

„Nevnucujete se mi,“ odpověděl hrabě, „víte přece, že jsem veliký sobec a že si dělám jenom to, co chci.“

„Děláte se horším, než jaký ve skutečnosti jste!“ namítla Minerva. „Nejste sobec, právě naopak... ten nejlaskavější člověk pod sluncem, jak říkává Lucy.“

„Opravdu si to myslíte?“ zeptal se hrabě.

Zmocnil se jí zvláštní pocit, že její odpověď je pro něho důležitá. Nestačila však odpovědět, protože z domu vyběhla Lucy:

„Vy jste přijeli!“ volala. „Prosím vás, mohla bych se chvíli povozit v kočáře?“

„Ne, ovšemže ne!“ řekla rychle Minerva. „Jeho lordstvo se vrací domů.“

„Jeho lordstvo odveze slečnu Lucy na konec vesnice a zase zpátky,“ navrhl hrabě.

Lucy radostí zavýskla a spěšně nastoupila do kočáru. Hrabě pohlédl na Minervu s úsměvem na rtech, který jí říkal, že se úmyslně zachoval tak provokativně. Minerva bezradně pokrčila rameny a mlčky vešla do domu.

Hrabě obrátil koně a pomalu provezl Lucy vesnicí. Děvčátko cestou vesele povídalo. Po chvíli se s ní vrátil domů.

Když Minerva vyšla nahoru, aby se převlékla k večeři, věděla, že si může vybrat jenom mezi jedněmi nebo druhými šaty. Víc jich nemá. Očekávala totiž, že hrabě ji opět pozve na večeři. Proto prohledala nahoře matčiny kufry a našla tam šerpu zase v jiné barvě. Tato byla bledě zelená a připomínala svěží jarní pupence. Uvázala si ji a pomyslela si, že

dnes by chtěla vypadat poněkud slavnostněji. Připjala si tedy také tři nádherné růže ze zahrady; byly to otcovy oblíbené květy.

Bylo to s podivem. Růže nikdo neošetřoval, a přece vábily oči všech svou krásou. Ty růžové zrovna lákaly svou něžnou barvou. Minerva si jednou ozdobila účes a dvě si připjala na živůtek. Takto jistě vypadá trochu elegantněji. S čínským šálem přes ruku, který si pak přehodí cestou domů, očekávala příjezd kočáru.

Jako obvykle přivezli lokajové v koši několik mís s večeří. A potom opatrně přinesli podnos s dortem; byla to přesná napodobenina jejich domu vyrobená z mandlového těsta.

Lucy byla uchválena. Zvláště když pak dort postavili na příborník v jídelně. Vypadal tak krásně, že by byla škoda hned ho sníst.

„Necháme to tu do zítřka, až tu budeš s námi, Minervo," slíbila. „A potom si při každém soustu budeme něco přát."

„Já si budu přát, aby hrabě zůstal v zámku navždycky!" řekl rázně David.

„Já taky!" připojila se Lucy.

Obrátila se k sestře.

„Poděkuj mu, Minervo, a dej mu za mne velkou pusu!"

Když Minerva odjížděla, ještě stáli v němém obdivu před sladkou napodobeninou domu.

V kočáře si Minerva vzpomněla na Lucyina slova a pomyslela si, jaké to asi může být, políbit hraběte. Dosud ji něco takového nikdy nenapadlo, a proto cítila, jak se červená. Věděla, jak by se Tony zlobil, kdyby věděl, čím se v myšlenkách zabývá.

Když se však kočár přiblížil k zámku, přiznala si, že políbit hraběte, jak ji o to žádala Lucy, by byl velmi zvláštní a možná i krásný zážitek.

Večeře byla stejně zábavná a chutná jako jindy. Když Tony zůstal s Minervou na chvíli o samotě, potichu jí řekl:

„Nechce se mi tomu věřit, ale hrabě mě požádal, abych postavil nové překážky pro skok zde i na jeho panství v Hampshiru."

„Tony!" zvolala radostně Minerva.

„Vůbec se o tom nezmiňuj, dokud to nebude jisté," pokračoval bratr, „prý mi dá vysoký plat, když budu pro něho pracovat!"

Minerva se jen užasle na bratra zahleděla, ale srdce jí plesalo. Věděla, že to znamená, že Tony nebude marnit čas a peníze v Londýně jako doposud.

Jak je to možné, že se hrabě chová tak úžasně - tak laskavě?

„Zatím je to tajemství," upozornil ji Tony, když se hrabě vracel do salonu.

Večeře skončila poněkud později než obvykle, a když hrabě poslal pro kočár, aby Minervu odvezl domů, řekla mu:

„Bylá bych ráda, kdybyste se neobtěžoval. Můžu jít domů pěšky, jako jsem chodívala dřív."

Přitom si uvědomila, že naposledy šla do zámku převlečená za lupiče. Když se její oči setkaly s jeho pohledem, věděla, že ho napadlo totéž.

„Je příliš pozdě, než aby mladá žena, a zvláště vy, chodila v noci sama."

Při těchto slovech vstal a zamířil ke dveřím; Minerva věděla, že nemá smysl se s ním přít. V hale jí přehodil přes ramena šál a sešli po schodech dolů. Když jí pomáhal do kočáru, viděla, že na obloze září měsíc i hvězdy. Minervu napadlo, že je tam krásně jako v pohádkové říši.

Jeli po příjezdové cestě, nad níž větve prastarých dubů tvořily mohutnou klenbu. Když potom přijeli k domkům po obou stranách železné brány, zdálo se jí, že se v křoví něco pohnulo. A také měla dojem, že tam někdo stojí, ale mohla se i mýlit. Potom ji napadlo, že to si s ní jen zahrávalo měsíční světlo. Sotva kočár projel bránou, ohlédla se, ale neviděla nic.

Před vdovským domem hrabě zarazil koně a Minerva řekla:

„Velice vám děkuji za krásný večer!"

I kdybych vám děkovala bez přestání, ani by mi nestačila slova, abych vyjádřila, jak jsem vám vděčná."

„O něčem takovém si s vámi chci promluvit," odpověděl hrabě, „ale ne v okamžiku, kdy mám v rukou otěže."

Pohlédla na něho poněkud užasle, napadlo ji, že to vyznělo vážně, a uvažovala, co jí asi chce sdělit.

Potom ji změněným tónem vybídl:

„Běžte si lehnout, Minervo, už se těším, jak si zítra ráno spolu vyjedeme."

Vtom ji něco napadlo, ulekla se toho a zeptala se:

„Snad nepomýšlíte na to, že odjedete?"

„Vadilo by vám to?"

„Vím, že dříve či později stejně odjedete," odtušila, „bude to však velice těžké... vrátit se k takovému životu, jaký jsme vedli, než jste přijel do zámku!"

Nastalo ticho a Minerva si uvědomila, že hrabě se nedívá na ni, nýbrž stranou. Jako by o něčem přemýšlel.

Potom řekl:

„Potom je to tedy další věc, o které si musíme zítra promluvit. Dobrou noc, Minervo!"

Vyznělo to tak určitě, že věděla, že jí toho už nyní více nepoví. Podala mu ruku a překvapilo ji, že ji pozdvihl ke rtům.

„Jste velice krásná," ozval se. „Příliš krásná, aby si člověk uchoval chladnou mysl. Proto vám dnes z kočáru nepomůžu, prosím vás, abyste vystoupila sama."

Bylo to divné, Minerva na něho nechápavě hleděla. Požádal ji však o to, a proto vystoupila z kočáru na schody k hlavnímu vchodu. Myslela, že se na ni dívá. On však už obracel koně.

Vešla do domu. Cestou přemýšlela o tom, co jí hrabě právě řekl. Napadlo ji, jestli se třeba nezachovala nějak nevhodně a nerozhněvala ho. Navíc jí řekl, že je krásná. Tělem jí projelo vzrušení.

Vešla do kuchyni a našla tam paní Briggsovou, jak sedí u stolu a pije čaj.

„Už jste tady, slečno Minervo!" zvolala.

„Obávám se, že jsem se poněkud opozdila," omlouvala se Minerva.

„Nedělejte si starosti," odpověděla paní Briggsová. „Ochutnala jsem jedno z nejlepších jídel, jaké jsem kdy jedla. Jestli se budu takhle vydatně stravovat, ještě ztloustnu!"

„Děti jistě potěšil ten nádherný dort, který jim kuchař vyrobil."

„Už jsem dlouho na světě, ale něco takového jsem co živa neviděla!" horovala paní Briggsová. „Je to na mou duši hřích, jíst něco takového!"

Minerva se zasmála.

Paní Briggsová se napila čaje a pokračovala:

„Málem jsem zapomněla, slečno Minervo - dneska se objevil ve vsi takový divný člověk. Že prý píše knihu o zámku a pořád se každého na zámek vyptával."

„Že píše knihu o zámku?" opakovala Minerva. „To bych ráda věděla, kdo to může být."

„Určitě nebude tak pěkná, jako je ta knížka, co napsal váš otec!" řekla paní Briggsová. „Taky proto, že to byl cizí pán, a cizinci nám Angličanům nerozumí, vidíte?"

„Byl to cizinec?" zeptala se Minerva.

„Ano, cizinec, a vypadal moc divně, měl černé vlasy a mluvil s takovým strašným přízvukem, že jsme mu skoro nerozuměli!"

„Proč by ale chtěl napsat knihu o zámku?" zeptala se Minerva spíš sebe než paní Briggsové.

„Řekla bych, že si tím chce vydělat spoustu peněz," odpověděla paní Briggsová. „A pořád se jenom vyptával - na ložnici z purpurového sametu a kdy že chodí jeho lordstvo spát, jako by se o tohle někdo z nás staral!"

Minerva se náhle odmlčela.

„Myslíte, paní Briggsová," zeptala se po chvíli, „že to byl Španěl?"

„Copak já se v těch cizincích vyznám?“ odvětila paní Briggsová. „Jestli je to Španěl, Ital nebo Francouz? Podle mne vypadají všichni stejně!“

Vstala a vzala si tašku, která ležela na stole. Minerva zahlédla obálku adresovanou paní Briggsové, zřejmě přišla ze zámku.

„Dobrou noc, slečno Minervo,“ řekla paní Briggsová, když došla ke kuchyňským dveřím. „Doufám, že zítra večer mě budete potřebovat taky a další večery jakbysmet!“

Když procházela dveřmi, krátce se zasmála a potom za sebou zavřela.

Minerva nemyslela na paní Briggsovou, nýbrž na cizince, který se vyptával na ložnici z červeného sametu. A vtom se rozpomněla, že se jí zdálo, že v křoví poblíž brány zahlédla nějakého člověka. Nyní si byla jistá, že se jí to nezdálo, že to byla pravda. Věděla jistě, že je to Španěl, jehož sem poslal vyslanec, protože se dozvěděl, že jeho pokus o pomstu se nezdařil, rozhodl se tedy, že to zkusí znovu.

Od společnosti, která se vrátila do Londýna, se nepochybně dozvěděl, že hrabě se neutopil, jak očekával. Je v bezpečí a v pořádku, a proto se mu vyslanec zatím nepomstil.

Vtom si uvědomila, že hraběti hrozí vážné nebezpečí, musí se tedy pokusit, aby ho zachránila. Touto dobou už asi dojel do zámku a půjde do své ložnice. Je to pouze otázka času, kdy Španěl vnikne do zámku některým přízemním oknem. A potom vyčká a bude ho chtít ve spaní zabít nebo zmrzačit. Anebo si na něho počká, až hrabě půjde chodbou, k ložnici.

Minerva věděla, že ho musí zachránit. Vrátila se do vestibulu a odložila čínskou šálu na židli. Když otevřela dveře a spatřila měsíční svit a hvězdy, pomyslela si, že si s ní jen zahrávala její fantazie.

Jak by ten cizinec mohl hraběte napadnout, když je všechno kolem tak klidné,

tiché a krásné? Potom si uvědomila, jak ho chtěl vyslanec zničit.

Chtěl, aby se utopili, a myslel si, že nikdo ho po návratu do Londýna nebude podezírat ze spáchání nějakého zločinu.

Uvědomila si, že situace je opravdu velmi vážná. Oběma rukama si přidržela sukni a rozběhla se. Pokud půjde Španěl do zámku po silnici, ona poběží zkratkou přes park. Má náskok, protože hraběti chvíli trvalo, než ji po silnici zavezl k vdovskému domu. Možná že už se zákeřný vrah skrývá někde v zámku a napadne hraběte hned v přízemí.

Měsíc svítil Minervě na cestu, běžela rychleji než kdykoli jindy v životě. Ale dnes připadala cesta Minervě nekonečná. Napadlo ji, že vzdálenost mezi vdovským domem a zámkem se nějak záhadně prodloužila.

Španěl ho také může probodnout nebo zastřelit, hrabě na to nebude připraven a neubrání se. A jakmile bude mrtev, muž zmizí a policie ho nikdy nenajde.

Minerva lapala po dechu, když proběhla křovím a ocitla se u zadních dveří do zámku.

Protože se večere protáhla, bylo nepravděpodobné, že by už všechno zámecké služebnictvo ulehlo. Navíc pak ještě chvíli seděli v salonu. Domnívala se, že muži ze služebnictva pouze pozhasínali světla a snad už i zamkli dveře, jak je obvyklé.

Prudce oddechovala, když doběhla ke kuchyňským dveřím, a když zjistila, že nejsou ještě zamčené, ulevilo se jí. Spěchala dál. Proběhla chodbou kolem kuchyně, kde bylo ticho, a kolem špižírny, kdesi povídali dva sloužící. Nezastavila se, dokud nedoběhla do vestibulu.

Noční vrátný ještě nenastoupil, světla však byla ztlumená, což znamenalo, že hrabě ulehl. Rozběhla se po schodech nahoru, ale už nedokázala běžet tak rychle jako dosud. Doběhla k příbytku panstva a ke vchodu do červené sametové ložnice. Nezastavila se, když však rozra-

žila dveře, ulekla se, že snad přišla pozdě. Obávala se, že najde hraběte ležet mrtvého na podlaze nebo snad na lůžku.

Stál tu však oblečený, pouze si odložil sako. Stál u okna a právě zatahoval závěsy, když Minerva vpadla do místnosti, poháněná strachem. Užasle se otočil.

„Minervo!“ zvolal.

Ještě to ani nedořekl, když k němu přiskočila a opřela se o něho. Byla tak udýchaná, že ze sebe nemohla vypravit ani slovo. Jen lapala po dechu.

Hrabě ji objal pevně kolem ramen.

„Co se děje? Co se přihodilo?“ zeptal se.

„Je tu... Španěl,“ ztěžka ze sebe dostala Minerva. „Přijde sem... chce vás... zabít!“

Mluvila téměř nesrozumitelně, stále ještě lapala po dechu.

„Myslela jsem, že už vás snad... i zabil!“

„Vidíte ale, že jsem naživu,“ odpověděl hrabě, „jak jste se to dozvěděla?“

„Na to teď není čas... může se tu objevit každou chvíli!“ zajíkala se Minerva. „A vy jste tu bez ochrany... Zdálo se mi, že jsem ho předtím zahlédla... v křoví... a vyptával se na vás ve vesnici... a taky na vaši ložnici.“

Prosebně na něho pohlédla.

„Prosím vás, mějte se na pozoru, nesmí vás zabít!“

Stále ještě mluvila udýchaně a poněkud nesouvisle. Nyní se jí však zmocnilo zoufalství, protože ji napadlo, že jí třeba neuvěří, bude si myslet, že to nebezpečí existuje jenom v její fantazii. Nějaký vnitřní hlas jí ale napovídal, že je to pravda, že vyslanec chce svou pomstu dokonat. Hrabě má zemřít.

„Prosím vás, prosím vás, připravte se!“ zašeptala.

Stále ještě se o něho opírala, a proto ji hrabě jemně posadil na lůžko.

Potom přistoupil k nočnímu stolku. Otevřel zásuvku a vytáhl pistoli, kterou

měl stále nabitou od té doby, co ho chtěl vyslanec utopit. A potom zhasl tři svíčky, které zářily ve svícnu u postele. Nyní tedy svítila pouze jedna u dlouhého sametového závěsu. V rozlehlé místnosti zavládla téměř tma, stíny se prohloubily. Oknem dovnitř dopadal stříbrný svit měsíce a hvězd.

Hrabě beze slova pomohl Minervě vstát a odvedl ji k oknu. Závěsy za nimi zatahl. Nyní v měsíčním světle, když k němu Minerva vzhlédla, zpozoroval, jakou úzkostí trpěla a jak je vyděšená.

„Teď už bude všechno v pořádku,“ řekl potichu, „varovala jste mě a my si na něho počkáme. Vidíte přece, že nejsem bezbranný.“

„Měla jsem strašný strach... že nedoběhnu včas!“ zašeptala vyčerpaně Minerva.

„Už jste ale tady,“ odvětil. „A bylo to od vás velice statečné a úžasné, že jste přišla, abyste mě zachránila.“

Minerva si opřela hlavu o jeho rameno a zavřela oči, jako by si teprve při těchto slovech uvědomila, jak ji ten rychlý běh unavil.

Cítil, jak jí srdce divoce buší. Napadlo ho, že jen velice málo žen by mělo takovou odvahu, aby utíkalo nocí a riskovalo, že se střetne se zákeřným vrahem, než ten se stačí skrýt v zámku.

Hraběte také napadlo, že se Minerva může i mýlit. Ten člověk, který se na zámek vyptával, mohl být pouhý cestovatel, a vesnice ho hned začala považovat za „podezřelého cizince“.

Když ji však k sobě přivinul, cítil, jak se jí dech stále ještě nezklidnil a jak se chvěje po celém těle. A napadlo ho, jak velice se Minerva liší od všech žen, které dosud poznal. Tohle si ostatně uvědomil už dřív. Avšak to, že přiběhla, aby ho zachránila, bylo tak neobyčejné, tak neobojácné, že ani neměl slov, jimiž by vyjádřil svůj obdiv.

Oba tu stáli mlčky. Vtom se z ložnice ozval podivný zvuk. Hrabě i Minerva si

uvědomili, že to se otvírají dveře do ložnice, a oba ztuhli. Hrabě nepatrně poodhrnul závěs, takže viděl do místnosti. Spatřil, že od otevřených dveří kráčí k lůžku muž.

Spustil paži, kterou objímal Minervu kolem ramen, a dívka tu zůstala stát jako zkamenělá. Věděla, že by to znamenalo pro hraběte smrt, kdyby na sebe upozornili sebenepatrnějším zvukem. Pokud nezachovají naprosté ticho, zákeřný vrah by mohl střílet první a hrabě by zemřel, jak tomu chtěl vyslanec.

Škvírou mezi závěsy pozoroval hrabě postavu, jak se blíží k lůžku. Muž pozdvihl ruku a vtom hrabě odhrnul závěs. Něco cvaklo, hrabě vypálil a trefil muže přesně tam, kam chtěl, totiž pod zápěstí.

Španěl vykřikl a padl na zem u lůžka.

Hrabě odhrnul závěs ještě víc, takže do místnosti proudil měsíční svit. Muž ležel na zemi, sténal a držel se za paži zalitou krví.

Hrabě se na něho jen podíval a potom pohlédl na dlouhou ostrou dýku, která mu vypadla z ruky na lůžko. Neřekl nic, jen přistavil blíž svícen, aby na svého vraha lépe viděl. Pak mu šňůrou svázal nohy.

Potom se vrátil k Minervě.

„Je... je mrt-mrtvý?“ zeptala se.

„Není,“ odpověděl hrabě. „Je zraněný a chtěl bych, abyste se vrátila domů, než přivolám služebnictvo, aby ho zavřeli.“

Minerva na něho pohlédla, jako by nerozuměla, a hrabě řekl:

„Jsem teď zcela v bezpečí, drahoušku, popovídáme si o tom všem později.“

Potom ji objal kolem ramen, vzal ji za bradu a velice něžně ji políbil na rty.

Ani tomu nemohla uvěřit. Jako blesk jí projelo vzrušení.

Hrabě ji odvedl do svého pokoje. Pak otevřel dveře.

„Jděte domů,“ požádal ji, „a dejte si pozor, aby vás nikdo neviděl! Dokud nebudu vědět, že už jste opustila zámek, nezazvoním na služebnictvo.“

Znovu ji políbil a Minerva stěží chápala smysl jeho slov, protože jen stála a dívala se na něho.

„Udělejte, co jsem vám řekl,“ naléhal hrabě. „Slibuji vám, že za vámi přijdu tak brzy, jak jen budu moci.“

Věděla, že ho musí uposlechnout, a proto proklouzla dveřmi pokoje do chodby. Do zahrady pak vyšla týmiž dveřmi, jimiž se dostala do zámku, když v přestrojení za muže šla za hrabětem. Cestou domů nespěchala. Byla nesmírně šťastná a také zmatená. Stále na rtech cítila jeho něžný polibek. Říkala si, jaká je to velká úleva, když ví, že hrabě je v bezpečí a zákeřný vrah už mu nemůže ublížit. Nyní také s určitostí věděla, že ho miluje, a její srdce mu bude patřit navždy, i kdyby ho nikdy více nespátřila.

ASI ZA HODINU ZASLECHLA MINERVA DUSOT koňských kopyt. Seděla v obývacím pokoji a nevyšla, protože hlavní vchod do vdovského domu nechala pootevřený. Pomyslela si, že jede-li to hrabě, jistě uváže koně k mříži a půjde za ní. Nemýlila se, protože za malou chvíli zaslechla ve vestibulu kroky a pak v pokoji stanul hrabě.

Oblékl si večerní šaty a Minervu při světle svící napadlo, že tak šťastného ho dosud neviděla. Chvíli jen stál ve dveřích a díval se na ni.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se tiše.

Rozpřáhl náruč.

Ani nevěděla, co se to s ní děje, nohy ji samy nesly k němu. Došla k němu a jeho paže ji ochranitelsky objaly a jeho rty se ocitly na jejích. Líbal ji žádostivě, majetnický, ohnivě, až měla pocit, že v nadrech se jí žažihají hvězdy a měsíční svit jí zalévá tělo.

Teprve když jí zdvihl hlavu, pohlédla na něho a řekla poněkud nesouvisle:

„Opravdu... vám nic... nehrozí? Jste... v bezpečí?“

„Jsem v bezpečí, má odvážná milovaná, a ty mi teď pověz, že mě miluješ.“

„Miluji tě, ovšemže tě miluji!“ odpověděla Minerva. „Ale neuvědomovala jsem si to, dokud mě nenapadlo, že ten muž... tě chce... zabít... jestli k tobě... nedorazím včas.“

„Ale ty jsi došla včas,“ usmál se hrabě. „A nyní ti povím, jak velice tě miluji, Minervo, a že tě nikdy, nikdy nechci ztratit!“

Chtěla se ho zeptat, jak to míní. Ale znovu ji políbil; líbal ji tak dlouho, až měla pocit, že se s ní zatočila celá místnost. Jako by se v té chvíli stali součástí nebes a zemi nechali někde daleko.

Nakonec ji hrabě odvedl k pohovce, jako by měl pocit, že se Minerva již déle neudrží na nohou. Usedl vedle ní.

Chvilí se na ni jenom díval, potom ji přivinul k sobě a řekl:

„Jak se ti to podařilo, probudit ve mně takové city? Jak to, že jsem tě našel, když už jsem si byl jistý, že ženu, jako jsi ty, nikde na světě nenajdu, a že to, po čem toužím, je pouhý sen?“

„Opravdu mě... miluješ?“ zeptala se tiše Minerva.

„Dosud nikdy jsem tak nemiloval,“ odpověděl hrabě. „A nikdy jsem lásku nepoznal, má milovaná, a přitom jak je Bůh nade mnou, toužil jsem po ní!“

Minerva na něho pohlédla poněkud zmateně a hrabě pokračoval:

„Když jsem poprvé vstoupil do tohoto pokoje a viděl tě tu stát s dítětem v náruči, uvědomil jsem si, že znamená všechno, po čem jsem kdy toužil a o čem jsem si myslel, že nikdy nenaleznu.“

Přejel rty po její hebké pleti a pokračoval:

„Je to dlouhý příběh a jednou ti ho budu vyprávět, ale třebaže mám takové bohatství, domov jsem nepoznal.“

„Jak je to možné?“ zeptala se Minerva.

„Matka mi zemřela, když jsem byl ještě příliš mladý,“ odpověděl hrabě, „a otec se znovu oženil, ale nevlastní matka mě

odmítala, zvláště pak poté, co ona sama dítě mít nemohla.“

Na chvíli se odmlčel, jako by znovu pocítil tehdejší bolest, a potom pokračoval:

„Nikde jsem nebyl doma, pobýval jsem u příbuzných, kteří o mne nestáli, zatímco rodiče byli na cestách. A téměř jsem u nich nebydlel ani tehdy, když se vrátili do Anglie.“

„Musel jsi být... zoufale nešťastný,“ hlesla Minerva.

„Byl jsem velice opuštěný,“ řekl hrabě. „Chtěl jsem, abych pro někoho něco znamenal, aby se o mne staral a samozřejmě aby mě i miloval.“

Minerva si ho náhle představila jako malého chlapce, asi jako je nyní David, a jak je nešťastný a nemá, kam by se uchýlil.

„Miluji tě,“ řekla rozhodně. „Jak ale můžu... o tebe pečovat... jak se postarat, abys byl v bezpečí?“

„To je náramně snadné!“ odpověděl hrabě. „Vezmeme se tak brzy, jak jen to bude možné!“

Minerva na něho pohlédla.

„Opravdu chceš, abych se stala... tvou ženou?“

„Toužím po tom víc, než po čem jsem kdy v životě toužil!“ odpověděl hrabě. „A chci, aby se tato má touha uskutečnila! Už mi neutečeš, Minervo! To bych raději přišel o kus svého těla než o tebe!“

„A co... když tě zklamou?“

„To je nemožné!“

„Proč?“

„Viděl jsem, kolik lásky jsi věnovala své rodině, Tonymu, Davidovi a Lucy. A já chci do této rodiny patřit, abys milovala i mne.“

Řekl to tak prostě, že Minerva prudce odpověděla:

„Já tě miluji... opravdu tě miluji! Vyplňuješ celý můj svět, a když jsem dneska večer utíkala k tobě, věděla jsem, že bych zemřela také... kdybys byl mrtev!“

„Moje milovaná! Miláčku!“ zvolal hrabě. „Nezemřeš, budeme spolu šťastní, tak

šťastní, že nám to bude celý svět závidět, ale my na to nebudeme dbát!"

Minerva uchopila hraběte za ruku a přitáhla si jej k sobě.

„A co když," zeptala se ustrašeně, „co když se o to... ten vyslanec pokusí ještě... jednou?"

„Postarám se, aby se to už neopakovalo, aby byl z Anglie v tichosti vypovězen. Především dostane na srozuměnou, že zde není vítaná osoba."

„A co... co ten muž... po kterém jsi vystřelil?"

„Úředně bude obžalován z toho, že vnikl do domu, pokusil se mě zabít a ukrást něco cenného, co by našel."

„Nemůže... ti tedy ublížit?"

„O to už se služebnictvo postará. Ostatně ztratil hodně krve, je hodně zesláblý. Navíc dlouho nebude moci používat pravou ruku."

„Pak tedy... jsi v bezpečí!" pronesla Minerva tónem, jako by přesvědčovala sebe samu.

„Jsem zachráněn nejen před tím vrahem, nýbrž i před samotou a zoufalou touhou po tvé lásce."

Odmlčel se a potom tiše řekl:

„Byl jsem ustavičně sám ve vězení, z něhož jsem nemohl uniknout - v kobce, mám-li to tak říct — a vysvobodila jsi mě pouze ty."

„Láskou?" zašeptala Minerva.

„Ano, ten žalář mi otevřela láska."

„Miluji tě... miluji tě!" šeptala Minerva. „Ale možná... až mě poznáš lépe... budeš se se mnou velice nudit, protože já se vůbec nevyznám v tom světě, který tak těší Tonyho i tebe! Vždycky jsem žila jen v klidu venkova."

„Jenže ty umíš o všem přemýšlet. A dokážeš to i prožít. A v duchu cestuješ. Pro mne jsi bohyně moudrosti."

Něžně ji políbil a potom řekl:

„Bude to vzrušující uvést tě do světa, který jsi dosud nikdy neviděla, a dát ti dary, které ti právem náleží. Nejdůležitější ale je, má milovaná nastávající, že

pro všechny naše děti vytvoříme domov, a také pro Tonyho, Davida a Lucy, aby se nikdy necítili opuštěni nebo nechtěni."

„Víš zcela jistě, že ti to bude... stačit?" zeptala se Minerva.

Věděl, že odpověď je pro ni velice důležitá, a proto řekl:

„Až se vezmeme, ukážu ti, co to znamená milovat a zbožňovat tě po celý život. Znamenáš pro mne všechno, po čem jsem kdy toužil, ale nikdy jsem nevěřil, že to naleznu."

„Ale co ty hezké dámy... vždyť tě tolik milovaly," namítla Minerva.

„To, co mi poskytovaly, nebyla taková láska, jak si ji představuješ ty nebo já. Bylo to něco úplně jiného, co může člověka nějakou dobu bavit, ale nakonec to neznamená nic a srdce se to ani nedotkne."

Přivinul ji k sobě a řekl:

„Moje krásná jediná, já ti nedávám jen své srdce, nýbrž i svou duši. A chci, abys totéž dala i ty mně."

„Srdce i duše patří jen tobě!" řekla Minerva. „Jen tobě... úplně a... bezvýhradně. A protože... jsi tak laskavý... náš domov bude převelice šťastný."

„Já se v něm budu cítit jako v ráji!" prohlásil hrabě.

Potom ji líbal; líbal ji žádostivě na čelo, oči, rovný nosík a hebkou šíjí. Zachvěla se, a když se dotkl jejích rtů, věděl, že v ní vznítil plamínek, který bude podporovat oheň, jenž hoří v něm.

Minerva netušila, jak v těch několika posledních dnech těžko ovládal svou touhu. Velice se obával, aby ji nevylekal. Nezapomněl na to opovržení v jejích očích a hlase, když s ním mluvila poprvé. Věděl, že se o ni musí ucházet, a přitom dosud se o žádnou ženu neucházel. Teprve večer, když k němu přiběhla celá zoufalá a rozechvělá, aby ho zachránila, si uvědomil, že překážky mezi nimi padly.

Patří mu a on patří jí na dlouhou dobu.

„Miluji tě!" řekl hlubokým hlasem. „Bože, tolik tě miluji!"

Znovu ji políbil.

Minerva věděla, že jí dal slunce, měsíce, hvězdy, květiny a vše, co je krásné. Věděla, že to všechno je láska. Láska, která pochází z věčnosti a tam také odchází, ale nikdy se neztrácí.

© CARTLAND PROMOTION 1991

Published by arrangement with
Romantica Holdings International Limited

Translation © ANNA VALENTOVÁ, 1997

Cover illustration © Gerber, Luserke Agency,
Stuttgart, 1996

Příští měsíc vyjde:

Barbara Cartlandová
SRDCOVÁ KRÁLOVNA

Sola vběhla do malého skleníku s orchiděmi, který susedil s oranžérií. Našla tam otce, jak zálibně hledí na malinké poupě, které vykukovalo mezi listy jedné z rostlin.

„Zítra už budeme vědět přesně," řekl dceři, která mu stanula po pravici, „o jaký druh orchideje se jedná a jestli ji najdeme v té mé příručce."

„To je napínavé, papá," odpověděla Sola, „ale stejně si myslím, že je krajně neobvyklé poslat ji jen tak, bez jmenovky."

„Aspoň můžeme být zvědaví, vid'?" usmál se otec. „Tak dnes už se nám přihodily dvě dobré věci. Třeba se podaří ještě něco do třetice."

Sola se zasmála. „Bylo to od tebe chytré, že jsi pro Zelií našel krále Ivana," řekla tiše. „Víš, jak touží po tom, aby se provdala."

„Věř mi, že to bylo neobyčejně těžké," povzdechl si velkovévoda. „Mezi námi - z toho, co mi řekl kancléř, jsem vyrozuměl, že Jeho Výsost byla rozhodnuta neženit se a oslyšet volání své vlády po dědici trůnu."

Sola se na otce ohromeně zadívala. „Tím

chceš říct, že král o sňatek se Zelií nestál?"

„Pro všechno na světě, ne abys jí to řekla!" zaúpěl velkovévoda.

Stela si tiše povzdechla. „Ale papá, jak může být Zeliie za těchto okolností šťastná? Neměla by raději ještě počkat, třeba bys našel někoho vhodnějšího?"

„Ať tě ani nenapadne něco takového jí naznačit," zvolal velkovévoda. „Víš, co to bylo za hrozný čas, kdy jsem na mapě světa hledal vhodného krále pro tvou sestru? Bud' si jistá, že tento jediný byl k máni."

A po chvíli rázně dodal: „A jestli se nechce ženit, bude na Zelií, aby ho donutila tento názor změnit."

Sola na to nic neřekla. Věděla dobře, jak těžké pořízení je s její sestrou, když si postaví hlavu. A velkovévoda, jako by uhodl, nač myslí, zlehka dceru pohladil po kučeravých světlých vlasech.

„Ty jsi pro mě velkou útěchou, Solo," řekl, „a nemůžu se ubránit pocitu, že tu spolu budeme mnohem šťastnější, až utichnou ty věčné lamentace tvé sestry, že nechce být starou pannou."

Sola se sklonila a něžně políbila otci ruku. „Mám tě tolik ráda, papá," řekla.

Velké romány IŽ

Královna romantiky Barbara Cartlandová

Barbara Cartlandová - Vysvobodila je láska

Z anglického originálu *Love is the Key*, vydaného nakladatelstvím Mandarin Paperbacks, v Londýně roku 1991, přeložila Anna Valentová. Obálku navrhl Karel Kárász. Vydal jako svou čtyřstou dvacátou sedmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, 110 00 Praha 1, roku 1997. Odpovědná redaktorka Květuše Sajnerová. Tisk: MÍR, a. s., Přátelství 986, 101 00 Praha 10-Uhřetěves. Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvoždanská 5-7, 148 31 Praha 4. V Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., a Mediaprint-KAPA. Předplatné přijímá SGT Plus, Ondavská 3, 819 45 Bratislava. Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 28,48 + 1,42 DPH = 29,90 Kč

ISBN 80-7210-426-8